

Giới thiệu Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em

Mời các bạn đón đọc truyện Boss Hung Dữ 2 - Cả đời chỉ vì em của tác giả Thập Nguyệt Sơ. Với ai đã đọc truyện ngôn tình hay nhất Boss Hung Dữ - Ông xã kết hôn đi thì sẽ không thể bỏ qua phần 2 của truyện.

Phần một nói về Yến Thanh Ti đã có một cuộc sống hạnh phúc, thì phần 2 nói về thay đổi của Du Dực và Nhiếp Thu Sinh khi cả hai quay về thời còn trẻ và bắt đầu một cuộc sống mới.

*Nhiếp Thu Sinh trọng sinh trở thành một người mẹ đơn thân kiên cường. Nhưng cô không biết, bản thân mình đang là trung tâm của một âm mưu cực kỳ to lớn, sự tồn tại của cô chính là nỗi đe dọa trong mắt của một số người. Những người đó không ngừng tìm kiếm không ngừng nghĩ cách để lấy mạng cô. Du Dực xuất hiện bất ngờ trong cuộc sống của hai mẹ con vô tình trở thành chỗ dựa về vật chất lẫn tinh thần cho cả hai. Yến Thanh Ti có một người cha yêu thương mình hết mực, không bao giờ để cô bé phải chịu bất kỳ áp lực, tổn hại nào. Nhiếp Thu Sinh có một người đàn ông để dựa dẫm, để biết mình còn cần yêu thương và xứng đáng được yêu thương. Thế nhưng, liệu cô có vượt qua được mặc cảm bản thân để tới với Du Dực hay không?

*Du Dực đi một mạch hơn mười năm không dừng chân, qua hết mọi núi sông nẻo đường, bước chân chưa từng ngừng nghỉ một giây một phút. Mười năm, một quãng thời gian dài như trong ép yêu 100 ngày, sự lạc lõng trong lòng chỉ có tăng chứ không hề giảm. Có lẽ đối với anh, cuộc sống không thể nhìn thấy, không được chạm vào Nhiếp Thu Sinh chính là một sự tra tấn, dày vò khôn khổ nhất. Anh không biết mình sống để làm gì, mình tồn tại vì điều gì, mình muốn có cái gì?

Nếu có thể quay về như lúc đầu, sau mọi truyện, nhất định anh sẽ nắm lấy tay cô thật chặt, dù thế nào cũng sẽ không buông ra.

Nếu có thể quay về như lúc đầu, nhất định anh sẽ cho cô một cuộc đời mới vui vẻ hạnh phúc hơn.

Nếu có thể quay về như lúc đầu, anh nguyện dùng cả cuộc đời của mình để đánh đổi...

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Du Dực - Cả Đời Này Chỉ Vì Em

Mười năm nay, Du Dực đi đến mọi miền của đất nước, đặt chân đến những nơi mà Nhiếp Thu Sinh hằng mơ tưởng nhưng không có cách nào tới được.

Ông dùng đôi chân của mình đo đếm chiều dài đất nước.

Đã mười năm rồi, một đi chưa trở lại, ông chưa lần nào quay lại gặp Yến Thanh Ti.

Ông biết hết những bộ phim mà Thanh Ti đã đóng, biết rõ cô đã đạt được những giải thưởng gì, biết rằng cô lại dính scandal, nhưng chắc chắn cô sẽ vạch mặt kẻ đã tạo ra scandal ấy và trị cho hắn một trận đả đời. Cô vẫn là một Thanh Ti như vậy, rất kiêu ngạo nhưng cũng vô cùng lương thiện.

Mười năm rồi, cũng mới chỉ đi hết được một góc của trái đất. Càng đi nhiều, Du Dực càng ý thức được sự ngắn ngủi của cuộc đời.

Ông không thể bằng lòng với việc chỉ nắm lấy chiếc chìa khóa chìm vào giấc ngủ, không thể chấp nhận rằng sẽ không bao giờ được gặp lại người ấy nữa.

Càng đi, ông càng muốn có một con người bằng xương bằng thịt đứng trước mặt ông chứ không phải là chiếc nhẵn lạnh ngắt không một chút hơi ấm, ông hi vọng người con gái ông yêu có thể đến đứng trước mặt ông.

Du Dực lần tay chạm vào chiếc nhẵn cứng đơ dưới lớp áo, cảm giác như có thể cảm thấy hơi thở và nhịp tim của mình vậy.

Chiếc nhẵn như một người bạn, ngày nào cũng nói chuyện với ông, nếu không thì ông đã không thể chịu đựng được một thời gian dài như vậy.

Du Dực ngược mắt nhìn lên đỉnh núi bị mây bao phủ, tay mân mê sợi dây chuyền, nói: “Nghe người bản địa nói, ngôi chùa này rất linh thiêng, chỉ cần thành tâm đi từ chân núi lên, cứ ba bước lại cúi lạy một lần, thì khi lên đến nơi nhất định sẽ thực hiện được tâm nguyện của mình.”

Du Dực nhắc chân lên, bắt đầu bước về phía trước, cứ bước ba bậc, lại cúi đầu lạy một lần, lần nào cũng vô cùng thành kính, không hề có chút qua loa hay miễn cưỡng.

Tám tiếng trôi qua, cuối cùng ông cũng đến được trước cửa ngôi chùa.

Xung quanh đã dần vắng người, có lẽ ông đã mất quá nhiều thời gian để lên đến đây.

Du Dực lại sờ vào sợi dây chuyền và nói: “Chúng ta lên đến nơi rồi.”

Bỗng nhiên có một vị hòa thượng đi lại gần, nói với Du Dực: “Xin mời vào, hôm nay thí chủ là người có duyên với chúng tôi, sư phụ muốn mời thí chủ uống chén trà.”

Du Dực mỉm cười đáp: “Được.”

Mười năm nay, ông đã già đi rất nhiều, tóc bạc dần, khuôn mặt hằn lên những vết nhăn tuổi tác, đã không còn nhìn thấy một chút dấu vết của Nhị gia nhà họ Du ngày nào.

Thế nhưng lúc ông cười, vẫn vô cùng hút hồn.

Du Dực đi theo vị hòa thượng đến khu phía sau chùa.

Đi đến đây, tâm Du Dực dường như bỗng tĩnh lại, mọi thứ xung quanh đều như dừng lại ở ngoài tai, yên tĩnh đến mức dường như chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập.

Ông nhìn thấy một người đàn ông chừng 30 tuổi, khoác trên mình tăng y, khuôn mặt hiền từ, cốt cách trang nghiêm.

Bộ tăng y màu xám khoác lên người vị hòa thượng ấy dường như có thể tỏa sáng vậy. Ngài ngồi trước một chiếc bàn đá, trên đó bày một bộ ấm trà. Hòa thượng bưng một chén trà lên, từ tốn đặt xuống phía đối diện.

“Thí chủ đến rồi, xin mời ngồi.”

Du Dực đi đến trước mặt hòa thượng, cung kính thưa: “Bạch thầy.”

Hòa thượng ngẩng đầu lên, bỗng nhiên hỏi: “Thí chủ còn có tâm nguyện gì nữa?”

“Tâm nguyện?” Ngón tay Du Dực bất giác lại chạm đến chiến nhẫn, nếu như không có nó đồng hành cùng thì ông có lẽ đã chết từ lâu rồi, làm sao có thể kiên trì chống đỡ đến bây giờ nữa.

Vị hòa thượng tuấn tú nói: “Đúng vậy, bất cứ tâm nguyện gì đều có thể nói ra.”

Du Dực nhớ đến mục đích mình lên đây, ông hỏi: “Cho dù biết rõ rằng không bao giờ có thể thực hiện được, cũng có thể nói?”

Hòa thượng gật đầu: “Tất nhiên rồi.”

Du Dực lấy chiếc nhẫn ra, nhìn vào nó và nói: “Tâm nguyện của tôi là... hi vọng cô ấy có thể sống thật tốt, tôi hi vọng cô ấy được hạnh phúc, tôi hi vọng mình có thể bảo vệ cho cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Du Dực - Cả Đời Này Chỉ Vì Em (2)

Thế nhưng... không thể được.

Ông chỉ hi vọng rằng, kiếp sau có thể sớm gặp được cô ấy, bảo vệ cô ấy, yêu cô ấy.

Bỗng nhiên hòa thượng chỉ vào cốc trà đã được rót khi nãy, nói: “Thí chủ uống thử chén trà.”

Du Dực gật đầu, cầm chén trà lên, uống một hơi, không lâu sau phát hiện ra có gì đó không đúng, đầu óc dường như càng ngày càng nặng, những thứ trước mắt cũng mờ ảo quay cuồng, ông nói: “Ai cũng nói rượu không say người người tự say, chén trà này... tại sao cũng có thể khiến người ta say được?”

Ông nghe thấy vị hòa thượng ngồi đối diện nói: “Bởi vì thí chủ muốn say đó!”

Đầu óc Du Dực như không thể tự điều khiển được nữa, những hình ảnh cứ lóe lên trong đầu, mà cũng không phải lóe lên, mà là quay ngược trở lại. Những hình ảnh trong đầu ông không ngừng lùi lại dần theo thời gian, cứ lùi mãi lùi mãi, cho đến ngày đầu tiên, khi anh gặp Nhiep Thu Sinh.

Du Dực nghĩ, nếu đây là say, thì ông hi vọng cả đời sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Ông tự nói với mình: “Thật sự mong sao... không bao giờ tỉnh lại nữa.”

Hòa thượng cười nói: “Thế thì không tỉnh vậy.”

“Nhiếp Thu Sính...”, Du Dục bất giác kêu lên một tiếng, rồi một giọt nước rơi xuống từ khóe mắt, trượt dài trên chiếc nhẫn.

Đúng lúc đó, chiếc nhẫn lóe lên ánh sáng màu vàng, rồi bỗng nhiên một làn khói trắng từ đó bay ra.

Du Dục không biết mình đang mơ hay tỉnh, ông chỉ lắp bắp: “Nếu như, có thể... trở lại những ngày đó, tôi sẽ nguyện đánh đổi tất cả...”

“Được.”

Hòa thượng vừa dứt lời, Du Dục liền nhắm mắt lại, nằm dài trên chiếc bàn đá, đôi môi khẽ mỉm cười, và vẫn nắm chặt chiếc nhẫn bạc đỏ trong tay.

Hoàng hôn buông xuống, những làn khói lam chiều tỏa ra từ khắp các ô cửa sổ của mọi nhà trong thôn Yến Tử Hà. Làng trên xóm dưới bắt đầu lên đèn, tiếng chó sủa, tiếng người lớn đứng ở đầu thôn gọi trẻ con về ăn cơm, các âm thanh đó hòa quyện với nhau, tạo thành một cảnh sắc tuyệt đẹp nơi thôn dã.

Sở dĩ có tên thôn Yến Tử Hà bởi đầu thôn có một con sông tên là sông Yến Tử, đa số những người trong thôn cũng đều mang họ Yến.

Mọi nhà đều đang lên đèn, nhóm bếp chuẩn bị cho bữa cơm chiều, duy có căn nhà được bao quanh bởi hàng rào nơi thôn đông là vẫn im ắng tối thui. Một bé gái 8 tuổi đang đứng trước cửa nhà, thân hình gầy gò, khoác trên mình bộ quần áo đã bạc màu nhưng rất sạch sẽ tinh tươm, khuôn mặt nhỏ nhắn khiến cho đôi mắt càng có vẻ to hơn, to và sáng khiến cho người ta khó mà rời mắt được. Đôi mắt cô bé không ngừng ngóng sang phía bên kia thôn, rõ ràng là đang chờ đợi một ai đó.

Bỗng nhiên, có vài cậu bé mặt mũi nhem nhuốc bèn bày từ phía đó chạy lại, vừa chạy vừa hồn hồn nói: “Yến Thanh Ti, mẹ cậu chết rồi, mẹ cậu chết rồi...”

Yến Thanh Ti lúc đó đang ngồi trước cửa cạnh bờ rào, nghe thế liền xông lên trước mặt mấy cậu bé đó, dùng hết sức lực đẩy thật mạnh, “Mẹ cậu mới chết thì có, cả nhà cậu đều chết rồi.”

Cậu bé bị xô mạnh làm choáng váng suýt ngã, nhưng không hề tức giận, há hốc mồm để lộ chiếc răng hàm sứ gãy, nói: “Mẹ cậu chết thật rồi, bị rơi xuống sông, lúc được vớt lên thì đã không còn trút hơi thở nào nữa rồi, bọn tớ đều trông thấy cả.”

“Mẹ tớ còn lâu mới chết, cậu cút đi...” Đôi mắt cô bé đỏ ngầu, hai bàn tay nắm chặt, khuôn mặt cứng cỏi đỏ ửng lên vì tức giận.

Đúng lúc đó, có mấy người đàn ông khiêng một phụ nữ đi đến.

Cậu bé nói: “Cậu nhìn đi, tớ có lừa cậu đâu, mẹ cậu chết rồi, tớ nói nhỏ cho cậu biết, vì cứu cô cậu đấy...”

Yến Thanh Ti không nói được gì, đôi chân nhỏ vội vàng chạy về phía người phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Du Dục - Cả Đời Này Chỉ Vì Em (3)

Cuối cùng cô bé cũng nhìn rõ người phụ nữ được khiêng đến là ai, đúng là mẹ rồi.

Khi này trước mặt mấy cậu bé kia, cô cố kìm nén không khóc, bây giờ không chịu được nữa, nắm lấy tay Nhiếp Thu Sính vừa khóc vừa lay gọi: “Mẹ ơi, mẹ ơi...”

Khuôn mặt Nhiếp Thu Sính trắng bệch, quần áo trên người vẫn còn sũng nước, tóc tai cũng ướt đẫm, đôi tay lạnh ngắt, nằm ở đó, giống như thật sự không còn chút sức sống nào vậy.

Vài người nông dân cùng thôn dùng một thanh gỗ kê đầu cô lên.

Thôn Yến Tử Hà rất nhỏ, gà nhà ai bị cáo cắn cũng có thể trở thành đề tài bàn tán rất lâu, huống chi chuyện lớn như thế này. Thế nên không lâu sau, cả

thôn đều chạy lại vây quanh nhà Nhiếp Thu Sính, chỉ chỉ trỏ trỏ không ngớt.

Yến Thanh Ti nước mắt đầm đìa, nắm lấy tay Nhiếp Thu Sính vừa khóc vừa gọi: “Mẹ ơi, mẹ mở mắt ra nhìn con đi... Mẹ ơi, con là Thanh Ti, mẹ mau nhìn con đi, mẹ đã bảo tối nay sẽ nấu mì trứng cho con ăn cơ mà...”

Cô bé đã khóc không nên tiếng nữa, cứ cố gắng kéo mẹ mình ngồi dậy, nhưng sức lực ít ỏi nên lần nào cũng chỉ kéo được một chút.

Người trong thôn thì thăm bàn tán.

“Thật đáng thương, còn nhỏ như vậy đã mất mẹ...”

“Bố nó chắc phải hai năm rồi chưa về ý nhỉ, tôi nghe nói đã có vợ khác từ lâu rồi...”

“Bố nó ấy mà, có cũng như không, thật là của đáng tội.”

Người cô Như Kha nhà Thanh Ti lật đật chạy lại, “Thanh Ti đừng khóc nữa, chị dâu chết rồi, đừng kéo nữa...”

Thanh Ti vùng tay ra: “Cô ơi, mẹ cháu chưa chết... chưa chết, hay là làm sao lại rơi xuống sông vậy?”

Khuôn mặt Như Kha có chút hoảng hốt: “Cô... cô làm sao biết được, cháu phải hỏi chị dâu chứ?”

Như Kha ăn cắp tiền bán gạo của Nhiếp Thu Sính, đi lên xã mua cho mình một chiếc khăn mới, hết sức nâng niu. Lúc này bị Nhiếp Thu Sính bắt gặp, gắng hỏi tiền ở đâu ra. Cuộc sống nhà họ Yến vô cùng khó khăn, cả nhà đều trông đợi vào Nhiếp Thu Sính, một đồng tiền cũng phải chia làm hai mà dùng. Đang lúc tranh cãi, chiếc khăn rơi xuống sông, Yến Như Kha lập tức kêu gào ăn vạ, đòi Nhiếp Thu Sính nhất định phải vớt chiếc khăn lên cho mình.

Nước sông tháng 4 vẫn rất lạnh, Nhiếp Thu Sính tất nhiên biết bơi, nhưng bỗng nhiên bị chuột rút, cô bảo Như Kha gọi người đến cứu, nhưng lúc đó Như Kha chỉ biết khóc lóc đòi Thu Sính nhất định phải vớt chiếc khăn lên cho mình trước đã. Nhiếp Thu Sính giẫy giụa dưới nước không lâu thì chìm hẳn.

Lúc đó Nhiếp Như Kha mới hoảng hồn, vội vàng chạy đi gọi người.

Nhưng đến lúc có người chạy lại vớt Thu Sính lên, thì cô đã không còn thở nữa rồi.

Trong lòng Nhiếp Như Kha vô cùng hoảng sợ, tất nhiên sẽ không nói cho ai biết cả, con bé nghĩ rằng, dù sao thì chị dâu cũng chết rồi, bà ấy chết rồi, thì sẽ không ai biết là chuyện gì xảy ra cả.

Thế nhưng Yến Thanh Ti không thể nào tin được rằng mẹ mình chết rồi, cũng không biết cô bé lấy đâu ra sức lực kéo tuột mẹ mình từ trên tấm phản gỗ xuống.

Nhiếp Thu Sính ngã xuống đất, lộn nhào hai vòng rồi miệng bỗng dưng phì nước.

Có người kinh ngạc kêu lên: “Sống rồi, phun nước ra là tốt rồi, mau ấn ngực cô ấy cho phun hết ra...”

Liên tục ấn vài lần, Nhiếp Thu Sính phun hết nước trong người ra, rồi từ từ mở mắt.

Vừa mở mắt ra, Nhiếp Thu Sính sững sờ, hình như vẫn còn chưa hoàn hồn.

Yến Như Kha thấy mẹ tỉnh rồi, vui mừng đến phát khóc: “Mẹ, mẹ, con biết mẹ sẽ không bỏ rơi con...”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hùng Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Du Dục - Cả Đời Đây Chỉ Vì Em (4)

Nghe thấy tiếng con gái, đôi mắt Nhiếp Thu Sính bắt đầu có hồn trở lại: “Thanh... Ti...”

“Mẹ ơi... huhu...” Yến Thanh Ti rúc vào lòng mẹ òa khóc.

Ôm con gái trong lòng, Nhiếp Thu Sính lại một lần nữa sững sờ, không phải mình đã chết rồi sao? Tại sao mọi việc lại như thật thế này? Thật đến nỗi cô cảm nhận được sức nóng của những giọt nước mắt của Thanh Ti đang lăn trên tay mình.

Lẽ nào...

Nhiếp Thu Sinh khẽ cầu mình một phút, đau đớn, lúc này cô mới ý thức được là không phải đang nằm mơ, mình vẫn còn sống thật.

Cô... cô ấy sống lại rồi? Cô ấy sống lại một lần nữa rồi?

Ý thức được việc này, Nhiếp Thu Sinh run rẩy ôm chặt lấy con gái mình.

Tạ ơn ông trời đã cho cô một cơ hội nữa, cho cô được ôm con gái mình trong lòng.

Cô vỗ nhẹ lên chiếc lưng đang run lên vì khóc của Thanh Ti, dịu dàng nói: “Mẹ sẽ không bỏ rơi con đâu.”

Giọng nói của cô khản đặc, nhưng cô lại cảm thấy rất hay.

Không có việc gì hạnh phúc hơn là có thể tiếp tục sống.

Trước đây Nhiếp Thu Sinh là một phụ nữ rất truyền thống, Yến Tùng Nam kết hôn với cô chưa được bao lâu đã rời nhà ra đi. Cô ở nhà nuôi dưỡng chăm sóc bố mẹ chồng, cho đến khi họ nhắm mắt xuôi tay, rồi nuôi em chồng, không một chút ca thán, thế nhưng bọn họ ai cũng mong cô chết đi cho nhẹ.

Cô nhớ tới Yến Tùng Nam nói muốn đón mẹ con cô lên thành phố sum vầy, cô vui lắm, vội vàng vàng đi theo ngay, thế nhưng lên đến thành phố rồi mới biết, không ngờ Yến Tùng Nam đã lấy vợ mới, sinh được hai đứa con một nam một nữ, con gái chỉ nhỏ hơn Thanh Ti có một tuổi. Thế có nghĩa là, ngày cô vừa có thai Thanh Ti, ở ngoài ông ấy đã có người phụ nữ mới có tên là Diệp Chi Linh đó rồi.

Cô tự biết được nhà họ Diệp có quyền thế như nào, một người phụ nữ cô độc như cô làm sao mà chống lại được, thế nhưng cho dù cô muốn li hôn thì đôi gian phu dâm phụ ấy cũng không cho, ép cô đến bước đường cùng, đến nỗi phải nhảy lầu tự tử để bảo vệ danh dự cho bản thân.

Thế nhưng không ngờ rằng, lại vì thế mà quay trở lại khoảng thời gian trước khi Yến Tùng Nam trở lại thôn, cũng có nghĩa là, bây giờ cô vẫn còn thời gian, lần này, nhất định cô phải sống tiếp, phải cố gắng bảo vệ con gái, cô sẽ không gửi gắm hi vọng của mình vào người khác nữa, chỉ có thể dựa vào bản thân mình mà thôi.

Nhiếp Thu Sinh nhìn xung quanh, ánh mắt chạm đến Yến Như Kha lúc đây đang run rẩy sợ hãi đến mức không dám lại gần, đôi mắt vốn dĩ rất hiền hậu của cô bỗng trở nên sắc lạnh.

Yến Như Kha như một con sói hoang không thể thuần hóa được, vậy mà cho đến hôm nay cô mới nhận ra.

Từ nay về sau, cô sẽ không giúp nhà họ Yến nuôi bất kì ai nữa, con gái là của cô, chỉ của một mình cô thôi, cô sẽ không để cho bất cứ ai làm tổn thương Thanh Ti.

Nhiếp Thu Sinh sống lại, điều này thực sự khiến cho ai cũng kinh ngạc.

Chuyện chết đi sống lại, người trong thôn chắc còn phải nhắc cả tháng. Mọi người lục đục rồi đi, gương mặt ai nấy còn lộ rõ vẻ hiều hắt chưa thỏa.

Thời kì điện thoại còn chưa phổ biến, người nhà quê chẳng có mấy phương tiện giải trí, nên bất cứ việc gì cũng có thể thu hút được sự chú ý của mọi người.

Mọi người đều ra về hết rồi, chỉ còn lại mẹ con Nhiếp Thu Sinh và Yến Như Kha.

Yến Như Kha vô cùng sợ hãi, nó nghĩ rằng Nhiếp Thu Sinh chết chắc rồi, ai ngờ vẫn còn sống.

Không biết... bà ấy có gây khó dễ cho nó không đây?

Nghĩ đến đây, Như Kha lại thấy bức mình. Cũng tại Nhiếp Thu Sinh keo kiệt, rõ ràng là có tiền mà không đưa cho nó mua khăn. Nếu như bà ấy chủ động đưa cho nó, thì nó cũng không đến nỗi phải trộm tiền.

Nhiếp Thu Sinh đứng lên gọi: “Như Kha, lại đây”

“Chị dâu, chuyện này không trách em được, là do chị...”

Bốp! Tiếng bạt tai vang lên ròn rã cắt ngang lời Như Kha.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cà Đồi Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đánh Cô Là Vì Cô Đáng Bị Thế

Như Kha cứng họng, vừa ôm lấy mặt vừa tròn trừng mắt nhìn khuôn mặt trắng bệch nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp của Nhiếp Thu Sính, một lúc sao mới hoảng hồn, quát lên: “Chỉ làm cái gì vậy?”

Nhiếp Thu Sính bình tĩnh nói: “Đánh cô.”

Nếu như không phải là chết đi sống lại một lần, có lẽ Nhiếp Thu Sính mãi mãi là một người chỉ biết toàn tâm toàn ý lo cho gia đình này, không hề một mảy may một chút nghĩ cho bản thân mình. Thế nhưng đến hôm nay, cô đã nhìn rõ lòng lang dạ sói của bọn họ.

Cô sẽ không sống cả đời như thế này được nữa, cô phải bảo vệ con gái của mình, phải ngẩng cao đầu mà sống tiếp.

Trong lòng Nhiếp Thu Sính thực ra không có mấy thù hận, cô không nghĩ rằng phải đi giết Yến Tùng Nam và Diệp Chi Linh, cô chỉ muốn bảo vệ con gái, cũng là bảo vệ chính bản thân mình. Cô là một người như vậy, có lẽ, mãi mãi không bao giờ có thể trở nên tàn ác được.

Hôm nay, Yến Như Kha lấy trộm tiền của nhà đi mua khăn, vốn dĩ đã là sai.

Nhưng nó không nhận sai, lại còn cố chấp cãi vã, khăn rơi xuống sông rồi vẫn bắt cô nhảy xuống vớt lên bằng được. Lúc nguy kịch, đã không đi gọi người cứu thì thôi, lại còn hi vọng cô chết đi.

Nhiếp Thu Sính chỉ cảm thấy mình làm người quá thất bại. Cô thật sự coi người cô bé này như một đứa con gái thứ hai của mình. Thế nhưng, kết quả chỉ là nuôi một con sói trong nhà mà thôi.

Cô không biết tâm địa của Như Kha đã trở nên độc ác như vậy từ khi nào?

Bây giờ nó mới mười ba tuổi, mà đã có dã tâm như vậy.

Nhiếp Thu Sính tự xem lại mình, từ trước đến nay cô chưa từng đối xử tệ với nó dù chỉ một chút. Đôi khi, cả nhà được bữa ăn ngon, cô sẽ bảo Yến Thanh Ti nhường cho cô mình, bởi vì Thanh Ti dù sao cũng vẫn còn mẹ, còn bố mẹ của Như Kha đều đã qua đời cả rồi, thế nên, chỉ cần có thể đối xử tốt với Như Kha hơn một chút nữa thì cô chắc chắn sẽ không nề hà gì.

Thế nhưng, chết đi một lần rồi mới khiến cô hiểu rằng, cho dù có đối xử tốt thế nào với một con sói hoang, thì nó cũng sẽ không bao giờ cảm ơn mình.

Yến Như Kha tức đến mức toàn thân run cầm cập: “Cô dựa vào cái gì mà dám đánh tôi, bố mẹ tôi còn chưa bao giờ đánh tôi, sao cô dám đánh tôi?”

Nhà họ Yến vốn ít con cái, ông bà lớn tuổi rồi mới có Như Kha, thế nên cưng chiều hết mực, thành ra tính nết như bây giờ.

“Đây là đánh thay cho bố mẹ cô. Tôi không biết vì sao mới tí tuổi đầu mà lòng dạ cô độc ác như vậy. Tôi không biết còn có thể kéo cô lại được nữa không, thế nhưng tôi cũng không định quản cô nữa. Hôm nay đánh cô, là vì cô đáng bị đánh, tôi hi vọng cô nhớ rằng, lần sau không được ăn trộm, và mong cô nhớ hơn nữa, đừng bao giờ coi tính mạng người khác là trò đùa. Hôm nay cô có thể nhìn tôi chết đuối không cứu, thì ngày mai cô cũng có thể giết người. Khi cô thật sự bước ra ngoài vòng pháp luật rồi, đến lúc đấy mới hối hận thì đã quá muộn.”

Lần suýt chết oan này khiến cho Nhiếp Thu Sính có thể ghi tâm khắc cốt cả đời, nhưng trong lòng cô vẫn luôn giữ được nguyên tắc của mình, trái tim vẫn luôn lương thiện và hiền lành. Thế nhưng đồng thời cô cũng trở nên cứng cỏi hơn, không bao giờ có thể dễ dàng tin tưởng hay tha thứ cho người khác được nữa.

Hôm nay, cô nói với Như Kha những lời đó, không hi vọng là nó có thể nhớ được, cô chỉ hi vọng, nếu như có thể phát huy được dù chỉ một chút tác dụng, ít nhất cũng khiến nó sau này không đến nỗi quá lầm đường lạc lối.

Thanh Ti sợ hết hồn, cô bé chưa từng nhìn thấy mẹ mình đánh ai bao giờ, cũng chưa từng thấy mẹ ghê gớm như vậy.

Cô bé mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Nhiếp Thu Sính, bỗng nhiên cảm thấy rằng, mẹ của hôm nay không giống như những ngày khác, không biết nói thế nào, nhưng trong lòng vô cùng ngượng mọ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Người Đàn Bà Độc Ác, Thảo Nào Anh Trai Tôi Không Thèm Để Ý Đến Cô

Thanh Ti cảm thấy mẹ mình là xinh đẹp nhất, mẹ của mình lợi hại nhất.

Thanh Ti cảm thấy xung quanh mẹ mình như đang tỏa ra hào quang vậy.

Thế nhưng, Yến Như Kha rõ ràng không để tâm đến ý tốt của Nhiếp Thu Sinh, càng không nghe lọt tai dù chỉ là một chữ trong những lời mà cô nói, nó chỉ biết rằng mình bị ăn tát. Vừa tức vừa hận, Yến Như Kha xông lên dùng hết sức bình sinh đẩy Nhiếp Thu Sinh thật mạnh: “Đồ đàn bà độc ác, thảo nào mà anh tôi chẳng bao giờ quay về tìm bà, bà cứ đợi đấy, anh tôi không thèm đoái hoài gì đến bà, bà sẽ cô độc một mình cả đời cho mà xem.”

Nhiếp Thu Sinh vừa được vớt từ dưới nước lên, lúc được vớt lên, trên người cô thật sự không còn chút hơi thở nào cả, nếu không thì hồn vía cũng không đến nỗi như kiểu được tái sinh như bây giờ.

Cơ thể cô vẫn còn yếu ớt, lại bị Yến Như Kha đẩy mạnh như vậy, nên lập tức ngã ra phía sau.

“Mẹ ơi”, Thanh Ti muốn đỡ mẹ mình dậy, nhưng cô nhỏ quá, không đỡ nổi. Nhiếp Thu Sinh chệnh choáng lao đảo rồi lại ngã xuống.

Yến Như Kha vẫn chưa chịu thôi: “Tôi không cần bà nuôi nhè, bà cứ chết già ở cái xó xinh này với cái đồ ăn hại nhà bà đi!”

Máng xong, Yến Như Kha quay đầu chạy đi.

Đôi mắt Thanh Ti đỏ hoe, cô an ủi mẹ mình: “Mẹ, mẹ đừng giận, tính tình cô không tốt, trước giờ vẫn thế mà...”

Nhiếp Thu Sinh vẫn còn hoa mắt chóng mặt, gật đầu nói: “Mẹ biết rồi, Thanh Ti có đói không? Mẹ đi nấu mì cho con ăn.”

“Con không đói. Mẹ cứ nghỉ đi.”

Lòng dạ Nhiếp Thu Sinh đau đớn như vừa bị ai đâm vậy, bàn tay cô run run vuốt ve mái tóc mềm mại của con gái. Con gái cô đã 8 tuổi rồi, nhưng vì cơm ăn không no nên nhìn chỉ giống đứa trẻ sáu bảy tuổi mà thôi. Căng tay căng chân gầy gò nhỏ xíu, cảm giác chỉ cần động mạnh là có thể gãy vậy.

Ngày lễ ngày tết, bữa cơm gia đình có chút cải thiện, những đồ ăn ngon đều nhường cho Yến Như Kha, Thanh Ti chỉ được ăn rất ít.

Nông thôn miền Bắc cái thời ấy còn rất nghèo, mới no đủ chưa được bao lâu, nhà họ Yến lại càng nghèo hơn.

Trong nhà không có đàn ông sức vóc vạm vỡ, cũng không có ai tiếp tế. Yến Tùng Nam đi biệt tích cả năm trời, họa hoằn lắm mới quay về. Hồi trước khi ba mẹ còn sống, hẳn còn đem về chút ít tiền, nhưng đều đưa cả cho ông bà, Nhiếp Thu Sinh chưa bao giờ được cầm đồng nào.

Ba năm trước, hai ông bà mất đi, Yến Tùng Nam cơ hồ chẳng bao giờ về nữa, hẳn còn sống hay đã chết đối với cái nhà này cũng chẳng có gì khác nhau.

Tất cả đều dựa vào mấy mẫu ruộng một tay Nhiếp Thu Sinh gieo trồng, lại không giống đàn ông con trai, những ngày nông nhàn có thể đi nhận thêm những việc đòi hỏi thể lực.

Cuộc sống nhà họ Yến khó khăn thế nào, không cần nghĩ cũng biết.

Thanh Ti không đến nỗi bị đói, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức độ không bị đói mà thôi.

Nhiếp Thu Sinh ôm chặt đứa con gái cứ ngỡ đã phải xa cách mãi mãi, “Thanh Ti, mẹ sẽ bảo vệ con, sẽ cho con một cuộc sống tốt đẹp.”

Cô lau nước mắt đứng dậy, xắn tay áo đi nấu mì cho con ăn.

Thanh Ti ngồi ở cửa bếp ngoan ngoãn chờ đợi.

Không lâu sau, mùi thơm thức ăn đưa đến, hai mắt cô bé sáng lên: “Wow, mẹ ơi, mì hôm nay thơm quá!”

Nhiếp Thu Sinh xót xa, cười nói: “Không chỉ thơm hơn, mà còn ngon hơn nữa.”

Đợi mẹ bung bát mì đến trước mặt, Thanh Ti vui mừng kêu lên: “Ồi, có cả trứng nữa.”

Trong nhà chỉ có một con gà mái, đẻ trứng ra đều đem lên chợ bán lấy tiền. Nếu có ăn, cũng là để dành cho Như Kha đi học về ăn, Thanh Ti rất ít khi được ăn.

Nhiếp Thu Sinh đè nén nỗi khổ trong lòng mình, nói: “Đúng rồi, có cả trứng nữa, từ nay về sau... ngày nào mẹ cũng cho Thanh Ti ăn trứng gà.”

Chương 7: Ông Ta Không Phải Là Người Bố Mà Con Cần

Thanh Ti nghe thấy thế mừng ra mặt: “Vâng ạ..”

Nhưng rất nhanh, cô bé liền lắc đầu: “Thôi mẹ ạ, trứng cứ để đổi lấy tiền thì hơn.”

Cổ họng Nhiếp Thu Sinh nghẹn ứ, cô nhớ đến đứa con gái của Yến Tùng Nam và Diệp Chi Linh, chỉ nhỏ hơn Thanh Ti một tuổi, nhưng lại có một cuộc sống hoàn toàn khác, được chiều chuộng hết mực, chẳng bao giờ cần nói xem mình thích gì, cũng chẳng bao giờ phải lo lắng đến kế sinh nhai, thế nhưng Thanh Ti của cô lại phải dẫn dắt những việc mà ở tuổi ấy chưa cần phải nghĩ đến.”

Nhiếp Thu Sinh xoa đầu con gái: “Con vẫn còn nhỏ, không cần lo gì cả, mẹ sẽ có đủ tiền.”

“Nhưng mà mẹ con mình..”

“Có mẹ ở đây, con cứ yên tâm.”

Thanh Ti gật đầu: “Vâng ạ, con tin tưởng vào mẹ.”

“Con ăn đi, không mì nguội mất.”

“Mẹ ăn cùng với con.”

Trong căn phòng leo lét ánh đèn, hai mẹ con ngồi bên nhau, cùng ăn một bát mì.

Nhà nghèo thì đã sao, chỉ cần có thể tiếp tục sống, thì sẽ nhìn thấy được ánh mặt trời của ngày mai.

....

Ăn cơm xong, Nhiếp Thu Sinh dùng nước lạnh rửa bát.

Hồi trước, để tiết kiệm điện, lúc nào cũng đi ngủ sớm,

Hôm nay, Nhiếp Thu Sinh còn đun nước cho Thanh Ti rửa chân, hỏi con: “Thanh Ti, nếu như... mẹ nói với con, sau này mẹ không sống với bố nữa, con có cần bố nữa không?”

Nếu như trước đây, Nhiếp Thu Sinh sẽ không bao giờ hỏi con gái mình những lời này, hồi trước cô thật đại dốt, lúc nào cũng ôm hi vọng. Mặc dù cũng có người nói, Yến Tùng Nam sẽ không về nữa đâu, nhưng cô không nghe, bởi vì cô nghĩ, dù sao cũng đã kết hôn rồi, còn thể nào được nữa? Cuộc sống cứ thế mà trôi qua thôi, ai bảo đây là số phận của cô.

Thế nhưng bây giờ, cô biết rằng sau này sẽ xảy ra chuyện gì, cô không muốn tiếp tục chấp nhận ố phận nữa.

Cô không tin rằng, đến cô mà Yến Tùng Nam còn có thể ép đến bước đường cùng, lại còn có thể đối xử tốt với con gái cô.

Thanh Ti nhìn mẹ với ánh mắt khó hiểu: “Mẹ...”

Nhiếp Thu Sinh bỗng nhiên cảm thấy đang làm khó con gái, cô nói: “Thanh ti, nếu như con cảm thấy...”

Thanh Ti bất ngờ trả lời: “Mẹ, mẹ con mình từ trước đến nay không phải đều không sống chung với bố sao?”

Câu nói của Thanh Ti khiến Nhiếp Thu Sinh chỉ muốn tự tát mình một cái, sự thật mà ngay cả con gái cũng có thể nhận ra, vậy mà từ trước đến nay cô lại trốn tránh không muốn nghĩ đến. Một người đàn ông, cả năm trời không về nhà đến một lần, còn cần hẳn để làm gì?

Cô lại hỏi: “Thanh Ti, con có cần bố không?”

Thanh Ti cắn môi, nhìn Thu Sinh, rồi nói: “Con... cần...”

Dù sao cô bé cũng mới chỉ 8 tuổi, trong tâm hồn trẻ thơ của cô bé, vẫn hằng khao khát có được tình yêu của người cha, vẫn hi vọng một ngày nào đó, có một người đàn ông thân hình cao to giống như bố của các bạn nhỏ khác, để khi cô bé bị bắt nạt, có thể đứng ra quát to: Ai dám bắt nạt con gái tôi.

Thế nhưng, giấc mơ ấy của Thanh Ti vốn không thể trở thành hiện thực, Nhiếp Thu Sinh chỉ có thể đành lòng phá vỡ, cô nói: “Thế nhưng, nếu như mẹ nói

cho con biết rằng, bố không cần chúng ta, không cần mẹ, cũng không cần con, con còn cần ông ấy không?”

Thanh Ti lắc đầu: “Không ạ.”

Cô bé cảm thấy như nói thế vẫn chưa đủ, nên liên tục lắc đầu: “con không cần, không cần một người bố như thế.”

Khuôn mặt nhỏ bé của Thanh Ti bỗng trở nên đanh thép, lời nói của cô bé vô cùng nghiêm túc, thậm chí rất nghiêm nghị, giống như một người lớn vậy.

Cô biết rằng sau khi cải cách mở cửa, những thanh niên trong thôn đều đi ra ngoài làm ăn, cuộc sống rất nhiều nhà đều được cải thiện, có nhà còn xây được nhà mới.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tỉnh Rồi, Du Dục Tỉnh Rồi!

Trong thôn nhà nào cũng có tường gạch bao quanh, còn nhà họ vẫn chỉ là bờ rào, vẫn là căn nhà cũ dột nát. Những ngày mưa, bên ngoài mưa to, bên trong mưa nhỏ, mùa đông thì lạnh thấu vào xương tủy.

Từ nhỏ Thanh Ti đã biết bố mình cũng ra ngoài làm ăn như những người khác, nhưng cô bé chưa từng nhìn thấy bố mình cầm một đồng tiền nào về nhà. Trong trí nhớ của cô có một lần bố quay về, cô vui lắm, nhưng nửa đêm lại nhìn thấy bố đánh mẹ.

Trong lòng Thanh Ti, tất nhiên cô rất mong có được tình yêu của bố, nhưng lại rất bài trừ Yến Tùng Nam. Mặc dù, cô bé hi vọng rằng bố mình có thể giống như những ông bố khác, nhưng trong lòng cô biết rõ rằng, một người bố như Yến Tùng Nam, một người bố như vậy thì không có còn hơn.

Những đứa trẻ nhà nghèo sớm khôn, từ nhỏ không có bố, luôn bị những đứa trẻ khác trong thôn cười nhạo nên cô bé rất nhạy cảm.

Yến Thanh Ti biết rằng: “Con chỉ cần có mẹ thôi, chỉ cần mẹ thôi...”

Nhiếp Thu Sinh ôm chặt cô bé vào lòng: “Mẹ cũng chỉ cần con thôi.”

Cô nhất định phải li hôn với Yến Tùng Nam, cô không thể bước tiếp con đường sai lầm này được nữa, cô nhất định phải cho con gái một cuộc sống tốt đẹp.

Sau khi dỗ Thanh Ti ngủ, Nhiếp Thu Sinh lấy tất cả số tiền có trong nhà ra.

Nhìn số tiền ít ỏi đó, cô thở dài, thật là nghèo quá.

Muốn tiếp tục sống, ngoài li hôn Yến Tùng Nam ra, còn phải nghĩ cách kiếm tiền, không thì, cô lấy gì để nuôi Thanh Ti.

Đầu óc nặng chịch, Nhiếp Thu Sinh sờ đến sợi dây chuyền trên cổ.

Đây là thứ có giá trị nhất trong nhà mà cô có thể nghĩ đến, có nên bán đi không đây?

Từ khi bắt đầu có nhận thức, sợi dây chuyền này đã ở trên cổ cô. Nhiếp Thu Sinh không biết tại sao luôn có một cảm giác rất lạ về sợi dây chuyền này, luôn cảm thấy nó có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với cô.

Nghĩ một hồi lâu, Nhiếp Thu Sinh vẫn chưa quyết định được, nếu như thật sự đến bước đường cùng, thì chỉ còn cách bán nó đi thôi.

Nhiếp Thu Sinh bê chậu nước rửa chân đồ đi.

Nhớ ra đàn gà ở sau vườn còn chưa được ăn, cô quay đầu đi về phía chuồng gà.

Những ngôi nhà ở nông thôn vẫn thế, người sống ở trước, gia súc gia cầm ở phía sau.

Đến trước chuồng gà, cô lấy cám trong máng rải xuống.

Nhiếp Thu Sinh bỗng nhớ lại, không lâu trước đó, có một thanh niên trốn ở đây, lúc sắp đi còn nói với cô rằng: Tôi nhất định sẽ quay lại tìm cô.

Nhiếp Thu Sinh cũng lại một lúc, rồi bất giác tự cười mình, giờ này mà cô vẫn còn tâm trí nghĩ đến điều đó, sắp sửa không sống nổi nữa rồi.

Cho gà ăn xong, Nhiếp Thu Sinh mới quay trở vào, cô cài then, khóa chặt cửa, cửa sổ cũng cài chặt, chắc chắn là không có chuyện gì rồi mới đi nằm. Người phụ nữ độc thân vừa trẻ vừa đẹp, sống một mình với con gái nhỏ, sẽ luôn gặp phải rất nhiều phiền phức mà bản thân cô không muốn đối diện. Rất nhiều đêm, đều có người đến gõ cửa, thậm chí cố gắng đập đổ cửa nhà bọn họ.

Trong lòng Nhiếp Thu Sinh vô cùng lo sợ, nhưng cô có thể làm gì được chứ?

Cô chỉ có thể nhẫn nhịn và lảng tránh.

Nhưng bây giờ, trong lòng cô có một suy nghĩ càng ngày càng hiện lên rõ ràng, không thể sống mãi ở cái thôn này nữa, muốn đem đến cho Thanh Tĩ một tương lai tốt đẹp hơn, muốn có một cuộc sống yên ổn, cô phải nghĩ ra một lối thoát khác, phải đi ra ngoài, không thể tiếp tục sống ở đây mãi được.

Cùng lúc đó, nơi thủ đô cách xa ngàn dặm.

Một nhóm người vây quanh giường bệnh, bệnh nhân nằm trên giường khẽ động đậy mí mắt, chớp chớp rồi từ từ mở mắt ra.

Những người xung quanh lập tức trở nên rộn rã: “Tỉnh rồi, tỉnh rồi, Du Dực tỉnh rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Du Dực- Tính Mạng Tôi Là Do Cô Trao Cho

Bệnh nhân mặt mày xanh xao, hàng mi dài và dày nổi bật trên nước da trắng. Đôi mắt từ từ mở ra, cái khoảnh khắc ấy, như có ánh sáng đang dần dần tỏa chiếu trên khuôn mặt tuần tú.

Khi ấy, cảm giác như ánh sáng của cả căn phòng phút chốc đều tập trung trên người anh, cảm giác như có những tia sáng đang nhảy nhót bên trong đôi mắt đào hoa có chút tà mị nhưng không một hề nham hiểm ấy. Những người xung quanh bắt đầu thờ dài, trời ạ, chỉ riêng với khuôn mặt kia, anh ta làm sao mà chết được, nếu không thì quả là đáng tiếc.

Bác sĩ y tá vội vàng chạy lại, kiểm tra sức khỏe bệnh nhân. Trong suốt quá trình đó, mặt cô y tá lúc nào cũng đỏ ửng như quả táo trên bàn vậy.

Nhưng Du Dực vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng. Anh sở hữu một đôi mắt đào hoa đầy quyến rũ của đàn ông, nhưng lúc nào cũng vô cùng lạnh lùng, cảm giác như dù có nhìn ai đi nữa thì cũng không hề có một chút ấm áp.

Khuôn mặt trẻ trung tuần tú, dù đã hôn mê nhiều ngày, đôi môi khô nứt tróc da, nhưng ở giữa mọi người, anh vẫn luôn là người nổi bật nhất.

Bác sĩ kiểm tra một lượt, chắc chắn rằng bệnh tình không còn nghiêm trọng nữa, chỉ cần nghỉ ngơi lấy lại sức là được, dặn dò vài câu rồi rời đi.

Du Dực uống hớp nước, xoa dịu cổ họng rồi mới nói: “Có chuyện gì xảy ra với tôi vậy?”

Những người xung quanh đáp: “Cậu quên rồi sao, cậu đi làm nhiệm vụ, bị bắn thương, khi trở lại vết thương còn chưa băng bó đã gặp phải trận mưa to, nên bị viêm”

“Cậu mà không tỉnh, thì chúng tôi không biết phải báo cáo thế nào với lãnh đạo. Lần này cậu lập công lớn rồi, nghe nói ngài tổng thống đích thân điểm danh biểu dương cậu. Cứ đợi mà xem, ra viện rồi cậu nhất định sẽ được thăng chức.”

Du Dực vò trán hỏi: “Tôi đã hôn mê bao lâu rồi?”

“Không lâu, mới chỉ một tuần thôi.”

Anh ta vừa nói xong, khuôn mặt Du Dực liền biến sắc, anh vén chăn lên chuẩn bị nhảy ra khỏi giường.

Thế nhưng anh chỉ vừa mới tỉnh, hơn nữa lại hôn mê những một tuần, cơ thể sao đã phục hồi nhanh thế được. Chân vừa chạm đất, Du Dực đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt, hai chân mềm nhũn.

“Haiz, cậu muốn đi đâu? Cậu vừa mới tỉnh, lại không có chuyện gì to tát, cậu vội cái gì chứ?” Hai người đứng bên giường vội vàng đỡ lấy Du Dực.

Du Dực lắc lắc đầu, mong sao đuổi được cái cảm giác choáng váng ấy đi: “Tôi có việc, cần phải ra ngoài.”

Trong đầu anh hiện lên khuôn mặt dịu dàng linh hoạt ấy, anh chưa từng cảm thấy trái tim mình có giây phút nào mềm mại như lúc ấy.

Anh không biết vì sao, chỉ biết rằng, nếu không quay lại đó ngay, thì sẽ ân hận cả đời.

“Cậu đừng tự dày vò bản thân nữa, lúc này bác sĩ nói gì cậu cũng nghe thấy rồi, bảo cậu nằm im trên giường nghỉ ngơi. Với tình trạng của cậu bây giờ, cậu chưa đi đến cửa đã ngã rồi. Tôi không biết cậu muốn đi đâu, cho dù cậu muốn lên trời, thì cũng phải đường lành vết thương mới được đi. Đây là mệnh lệnh.”

“Cục trưởng Châu, tôi thật sự có việc gấp, tôi nhất định phải đi.” Du Dục kiên quyết nói.

“Việc riêng?”

“Đúng vậy.”

“Thì cậu cũng phải hồi phục lại đã chứ, lần này coi như cậu mệnh lớn, có người cứu, nếu không thì đến xác cậu chúng tôi cũng không tìm thấy nữa rồi.”

Du Dục bỗng chốc mềm lòng, đúng vậy, nếu không phải cô ấy cứu anh, thì anh đã chết từ lâu rồi, tính mạng anh là của cô ấy.

Nhưng Du Dục vẫn vô cùng sốt ruột, anh vô cùng muốn gặp được cô, vô cùng mong muốn. Lòng anh rối bời, cảm giác như sắp xảy ra chuyện gì vậy.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, cũng đừng mong trốn ra ngoài lúc nửa đêm, tôi bảo mấy người trong cục canh chừng cậu đấy, cậu cứ thử trốn ra ngoài xem sao.”

Du Dục không nói gì, cúi đầu xuống, trong lòng không biết đang tính toán điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ai Bắt Nạt Con Thì Nói Cho Mẹ Biết

Cả tối không thấy Yến Như Kha quay về, Nhiếp Thu Sính cũng không đi tìm, từ nay về sau cô sẽ không quan tâm nữa.

Sau khi ăn sáng xong, cô đưa Thanh Ti đi đến trường tiểu học cách đó vài dặm đường, đây là trường tiểu học duy nhất ở khu vực này.

Đến trước cổng trường, cô cúi xuống xoa đầu Thanh Ti: “Con chăm chỉ học nhé, nếu có ai bắt nạt con, thì nói cho mẹ biết.”

Thanh Ti gật đầu: “Con biết rồi, mẹ”

Nhìn bóng dáng Thanh Ti khuất sau cánh cổng trường, Nhiếp Thu Sính mới rời đi.

Cô biết rằng Yến Tùng Nam sắp sửa quay về rồi, cô muốn chuẩn bị trước, nhưng khó quá, cô vốn không có học thức, nếu như Yến Tùng Nam không đồng ý thì thật khó mà li hôn với hắn được.

Nếu như thật sự không được, cô chỉ còn cách đem Thanh Ti bỏ chạy khỏi đây.

Thật sự đến khi chết đi sống lại, đối diện với sự thật, Nhiếp Thanh Sính mới biết rằng bước chân đi thật khó khăn.

Diệp gia có thể lực vô cùng lớn ở Lạc Thành, cô mà tự mình chạy đến Lạc Thành thì chẳng khác nào tự tìm đến chỗ chết.

Nhiếp Thu Sính đi lên phố, muốn đi loanh quanh xem xét nghe ngóng, cô cũng không biết đến đây làm gì, chỉ là muốn đi thử vận may.

Thế nhưng rõ ràng là, vận may của cô quả tồi, đi cả một vòng rồi mà vẫn chưa gặp được bất cứ điều gì.

Đến giữa trưa, trời nắng nóng oi bức, Nhiếp Thu Sính không đành lòng đi ăn cơm, liền ngồi nghỉ dưới bóng râm của một gốc cây bên vệ đường, đúng lúc nghe thấy tiếng hai người bên cạnh đang nói chuyện.

“Nghe nói ông cậu của cậu vừa mới phát tài?”

“Còn không phải sao? Không biết ông ấy tìm đâu ra một chiếc bình hoa thời nhà Thanh, chạy lên hiệu cầm đồ trên huyện đổi được không ít tiền, tôi đang định tìm ông ấy đòi số tiền mà năm ngoái ông ấy nợ nhà tôi.” “Haiz, chạy lên hiệu cầm đồ trên huyện đã đổi được bằng đấy tiền, thế thì lên thành phố chắc còn được nhiều hơn. Chỉ có người giàu mới dám chơi đồ cổ, ai cũng biết, càng ở những thành phố to thì càng đáng giá, chứ ở xó xỉnh này thì bán được bao nhiêu tiền?”

“Còn không phải vì hai năm trước, có một ông lớn trên thành phố đến đây, dùng mấy chục tệ mua một cái chậu cho chó ăn của một ông già, sau đấy mới biết là đồ cổ, bán ra phải được hơn nghìn tệ.”

Ban đầu, Nhiếp Thu Sinh cũng không để tâm đến lời nói của hai người, nhưng nghe đến đây, trong lòng cô bỗng nhiên nhớ đến cái bát gốm nhỏ ở nhà vẫn dùng để đựng nước cho gà.

Cô nhớ đến người đàn ông ấy sau khi tỉnh dậy, đã nhìn chiếc bát gốm ấy nói: “Đời sống của mấy con gà nhà cô thật là xa xỉ.”

Lúc đó cô nói: “Anh nói đúng đấy, ít nhất thì gà không cần phải lo kể sinh nhai, không phải ngày nào cũng đau đầu vì mấy đồng tiền.”

Anh nhìn cô rất lâu, rồi nói: “Giữ lấy chiếc bát này, sau này sẽ cần dùng đến.”

Lúc đó Nhiếp Thu Sinh trong lòng cảm thấy rất lạ, anh ta bảo cô giữ chiếc bát ấy lại làm gì, sau đó ngày nào cũng bận tới mặt tối mũi, cô sớm đã quên mất chuyện này rồi.

Bây giờ bỗng nhiên cô sực nhớ ra, cái bát đó, biết đâu lại là đồ cổ.

Anh ấy không nói cho cô biết, có lẽ vì sợ điều này không tốt cho cô.

Nhiếp Thu Sinh đang khát khô cả cổ, nhưng trái tim lại nhảy nhót trong lồng ngực, giống như nhìn thấy một tia sáng lóe lên giữa lúc tuyệt vọng, mặc dù vẫn chưa chắc chắn, nhưng ít ra, cô đã tìm được một sinh kế mới.

Cô không hỏi hai người ngồi bên cạnh. Thời buổi này lòng người phù phiếm, cô không dám tin tưởng ai cả.

Cô sẽ không bao giờ hại người, nhưng, vẫn luôn phải phòng người, dù sao thì cô cũng chỉ là phận đàn bà yếu đuối mà thôi.

Nhiếp Thu Sinh đứng dậy rồi đi, cô nhất định phải mau chóng đem chiếc bát ấy lên phố huyện, hiện giờ cô còn quá ít tiền, hơn nữa thời gian không còn nhiều, dựa vào những kí ức còn sót lại từ “kiếp trước”, tuần sau Yến Tùng Nam nhất định sẽ quay về!

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Vì Con Gái Có Thể Đánh Đổi Mọi Thứ

Nhiếp Thu Sinh đi trên chiếc xe đạp cũ của mình đến trường học đón Thanh Ti về nhà, sau đó liền đến thẳng chuồng gà, lấy bát đựng uống nước cho gà ra, dùng nước sạch rửa lại.

Rửa xong, cô nhìn kỹ lại chiếc bát lần nữa, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy có điểm gì kì lạ, chẳng qua là so với bình thường thì đẹp hơn một chút, có thêm hoạ tiết cây cối màu xanh lam.

Trước đây nhà Nhiếp Thu Sinh rất nghèo, cha mẹ tuổi tác đã cao, ngay cả việc muốn để cô đến trường cũng khó khăn, cuối cùng, cô bỏ học, ở nhà giúp cha mẹ làm việc đồng áng nên bằng cấp không cao, cái bát thô sơ này của cô có chút giống sứ thanh hoa, chuyện khác thì cô một chút cũng không biết, nếu chiếc bát này thật sự là đồ vật, nếu người ở hiệu cầm đồ lừa cô thì biết làm sao?

Nhiếp Thu Sinh thở dài, nếu cô có thể được đi học thêm hai năm nữa thì mọi chuyện đã tốt rồi.

Năm đó cha mẹ cô lâm bệnh nặng, vì để xoay sở tiền bạc chữa bệnh cho cha mẹ, cô cũng không biết phải làm thế nào, đúng lúc có người muốn cầu thân – chính là Yến Tùng Nam – cô dẫn đi một hồi liền gả cho hắn ta.

Vốn cô chỉ muốn đem một ít tiền sinh lễ mang ra chữa bệnh cho cha mẹ, nhưng hai người bọn họ lại không đồng ý, nói rằng nếu lấy tiền sinh lễ chữa bệnh – nghĩa là con gái họ đến nhà chồng vừa không có đồ cưới lại mang tiền sinh lễ tiêu mất – thì về sau ở nhà chồng đương nhiên sẽ không có tháng ngày yên ổn, chính vì thế nên dù cô nói thế nào cha mẹ cô cũng không đồng ý. Sau khi Nhiếp Thu Sinh được gả đi, không bao lâu sau, cha mẹ cô lần lượt bệnh nặng mà qua đời.

Yến gia vốn đã ghét bỏ cô và nhà mẹ đẻ cô, chờ đến khi cha mẹ cô vừa tạ thế liền đối xử với cô không hề hoà nhã nữa, nói cô là đứa khác chết người khác.

Mặc dù nhớ tới chuyện quá khứ nhưng lòng Nhiếp Thu Sinh cũng không thấy nhiều chua xót, từ nhỏ đến lớn, bản thân cô đã quen chịu khổ nên cho dù cuộc sống có khó khăn thì so với chết vẫn tốt hơn.

Cô đứng dậy, lấy vải bố bọc chiếc bát sứ nhỏ kia lại, lại tìm trong nhà một chiếc tráp gỗ đơn giản chuyên dùng để đựng đồ thêu thùa may vá, bên dưới rải một ít rơm lúa mạch rồi mới bỏ chiếc bát vào, sau khi cất cẩn thận mới quay sang nấu cơm cho Thanh Ti ăn.

Lúc ăn cơm, cô hỏi: “Thanh Ti, ngày mai là thứ Sáu phải không con?”

Thanh Ti gật đầu: “Vâng”

“Mẹ dẫn con đi thị trấn nhé, được không?” “Thị trấn...” Thanh Ti tròn đôi mắt to, vẻ mặt mê mang không hiểu lắm, đối với cô bé, trấn trên là một nơi xa lắm rồi, thị trấn, nơi ấy hẳn phải xa hơn nữa phải không nhỉ?

Nhiếp Thu Sính gấp cho cô một đĩa rau xanh: “Trả lời mẹ nào, mẹ dẫn con đi thị trấn được không?”

Thanh Ti gật đầu: “Được ạ, nhưng mà mẹ ơi, thị trấn có phải rất xa không?”

“Cũng không phải quá xa đâu, chúng ta sẽ lên trấn trên ngồi xe đi...”

“Oa, có thể đi xe nữa cơ á?” Ánh mắt của Thanh Ti sáng lên, cô bé đã lớn đến tuổi nay cũng chưa từng được ngồi xe bốn bánh lần nào.

Nhiếp Thu Sính áp chế mùi vị chua sót trong lòng, gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta sẽ ngồi xe trước, hôm nay đi ngủ sớm một chút, ngày mai có thể sẽ phải dậy sớm đó con gái.”

Thanh Ti thật vui vẻ, liên tục gật đầu: “Vâng vâng, con ăn xong sẽ đi ngủ luôn.”

Ăn cơm xong, Thanh Ti rửa chân, lại dùng nước ấm lau người xong mới lên giường đi ngủ...

Mò mẫm lau chùi chiếc bát một lần nữa, Nhiếp Thu Sính mới đi vào giường. Thanh Ti đã ngủ rồi, dưới ánh đèn mờ mờ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Ti có chút ánh vàng, hai hàng lông mi dài giống như cánh bướm tuy thời có thể bay lên, vầng trán mềm mại, khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn tròn tròn như cái trứng.

Trái tim Nhiếp Thu Sính trở nên mềm mại, Thanh Ti càng lớn càng giống cô, nhìn con gái mình, cho dù cô có mệt mỏi tới đâu cũng có thể tinh thần sáng láng, vì con gái, cô có thể đánh đổi mọi thứ.

Chỉ cần không chết, cuộc sống sẽ từng chút một tốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Muốn Yêu Thương Con Nhiều Hơn

Nhiếp Thu Sính tắt đèn, nằm xuống bên cạnh Thanh Ti rồi ôm con gái vào lòng. Trong đêm tối, chỉ có thân thể ấm áp của con gái mới có thể khiến cô cảm thấy bản thân mình đang sống...

Ban đêm, bệnh viện Thủ đô.

Một người đàn ông đang nhắm nghiền hai mắt trên giường đột nhiên mở mắt, ngồi dậy, nhỏ kim tiêm trên tay.

Tìm kiếm một hồi liền thấy giấy bút, trên giấy nhanh chóng xuất hiện hàng chữ: Việc cá nhân – xin phép ra ngoài! Đề nghị phê chuẩn!

Trong lòng anh vô cùng hoảng hốt, cũng không nói nổi nguyên do tại sao, anh chỉ cảm thấy nếu mình không nhanh chóng trở về, bản thân anh sẽ hối hận.

Giờ anh đang trong thời kì dưỡng thương, cấp trên cho nghỉ phép nhưng anh hoàn toàn không muốn dành khoảng thời gian này để nằm trong bệnh viện, quá lãng phí thời gian.

Viết xong đơn xin phép dạng “tiền trạm hậu tẩu”, tìm quanh một lúc liền dùng một cốc nước chặn lên tờ giấy, đặt trên bàn, sau đó mở cửa sổ, nhìn xuống phía dưới.

Thân thể của anh kỳ thật còn đang suy yếu, miệng vết thương vẫn còn đau, nếu anh quyết tâm nhảy xuống nhất định sẽ khiến miệng vết thương lại vỡ ra, nếu làm không tốt, có thể sẽ lại lần nữa bị nhiễm trùng.

Trái cân phải nhắc một lúc, anh vẫn quyết định thử mạo hiểm một lần.

Cho tới bây giờ, anh vẫn không phải một người chịu ràng buộc bởi quy củ luật lệ, phạm là chuyện anh muốn làm nhất định phải làm bằng được, còn về cái giá phải trả thế nào, điều ấy hoàn toàn không nằm trong phạm vi lo lắng của anh...

Hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, bên ngoài vừa vang lên tiếng gà gáy, Nhiếp Thu Sính đã mở mắt.

Cô lay lay Thanh Ti: “Thanh Ti, dậy thôi con...”

Thanh Ti mơ mơ màng màng mở mắt, hai bàn tay nhỏ bé dụi dụi mắt: “Mẹ ơi, trời đã sáng rồi sao?”

Nhiếp Thu Sính cúi đầu thom thom lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con: “Ừ, nhanh lên con.”

Thanh Ti nhanh chóng xuống giường: “Có phải muộn rồi không mẹ, giờ còn kịp không ạ?”

“Không muộn, vừa mới đến giờ thôi.”

Nhiếp Thu Sính mang quần áo của Thanh Ti đến giúp cô bé mặc vào: “Lại đây nào, để mẹ giúp con.” Thanh Ti đỏ mặt: “Mẹ, để con tự làm là được, con sẽ mặc được mà.”

Nhiếp Thu Sính lại hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của con gái: “Mẹ biết nhưng mà mẹ vẫn muốn mặc cho con.”

Dù gì đi chăng nữa, cô vẫn muốn khiến để con gái của mình có thể sống vô lo vô nghĩ, con bé nên có một tuổi thơ đích thực, hưởng hờ, ngoài cô ra, Thanh Ti không còn người nào yêu thương, cho nên cô sẽ dành cho con tình thương gấp đôi.

Sau khi rời giường, Nhiếp Thu Sính xuống bếp luộc mấy quả trứng gà, cô muốn đi sớm một chút, như vậy buổi tối mới kịp quay về nhà, dù sao lên trấn trên ngôi xe tới thị trấn sẽ mất khoảng ba tiếng, cô nghĩ mình cần lên chuyến xe sớm nhất mới kịp được.

“Bữa sáng mẹ con mình ăn tạm cái này, lên trấn trên nếu con đói thì nói với mẹ, mẹ sẽ mua đồ ăn cho con.”

Thanh Ti lắc đầu: “Mẹ, con ăn no rồi, chúng ta nhanh đi thôi.”

Nhiếp Thu Sính đội tạp dề lên đầu, bế Thanh Ti lên phía sau xe: “Con phải ôm lấy thắt lưng của mẹ nhé, nhớ ôm chặt vào đó.”

“Vâng, con nhớ rồi.”

...

Cũng may đường từ thôn lên trấn trên cũng không phải quá xa, chỉ khoảng mười dặm nhưng đường thật sự rất khó đi, vô cùng gồ ghề, may mắn là trời không mưa, nếu không đi còn khó khăn hơn nhiều.

Lúc hai mẹ con cô đến trấn trên, sắc trời cũng chỉ vừa hừng sáng, không bao lâu sau chuyến xe thứ nhất đi thị trấn đã tới.

Vừa lên xe được một lúc, Thanh Ti đã bắt đầu buồn ngủ rã rời, Nhiếp Thu Sính ôm con gái say ngủ suốt chặng đường.

Trẻ nhỏ thích ngủ, cô cũng hiểu không nên dẫn Thanh Ti đi theo, nhưng mà cô cũng không biết nên gửi con bé cho ai, hiện giờ cô không tin bất cứ kẻ nào, mặc kệ cô đi đâu - nhất định phải dẫn Thanh Ti theo thì mới yên tâm.

10 giờ sáng, cuối cùng xe cũng tới thị trấn.

Nhiếp Thu Sính dịu dàng gọi: “Thanh Ti, chúng ta đến nơi rồi, dậy đi con.”

Thanh Ti còn đang nhập nhèm mở mắt, nhìn thấy cảnh vật bên ngoài – hai mặt lập tức sáng rực, lúc ấy liền oa lên một tiếng..

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thật Sự Là Cổ Vật Sao?

Thị trấn ở những năm 90 thật ra còn rất lạc hậu, nhưng đối với Thanh Ti mà nói, đây là địa phương lớn nhất, xa hoa nhất mà cô bé từng thấy kể từ khi ra đời đến nay.

Cô bé còn cảm thấy chỉ dùng hai mắt nhìn cũng không đủ, cô bé chưa từng thấy nơi nào đẹp đến như vậy.

Từ trên xe đi xuống, lúc đi bộ trên đường cái, cô bé hưng phấn nói với mẹ: “Mẹ ơi, nơi này đẹp quá, rất sạch sẽ.”

Nhiếp Thu Sính hỏi: “Nếu mẹ dẫn con đến sống ở đây, con có thích không?”

Về mặt Thanh Ti tò mò: “Thật sự có thể sống ở đây ạ?”

Nhiếp Thu Sính gật đầu: “Có thể.”

Vì con gái, cô cũng sẽ kiên cường đứng lên, không chịu dựa vào bất kì kẻ nào, cô cũng có thể cho con gái những tháng ngày vui vẻ.

Tìm người hỏi vị trí cửa hiệu cầm đồ xong, Nhiếp Thu Sính dẫn Thanh Ti đến đó.

Bọn họ không có xe, chỉ có thể vừa đi vừa nghỉ ngơi.

Cuối cùng cũng tới cửa hiệu cầm đồ, ông chủ cũng không vì thấy hai mẹ con ăn mặc đơn sơ mà coi thường bọn họ, cười hỏi: “Xin hỏi, có chuyện gì cần giải đáp ư?”

“Có chút đồ vật, muốn để ông chủ nhìn qua một chút.” Nhiếp Thu Sính đặt trap gỗ xuống, lấy ra chiếc bát bên trong.

Vị chủ tiệm này cũng là người có con mắt tinh tường, vừa cầm chiếc bát, mắt ông ta đã sáng ngời: “Cái này... Phu nhân, cô có biết chiếc bát này là niên đại nào không?”

Nhiếp Thu Sính đã nghĩ ra lý do thoái thác từ sớm, cau mày nói: “Không đối gát gì ngài, đây là món đồ gia truyền của nhà chúng tôi, khi còn sống cha mẹ tôi đã ngăn cản vận dò rằng nếu không phải do cuộc sống bức bách thì không được lấy món đồ này ra. Nếu thực sự có biện pháp tốt hơn, tôi cũng không đem nó ra đâu.”

Thanh Ti bên này nghe đến mơ mơ màng màng, mẹ nói gì vậy, cô bé không hiểu gì cả. Nhưng dù sao cô bé cũng rất ngoan, không hề mở miệng nói lung tung, chỉ thành thật đứng trước mắt Nhiếp Thu Sính, ngẩng đầu lên, đôi mắt khờ dại bỗng sáng ngời nhìn ông chủ hiệu cầm đồ.

Điều này khiến ông chủ cửa hàng cảm thấy nếu lừa gạt mẹ con bọn họ quả chính là tội ác không thể dung thứ. Ông ta vuốt chiếc bát sứ, do dự một hồi lâu rồi hỏi: “Xin hỏi vị phu nhân, cô muốn cầm đồ hay bán đứt?”

“Xin hỏi ngài là cầm đồ với bán đứt là như thế nào vậy?”

“Cầm đồ có nghĩa là về sau, nếu cô có tiền, trong thời gian chúng ta ước định có thể mang tiền và biến lại đến chuộc lại món đồ, bán đứt tức là một khi cô nhận tiền, món đồ này sẽ thuộc về chúng tôi, không còn liên quan gì đến cô nữa, tất nhiên, so với cầm đồ thì giá cả khi bán đứt sẽ cao hơn một chút.”

Nhiếp Thu Sính đương nhiên là muốn bán đứt, cô không cần lấy lại thứ này, nhưng cô cũng không cần phải biểu hiện rõ ràng như vậy.

Cô cắn răng, biểu tình đấu tranh một hồi rồi mới thờ dài nói: “Cho dù là cầm đồ, tôi cũng không có tiền đến chuộc lại, không bằng... bán đứt.”

Nói xong, hốc mắt liền ửng đỏ.

Ông chủ hiệu trầm nghĩ, vị phu nhân này hẳn là gặp phải biến cố lớn trong nhà, thứ đồ này ắt hẳn cũng là vô cùng quan trọng, nếu không sẽ không đem ra, đây là bị ép buộc đến không còn biện pháp nào nữa mới phải làm vậy rồi.

Lại nhìn Nhiếp Thu Sính, tuy quần áo trông có vẻ quê mùa bụi bặm, nhưng cũng không thể nào át được khuôn mặt, giống như một đoá hoa nở ra từ chốn bụi bặm khiến người ta thương xót.

Ông chủ vốn không nghĩ lừa gạt mẹ con cô, giờ cũng không thể nào nhẫn tâm, do dự một lúc mới nói: “Phu nhân à, tôi cũng không lừa cô làm gì, chiếc bát sứ này của cô đích thực là sứ thanh hoa, nếu cô muốn bán đứt quả thực có thể kiếm được một số tiền giá trị, nhưng hiệu cầm đồ của chúng tôi chắc chắn không thể cho cô một mức giá cao được, không bằng cô tới Khánh Phong Trai thử xem, nơi đó là một cửa hàng của Khánh Phong Trai của Lạc Thành ở huyện chúng ta, chỗ ấy có thể cho cô giá cả tốt hơn chỗ chúng tôi.”

Nhiếp Thu Sính sững sốt, thật sự là cô vật sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Phải Kiểm Thật Nhiều Tiền!

Cô hỏi: “Vậy không biết đường tới Khánh Phong Trai như thế nào, xin ông chủ chỉ giúp mẹ con tôi.”

Ông chủ chỉ đường cho cô xong, cô liên tục nói lời cảm tạ: “Thật sự cảm ơn ông.”

Thanh Ti cũng góp lời: “Cảm ơn chú, nhất định người sẽ làm ăn phát tài.”

Vốn dĩ trong lòng chủ hiệu còn đang tiếc nuối, nghe được những lời này liền nở nụ cười: “Quả là một đứa bé ngoan, chú cũng hy vọng lời chúc của con thành hiện thực.”

Ra khỏi hiệu cầm đồ, đi thêm khoảng 20 phút, hai mẹ con cô đã tới Khánh Phong Trai, ông chủ và tiểu nhị nơi này rõ ràng không bằng ông chủ tốt bụng

ở cửa hàng lúc này, bọn họ liếc mắt đánh giá hai mẹ con cô một lần rồi đảo quanh khuôn mặt của Nhiếp Thu Sính.

Nhiếp Thu Sính không biểu lộ gì trên mặt, hỏi: “Ông chủ, có muốn buôn bán không?”

“Đương nhiên có, cô có thứ gì tốt không?”

Nhiếp Thu Sính nói: “Tôi có một chiếc bát, ông thử nhìn một chút xem.”

“Thật sao? Mang ra cho tôi nhìn xem?”

Nhiếp Thu Sính nhin xuống một bụng đầy lửa giận, đem chiếc bát sứ kia lấy ra.

Ông chủ kia vốn tưởng cô không thể có món đồ gì tốt, vừa nhìn thấy chiếc bát, khẩu khí liền thay đổi: “Cô biết chiếc bát này thuộc niên đại nào không?”

Nhiếp Thu Sính thần nhiên nói: “Sứ thanh hoa, triều Thanh thời vua Càn Long, đây là đồ gia truyền của nhà chúng tôi, nếu không phải vì bất đắc dĩ, tôi cũng không mang đến đây.”

May mắn là cô vừa tới hiệu cầm đồ, lại gặp được người tốt, nếu không tới chỗ này có thể thật sự bị lừa gạt rồi.

Ông chủ gật đầu: “Không sai, bát sứ thanh hoa thời Càn Long, tiếc là không phải do lò quan chế tạo mà chỉ do thợ thủ công chế tác cầu thả, cô nhìn xem, lớp sứ cũng không bao hết, lại còn nổi bọt khí lên nữa chứ, đã vậy lại chỉ có một cái, thế này thì giá cả cũng không được là bao...”

Nhiếp Thu Sính chậm rãi nói: “Cho dù ông nói là giá không được là bao cũng phải đưa ra một cái giá chứ?”

Cô cũng thật sự phòng bị, nếu ông ta có ý đồ gây rối, cô thà tình nguyện nhận giá thấp bên kia còn hơn.

“Như vậy... hai vạn đi, có muốn hơn nữa khả năng không được, hiện tại...”

“Hai vạn?” Nhiếp Thu Sính có chút cao giọng, lúc cô vừa nghe thấy con số này, trái tim cô cũng đập thành thịch.

Cô biết đồ cổ đáng giá, chỉ không nghĩ là món đồ này có thể được nhiều tiền như vậy, đây là số tiền mà cả đời cô cũng chưa từng thấy, là hai vạn, hai vạn đó!

Ông chủ lại cho rằng cô chê ít, nói: “Cô cũng đừng ngại là giá thấp, món đồ này của cô cũng không phải đồ từ lò của quan, nếu là lò quan thì khẳng định đáng giá, hơn nữa đây cũng chỉ là một chiếc bát sứ bình thường, nếu là bình hoa thì tốt rồi, tại Khánh Phong Trai này của chúng tôi mới có cái giá như vậy cho cô. Nếu cô không muốn bán, có thể lấy lại, hơn nữa nếu cô tìm được nơi có thể trả giá cao hơn chỗ chúng tôi, cô có thể đến đập biên hiệu của chúng tôi luôn đó.”

Nhiếp Thu Sính mới chỉ kịp cất lời: “Ông chủ...”

Cô vừa dứt lời, sau lưng đã truyền tới một giọng nam trẻ tuổi: “Tôi thấy chiêu này của ông chủ thật hay đó!”

Nhiếp Thu Sính xoay người, chỉ thấy một người con trai tầm 20 tuổi, hình như là sinh viên, nhẹ nhàng bước tới, cầm lấy chiếc bát từ tay ông chủ nọ, nói: “Chiếc bát này tuy không phải từ lò quan chế tạo nhưng lại đầy đủ nguyên vẹn, hơn nữa thủ công tinh xảo, không hề có điểm thô ráp, đây cũng không phải món đồ trong gia đình người thường, sứ thanh hoa thời Càn Long là đỉnh cấp, ông vừa mở mồm là ép giá 2 vạn, thế này không phải là người tốt đâu.”

Ông chủ biến sắc: “Cậu... Cậu là ai, cậu thì biết được cái gì chứ?”

Chàng trai trẻ tuổi không để ý đến ông ta, xoay người nhìn về phía Nhiếp Thu Sính: “Vị này là...?”

Anh ta nhìn gương mặt của Nhiếp Thu Sính, trong mắt liền vụt qua tia kinh diễm, dừng lại một chút, nói: “Chị gái, nếu chị đồng ý, giá 5 vạn, bán cho tôi được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Quả Thực Giống Như Đang Nằm Mơ

Nhiếp Thu Sính cảm thấy vô cùng khiếp sợ, 5 vạn, cái bát nhỏ này có giá trị ngàn ấy tiền sao, cô nắm bàn tay Thanh Ti, lòng bàn tay cũng đầy mồ hôi.

Cô còn chưa nói câu nào, người trẻ tuổi kia lại nói: “Tôi vốn chỉ nghĩ là đến đây xem có thứ gì tốt không, đúng lúc thấy chiếc bát này của cô, tôi rất thích. Thật ra, chiếc bát này của cô hẳn là có thể có giá trị cao hơn nhiều, nhưng mà... hiện tại trên người tôi không có nhiều tiền đến vậy, nếu cô thấy được thì

cứ đồng ý bán cho tôi trước, sau đó để lại phương thức liên hệ cho tôi, về sau tôi sẽ gửi thêm cho cô một chút nữa.”

Nhiếp Thu Sính vội vàng nói: “Tôi không...”

Cô còn chưa hết câu, ông chủ cửa hàng đã nóng nảy, vội nói: “Ôi chao ôi, cậu khinh người quá đáng, cậu không thể làm vậy được, vị này đến cửa hàng chúng tôi trước, sao cậu có thể chặn đường làm ăn của người khác như vậy?”

Người trẻ tuổi xoay người, cười nói: “Cho dù tôi có chặn đường thì sao, mở cửa hàng quan trọng nhất là chữ tín, nhìn ông thế này, đừng nói đến chữ tín làm tin, tôi thấy nhà các ông mở hắc điểm mới đúng. Nếu ông chủ của Khánh Phong Trai ở Lạc Thành biết chỗ này bị các ông kinh doanh như vậy, ông thấy ông còn giữ nổi bát com của mình sao?”

“Cậu... cậu...” Ông chủ biến sắc, nhanh chóng đánh giá vị khách trẻ tuổi này, xem cách ăn mặc, quần áo thì hẳn là đến từ thành phố lớn, lại nhìn đến cách nói chuyện không kiêu ngạo, không siểm nịnh, ánh mắt sáng ngời, đáng vẻ xuất chúng, thân hình đỉnh đặc thẳng tắp, trên người lộ ra một cỗ khí tức thanh cao tôn quý, khẳng định là lai lịch bất phàm.

“Đúng lúc tôi với ông chủ của Khánh Phong Trai có chút quen biết, không bằng để tôi gọi điện hỏi một chút cho rõ ràng.”

Ông chủ vô cùng hoảng hốt, ông ta cũng biết một điều rằng: có không ít người, về lý thuyết thì không nên tin tưởng nhưng mà không hiểu sao, ông ta vẫn cố tình tin người thanh niên này. Nếu cấp trên biết ông ta kinh doanh như vậy, chắc chắn sẽ đuổi cô ông ta mất.

Ông ta vội vàng nói: “Vị tiểu huynh đệ này, vừa rồi là tôi không đúng, tôi không nên đối xử như vậy với khách hàng của mình.”

Ông ta lại nhìn sang Nhiếp Thu Sính, nói: “Phu nhân, thật xấu hổ, là lỗi của tôi, cô lady nhân đừng chấp kẻo tiểu nhân như tôi làm gì. Không bằng thế này, tôi trả cô thêm 1 vạn so với mức giá mà vị huynh đệ này vừa đưa ra, 6 vạn thế nào, tuyệt đối không thể nhiều hơn, đây đã là cực hạn của cửa hàng chúng tôi rồi. Khánh Phong Trai này của chúng tôi chỉ là cửa hàng nhỏ, không thể một lúc lấy ra nhiều tiền như vậy được.”

Nhiếp Thu Sính âm thầm nuốt nước bọt, đảo mắt một cái đã từ 2 vạn biến thành 6 vạn, cô cảm thấy giống như đang nằm mơ.

Cô còn đang kinh ngạc chưa kịp nói câu nào, người trẻ tuổi kia đã như cười như không nói: “Chỉ... 6 vạn sao...”

Về mặt của ông chủ đau khổ nói: “Huynh đệ à, thật sự đã không thể thêm được nữa đâu, chúng tôi chỉ là cửa hàng nhỏ, bình thường thu vào cũng không nhiều, bên trên rút tiền xuống cũng không dư dả.”

Ông ta cắn răng một cái, nói: “6 vạn rưỡi, tôi thêm 5000 nữa, đây là cái giá cao nhất có thể rồi.”

Chàng trai nhẹ nhàng gật đầu: “Chị à, tuy rằng giá này vẫn không phải là giá cao, nhưng mà... cũng có thể bán.”

Nhiếp Thu Sính đã bị sự vui sướng này vây chặt, 6 vạn rưỡi, cái giá này quả thực khiến cô có không muốn cũng không thể từ chối, có ngần này tiền, cô có thể cho Thanh Ti sống tốt hơn rồi.

Cô liếc mắt nhìn người trẻ tuổi kia, thấy hẳn hướng về phía cô gật gật đầu, cô mới nói: “Vậy... được rồi.”

Ông chủ thở hắt ra, khẩn cấp quá, ông ta phải nhanh chóng mua chiếc bát sứ này, bằng không ông ta sợ Nhiếp Thu Sính sẽ khó hạn.

Ông chủ hỏi: “Cô xem cô muốn lấy tiền mặt hay đến ngân hàng gần đây thực hiện chuyển khoản?”

Nhiếp Thu Sính lắc đầu nói: “Tiền mặt đi, tôi không có tài khoản ngân hàng.”

Trước mắt trong nhà cô đang nghèo túng, làm sao có tiền trong ngân hàng được, cũng không thể nháy mắt tạo ra một tài khoản ngân hàng được. Nhưng sau khi có số tiền này, thật sự cô cũng phải tới ngân hàng một chuyến mới được.

“Được, trước mắt cô cứ nghỉ ngơi một chút đã, để tôi bảo tiểu nhị mang tiền đến cho cô...”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cà Đồi Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Chờ Anh Trai Tôi Trở Về, Xem Cô Khóc Lóc Thế Nào

Người thanh niên trẻ tuổi kia không rời đi luôn mà vẫn ở lại trong cửa hàng nhìn một vòng nhưng không phát hiện ra có thứ gì tốt, sau đó, ông chủ đem số tiền đã chuẩn bị tốt tới, Nhiếp Thu Sính nhìn thấy số tiền kia đã khẩn trương tới mức hai tay cũng phát run, cô cẩn thận đem số tiền này kiểm tra lại cẩn thận một lần nữa, xác nhận không có tiền giả, lúc ấy mới kí sổ rồi rời đi.

Ra tới cửa, Nhiếp Thu Sính hướng về phía người thanh niên trẻ tuổi kia cúi đầu nói: “Cảm ơn, thật sự cảm ơn anh, nếu không có anh, chỉ sợ hôm nay tôi

đã bán chiếc bát ấy với giá 2 vạn cho ông chủ.”

“Thanh Tì, đến cảm ơn anh đi.”

Thanh Tì ngửa đầu, ngoan ngoãn nói: “Cảm ơn anh ạ!”

Người trẻ tuổi sờ sờ đầu Thanh Tì: “Không cần cảm ơn, tôi cũng chỉ là không quen nhìn cảnh ông chủ kia bắt nạt người khác thôi... Một mình cô mang theo một đứa trẻ, lại cầm theo nhiều tiền như vậy, sợ là không an toàn, vậy không bằng tới ngân hàng gửi tiền vào. Phía trước không xa có một ngân hàng, cô vào mở tài khoản, đứng rồi, cô có mang theo thẻ căn cước không?”

Nhiếp Thu Sính gật đầu: “Vâng, tôi có mang theo.”

“Nếu cô tin tưởng tôi, tôi sẽ đi cùng để giúp cô mở tài khoản.”

Nhiếp Thu Sính do dự một lúc rồi gật được: “Được...”

Tuy rằng người thanh niên này đã giúp cô một ân tình lớn, lần này rời khỏi nhà, cô cũng không khỏi mang theo một chút phòng bị trong lòng, nhưng cô thấy ánh mắt của người trẻ tuổi này rất chính trực, có lẽ cũng không phải là người gian ác.

Chàng trai này đích thực là người tốt, đi cùng Nhiếp Thu Sính tới ngân hàng mở hộ tài khoản, đem tiền gửi vào, lúc ấy mới chào tạm biệt cô.

Nhiếp Thu Sính muốn mời anh ấy ăn cơm nhưng người ta cũng không đồng ý, cũng không nói tên họ mình là gì đã nói lời từ biệt với cô.

Đứng ở cửa ngân hàng, Thanh Tì hỏi mẹ: “Mẹ ơi, vậy là chúng ta có tiền chưa ạ?”

Cảm giác kích động trong lòng Nhiếp Thu Sính đến giờ cũng chưa bình tĩnh lại được, cô cúi người ôm con gái: “Đúng vậy, chúng ta có tiền rồi con gái ạ, đi thôi, để mẹ dẫn con đi ăn cơm.”

Bước đầu tiên vậy là đã hoàn thành, về sau, sẽ có cơ hội trở mình. Đến lúc ăn cơm, Nhiếp Thu Sính tính toán tới cục Dân chính xem sao, năm đó bọn họ ở tại thị trấn đã nhận giấy tờ xác thực.

Lúc Nhiếp Thu Sính dẫn Thanh Tì rời khỏi ngân hàng, tâm trạng hai người vẫn chưa ổn định lại, không ai chú ý tới – Yến Như Kha đang lén lút theo dõi ở không xa sau lưng họ.

Khi này, lúc Nhiếp Thu Sính tới ngân hàng, vừa vặn bị nó nhìn thấy, lúc đó con bé vô cùng kì quái, không hiểu sao hai mẹ con Nhiếp Thu Sính lại có thể xuất hiện ở thị trấn?

Nó nghĩ có lẽ mắt mình mờ rồi nên mới đứng ở bên ngoài chờ một lúc, không ngờ quả thật chính là mẹ con bọn họ.

Yến Như Kha oán hận nghĩ, "Nhiếp Thu Sính, thứ phụ nữ hư hỏng này chắc chắn đã giấu diếm tiền bạc, không thể để cô ta lừa gạt mang tiền nuôi con gái mình như thế được, đợi anh trai mình trở về, nhất định phải cáo trạng chuyện này, lại thêm người đàn ông vừa rồi đi cùng bọn họ nữa, xem chừng Nhiếp Thu Sính rất thân mật. Á đàn bà đê tiện này dám ở sau lưng anh trai mình tìm người đàn ông khác."

Yến Như Kha nhỏ một ngụm nước bọt, nói: “Nhiếp Thu Sính, cô cứ chờ xem, anh trai tôi sẽ nhanh chóng trở về, đến lúc đó xem cô khóc lóc thế nào.”

Lại nói đến người thanh niên trẻ tuổi kia, sau khi chia tay hai mẹ con Nhiếp Thu Sính ở ngân hàng liền đi dạo một vòng, bỗng nhiên lại nhớ đến Khánh Phong Trai.

Ông chủ cửa hàng trông thấy anh ta liền khiếp đảm, đứng lên hỏi: “Huynh đệ này... Không biết cậu còn có chuyện gì không?”

Chàng trai tùy tiện ngồi xuống nói: “Đúng vậy, đúng là còn chút việc nhỏ chưa xử lý.”

Ông chủ họ vô cùng bồn chồn, tên tiểu tử này so với lúc này không giống nhau lắm, trên người hắn giờ có thêm chút khí chất bừa bãi, nhưng ông ta vẫn nhìn hắn, cười cười hỏi: “Chuyện gì vậy? Cậu nói đi?”

Người trẻ tuổi liền ngẩng đầu, nhìn ông ta mỉm cười: “Ông có thể bỏ của chạy lấy người.”

Ông ta sững sờ: “Cậu có ý gì?”

“Ý tôi rất đơn giản, ông - bị đuổi việc.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thiếu Gia Tới Rồi

Ông chủ trừng mắt: “Cậu... cậu... cậu rốt cuộc là ai?”

Chàng trai khinh thường nói: “Tần Hàn Thực, ông hẳn là nghe qua cái tên này rồi chứ?”

Thời điểm anh nói ra tên mình, vẻ mặt mang theo ý tứ vô cùng bừa bãi, so với vẻ mặt ôn hoà thanh quý trước mặt Nhiếp Thu Sính khi nãy là hoàn toàn bất đồng, mang theo một vẻ huênh hoang không nhỏ.

Hai chân ông chủ kia đã mềm nhũn: “Thiếu gia... Thiếu gia, tôi... tôi... là tôi có mắt như mù, xin thiếu gia tha thứ cho tôi một lần, tôi thề từ nay về sau sẽ không bao giờ dám... mắt chó nhìn người thấp nữa.”

Tần Hàn Thực – cái tên này ông ta đâu phải chỉ nghe qua, quả thực là nghe rất nhiều lần rồi.

Tam thiếu gia Tần gia – gia chủ tương lai của Khánh Phong Trai – sinh ra trong ngày Tết Hàn Thực nên được gọi là Tần Hàn Thực.

Tần Hàn Thực phát phát tay, sắc mặt không kiên nhẫn, hoàn toàn không muốn nói thêm lời thừa thãi nào với ông ta: “Không cần nói gì nữa, thu thập đồ đạc của ông đi, ông có thể đi được rồi đó.”

Hai chân ông chủ kia run run, kiên trì nói: “Thiếu gia... Tốt xấu gì thì tôi cũng lão nhân làm việc nhiều năm qua ở Khánh Phong Trai, không có công lao thì cũng coi như có khổ lao, xin người niệm tình tôi ở Khánh Phong Trai...”

Tần Hàn Thực mỉm cười: “Vậy nên ông tính toán ở trước mặt tôi cây gậy lên mặt?”

“Không không không, tôi không hề có ý này, tôi chỉ hy vọng thiếu gia có thể cho tôi thêm một cơ hội, tôi cam đoan lần sau...”

Tần Hàn Thực cười cười, cắt lời: “Cho ông cơ hội cũng không ít chứ? Tôi trong tối ngoài sáng cảnh cáo ông vài lần, ông không nghe thấy sao? Danh tiếng của Khánh Phong Trai đều bị ông huỷ hoại, ông còn dám đi theo tôi xin tha thứ? Tôi có thể cho ông yên ổn rồi đi là đã cho ông mặt mũi lắm rồi, giờ ông còn muốn sao? Hay ông muốn tôi phải cho kiểm tra sổ sách mấy năm gần đây nữa mới là cho cơ hội?”

Tần gia không hề ít nghề, bản thân Tần Hàn Thực cũng yêu thích đồ cổ tranh chữ, đại học cũng học khoa khảo cổ, từ lâu anh đã nói với cha mình, Tần gia có cái gì gì khác anh ta cũng không cần, chỉ cần giao Khánh Phong Trai cho anh là được. Vì thế, phàm là người làm công cho Khánh Phong Trai – từ trên xuống dưới, không ai không biết, Tần Hàn Thực chính là ông chủ tương lai của nơi này. Tần Hàn Thực sở dĩ từ xa chạy đến thị trấn nhỏ này cũng là để xem phân bộ Khánh Phong Trai thua lỗ lên tục suốt hai năm gần đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì – cái này, xem như là cái trang vi hành đi.

Kết quả đến giờ là có thể hiểu được, mọi vấn đề đều do ông chủ cửa hàng kia, mắt chó không thấy núi Thái Sơn, một người làm ăn mà điều cơ bản nhất là chữ tín cũng từ bỏ, cứ thế hãm hại người khác, không sợ lúc ấy người ta bán đồ cho lão, về sau biết được sự thật chắc chắn sẽ không quay lại, không ai ngu ngốc đến nỗi biết bị hãm hại một lần mà còn quay lại lần thứ hai.

Chưa kể thị trấn này lớn như thế, danh tiếng cửa hàng đều là nhờ người ta truyền miệng, thời gian lâu dần, sinh ý buôn bán của cửa hàng sẽ tự nhiên càng kém.

Mồ hôi lạnh của ông chủ cửa hàng không ngừng chảy ra, nếu thật sự kiểm tra sổ sách, những việc ông ta động tay động chân trước kia...

Ông ta liếc mắt nhìn trộm một cái, Tần Hàn Thực tuy rằng tuổi đời còn trẻ nhưng cũng không khiến người ta khinh thường.

Không những thế, cậu ta còn từ nơi cách đây rất xa để tới thị trấn nhỏ này cái trang vi hành, ắt hẳn nguyên do là vì ông ta – xem ra lần này bản thân ông ta không thể thoát được một kiếp.

Nếu ương bướng cãi đến cùng, một khi Tần Hàn Thực điều tra rõ các khoản thu chi trong sổ, biết chuyện ông ta nuốt riêng gì đó, không chừng sẽ khiến ông ta phải ngồi ăn cơm tù.

Ông chủ cân nhắc một lúc rồi nói: “Đa tạ... Thiếu gia khai ân.”

“Ông cũng không cần ghen ghét tôi, có trách thì trách chính bản thân ông vì tham lợi ích mà đem điều cơ bản nhất của người làm ăn quên hết thấy.”

Ông chủ nọ chỉ có thể gật đầu, không dám nhiều lời.

Tần Hàn Thực không nói nhiều cùng ông ta nữa: “Mang cái bát sứ lúc nãy lại đây.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tôi Muốn Ly Hôn

Nhân viên trong cửa hàng rất biết quan sát tình hình, nhanh chóng mang chiếc bát của Nhiếp Thu Sính tới, cẩn thận nâng bằng hai tay cho Tần Hàn Thực.

Anh cầm chiếc bát thưởng thức thêm một hồi rồi cất vào hộp gấm mang đi.

...

Nhiếp Thu Sính dẫn Thanh Ti tới một tiệm cơm không lớn nhưng sạch sẽ, hai mẹ con chỉ gọi hai, ba món ăn. Dù hiện tại có tiền nhưng về sau vẫn có nhiều chuyện cần dùng tiền.

Nhiếp Thu Sính dẫn Thanh Ti: “Thanh Ti, sau khi về đến nhà, con không được nói cho bất kỳ ai biết việc hai mẹ con ta đến thị trấn, cũng không được cho người khác biết việc chúng ta đã bán một chiếc bát, nhớ chưa?”

Thanh Ti gật đầu: “Mẹ, người yên tâm đi, con hiểu rõ, chuyện này không để người khác biết.”

Đừng thấy Thanh Ti còn nhỏ mà xem thường, trong lòng cô bé luôn nhận thức rõ chuyện trong thôn không có mấy người thật sự tốt với hai mẹ con cô bé.

Nguyên nhân đơn giản là vì mẹ của cô bé rất đẹp, những người phụ nữ khác đều cần dẫn con cái nhà mình không được tiếp xúc với cô bé - chuyện này Thanh Ti đều biết rõ. Cô bé chắc chắn sẽ không nói chuyện nhà mình có tiền kẻ cho người khác biết đâu.

“Ngoan, mau ăn cơm đi, ăn xong mẹ sẽ dẫn con đi mua quần áo.”

Thanh Ti vui vẻ đến mức hai bàn chân nhỏ nhỏ trên ghế cũng đong đưa không ngừng: “Oa, còn có quần áo mới để mặc sao mẹ?”

Trong thôn, nhà người khác cũng sẽ có quần áo mới để mặc trong các dịp lễ ngày Tết, nhưng trong trí nhớ của cô bé, cô bé rất ít khi có quần áo mới, thường đều là mặc lại quần áo của cô nhỏ.

Thanh Ti cảm thấy hôm nay quả thật là ngày vui vẻ nhất kể từ khi cô bé sinh ra tới giờ.

Ăn cơm xong, Nhiếp Thu Sính dẫn Thanh Ti đến cục Dân chính một chuyến.

Ở cục Dân chính có cán bộ chuyên trách hỗ trợ, có vấn đề, sau khi ngồi xuống, về mặt Nhiếp Thu Sính khó xử, do dự một lúc rồi hỏi: “Xin chào đồng chí, tôi muốn tới hỏi một chút về việc ly hôn.”

Trong thập niên 90, ở những thị trấn nhỏ không phát đạt như nơi này, ly hôn là việc vô cùng đoạ người, rất ít người quyết định ly hôn, trừ khi thật sự là không chịu nổi nữa.

Ngồi đối diện cô là một cô gái trẻ, ăn mặc hợp thời, nhìn bộ dạng có vẻ mới tiếp nhận công việc không lâu. Lúc Nhiếp Thu Sính ngồi xuống trước mặt, cô ta cũng không để ý cô, nhưng khi nghe nói cô muốn ly hôn, lúc ấy mới ngẩng đầu lên: “Sao cơ, cô muốn ly hôn?”

Nhiếp Thu Sính cắn răng, gật đầu: “Vâng... tôi muốn hỏi một số vấn đề về việc ly hôn.”

“Vậy cô trình bày xem lý do ly hôn là do đâu, hơn nữa, chồng của cô đâu?”

Nhiếp Thu Sính nhìn Thanh Ti nói: “Thanh Ti, con ra cửa chơi trước đi, một lát nữa mẹ sẽ ra, không được chạy lung tung, nhớ chưa?”

Thanh Ti gật đầu: “Con nhớ rồi ạ!”

Chờ sau khi con gái ra ngoài, Nhiếp Thu Sính mới nói: “Chồng của tôi đi ra ngoài hai, ba năm nay không quay về. Từ khi tôi và hắn ta kết hôn, số lần tôi gặp hắn không vượt quá 10 lần, tôi thấy tình cảnh này với thủ tiết chờ chồng cũng không khác nhau là mấy. Hắn lại vào thành phố cưới thêm một người phụ nữ khác, cũng đã có một đứa con gái rồi, mấy năm nay tôi ở nhà giúp hắn phụng dưỡng cha mẹ, chăm lo em gái, cô nhìn hai mẹ con tôi chắc cũng nhận thấy nhà của chúng tôi đã đói đến mức nào, nhưng mà bao nhiêu năm qua hắn ta cũng không đưa về nhà dù chỉ một đồng tiền, tôi không biết giờ tôi tiếp tục làm vợ chồng với hắn thì còn nghĩa lý gì nữa.”

Nhiếp Thu Sính biết ở nơi này, một khi đề cập đến vấn đề ly hôn thì phải khiến đối phương đồng tình với cô trước, nếu không người khác sẽ chỉ khinh thường cô trước.

Quả nhiên, sau khi nghe tình huống trong nhà của Nhiếp Thu Sính xong, về mặt của cô gái trẻ tuổi kia vô cùng phần nộ: “Thật đúng là một tên cặn bã, hắn đã đề tiện như vậy, tại sao sau bao nhiêu năm như vậy, giờ cô mới nghĩ đến việc ly hôn.”

Nhiếp Thu Sính cúi đầu, nói: “Tôi... Trước đây cũng không biết hắn đã có một tổ ấm, một gia đình khác ở bên ngoài, nên vẫn ôm ảo tưởng với hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 19: Không Đuổi Nam Nhân Cạn Bã, Đợi Đến Sau Tết?

"Hiện giờ đã biết mọi chuyện, ban đầu tôi cũng không biết phải làm sao, hơn nữa, xem thái độ của chồng mình với người phụ nữ kia, bọn họ... nói với người ngoài rằng, tôi mới là kẻ thứ ba xen vào phá vỡ gia đình bọn họ, con gái bọn họ mới là hợp pháp, còn con gái do tôi đứt ruột đẻ ra chỉ là một đứa con hoang..."

"Bản thân tôi có thể nào cũng không sao, bao nhiêu năm qua khổ sở thế nào tôi cũng trải qua rồi, nhưng mà con gái nhỏ của tôi không thể như vậy được, có nghèo túng đến đâu thì cũng phải đàng hoàng mà sống."

Kiếp trước cô nhảy lầu tự tử mà chết, không cần nghĩ cũng biết con gái cô phải sống qua ngày thế nào?

Yến Tùng Nam và Diệp Linh Chi kia chắc chắn nói với bên ngoài rằng Thanh Ti là con ngoài giá thú, rồi chính cô là kẻ phá hoại gia đình bọn họ, trong lúc Diệp Linh Chi mang thai đã câu dẫn Yến Tùng Nam khiến Thanh Ti từ nhỏ đã mang tiếng xấu.

Nhiếp Thu Sính căn bản không dám nghĩ con gái mình sống ở Yến gia có bao nhiêu thê thảm.

Chuyện bê bối trong nhà bị vạch trần trắng trợn như vậy, lúc đầu Nhiếp Thu Sính cũng cảm thấy không thể nào mở miệng được, nhưng sau khi nói ra, bản thân cô lại cảm thấy như được giải thoát.

"Ly hôn, loại đàn ông như thế này nhất định phải bỏ quách đi, coi như tôi được biết loại đàn ông Trần Thế Mỹ như hán ta đấy." Cô gái trẻ tuổi nọ xem chừng vô cùng tức giận, nhưng hán là đã được giáo dục đến cấp cao đẳng nên quan niệm cũng không cổ hủ như người khác.

Nhiếp Thu Sính hỏi: "Nhưng tôi rất sợ hán ta không chịu ly hôn, hơn nữa nhà vợ hiện tại của hán có quyền có thể, nếu tôi và Yến Tùng Nam ly hôn, cô ta sẽ trở thành vợ hai, vì vậy chắc chắn cô ta sẽ không đồng ý."

"Tôi thật muốn mắng chửi cặp vợ chồng này. Cô không cần sợ hãi tình huống này, trực tiếp ra toà, đến lúc đó có ai quan tâm xem hán ta có đồng ý ly hôn với cô không, toà án chắc chắn sẽ cưỡng chế ly hôn."

Nhiếp Thu Sính giật mình: "Có thể được như vậy sao?"

"Đương nhiên là được, chỉ cần đến toà án kiện hán ta tội trùng hôn. Nhưng mà cô sẽ cần mời luật sư, thậm chí có thể mất thêm một chút tiền."

"Vậy... Tôi cần phải có bao nhiêu tiền?" Nhiếp Thu Sính hiện giờ không quá thiếu tiền, nhưng trước mặt người ngoài, cô không thể thể hiện ra việc mình là người có tiền được.

Hiện giờ, cô phải dùng hoàn cảnh để nhận được sự đồng tình của người khác, mà sự đồng tình này cần xây dựng trên cơ sở chính bản thân cô.

Kỳ thật Nhiếp Thu Sính là người phụ nữ thông minh, có mắt nhìn, chỉ là trước kia cô quá mức lương thiện, chưa bao giờ dùng sự thông minh của mình ở nơi khác.

Cô gái kia thấy Nhiếp Thu Sính mặc dù xinh đẹp nhưng thần sắc mệt mỏi, trong mắt còn vương tơ máu, hai bàn tay thô ráp, vừa nhìn đã biết là người thường xuyên phải làm việc nặng, bị cuộc sống áp bức đến mệt mỏi, trong lòng luôn than thở. Bộ dáng tốt thế này mà gặp được một người đàn ông tốt thì hán là được nâng niu trong lòng bàn tay, đáng tiếc...

Nhìn thấy Nhiếp Thu Sính tuổi không phải quá lớn mà đã là mẹ của một đứa trẻ 8 tuổi, năm đó chắc hán cũng bị ép duyên ép gả.

Vì vậy, thái độ với Nhiếp Thu Sính càng thêm đồng tình, nói: "Thế này đi, cô gọi số điện thoại này, đi tìm người này, hán là bạn của tôi, sẽ cho cô một cái giá vừa phải."

Cô viết một dãy số điện thoại đưa cho Nhiếp Thu Sính.

Bản thân Nhiếp Thu Sính cũng không ngờ rằng mình chỉ thử đi xin vài lời tư vấn mà lại gặp được người tốt, cô không ngừng nói: "Vô cùng cảm ơn cô, cảm ơn."

"Không cần cảm ơn, đều là phụ nữ, giúp cô cũng là giúp bản thân tôi."

...

Rời khỏi cục Dân chính, bước chân Nhiếp Thu Sính cũng trở nên nhẹ nhàng, cô nắm tay Thanh Ti, nói: "Thanh Ti, đi thôi, mẹ dẫn con đi mua quần áo."

Lòng Nhiếp Thu Sính thoải mái thêm một chút. Trước đây, cô lo lắng nếu Yến Tùng Nam nhất quyết không chịu ly hôn thì phải làm sao bây giờ? Nhưng hiện tại, lòng cô đã tỉnh táo lại, hán ta không chịu thì cô có thể ra toà yêu cầu ly hôn mà.

Kiếp trước kiến thức của cô quá ít nên rất nhiều chuyện đều không hiểu, giờ sống lại, cô chắc chắn sẽ không đi con đường trước đây nữa.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cô Ta Dám Cắm Sừng Tôi?

Toà án chỉ cần một cuộc điều tra là biết Yến Tùng Nam phạm tội trùng hôn, phần thắng của cô vẫn là rất lớn.

Nhưng khi này, cô gái kia có lo lắng về thời điểm xem xét quyền nuôi nấng đứa trẻ ở toà án, đầu tiên sẽ phải xem xét năng lực kinh tế của hai bên bố mẹ, tuy rằng không phải toàn bộ toà án đều xem xét việc này, nhưng chuyện này vẫn rất quan trọng, đây là điểm lo lắng duy nhất trong lòng Nhiếp Thu Sinh.

Cô biết Yến Tùng Nam và Diệp Linh Chi nhất định không muốn nuôi dưỡng Thanh Ti, chỉ sợ Yến Tùng Nam cố ý muốn tranh giành với cô thôi.

Nhiếp Thu Sinh dẫn Thanh Ti mua hai bộ quần áo, lại tìm buổi điện thoại công cộng, gọi tới đây số mà cô gái lúc này cho mình.

Người ở đầu dây bên kia hỏi tình huống hiện tại của cô, hẹn thời gian gặp mặt, còn nói với cô tốt nhất là đến toà án khởi tố trước, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Trong lòng Nhiếp Thu Sinh cũng biết, thời gian còn lại của cô không nhiều lắm, cô cân nhắc một chút liền quyết định hôm nay sẽ không quay về nữa, thừa dịp hai ngày nghỉ cuối tuần của Thanh Ti sẽ giải quyết xong xuôi sự tình này, bằng không một khi Yến Tùng Nam trở về, cô sẽ không có thời gian đi tiếp.

Buổi chiều, Nhiếp Thu Sinh cùng luật sư Lý kia gặp mặt, kể lại rõ ràng tỉ mỉ tình huống của mình cho anh ta. Vị luật sư mới trước hết anh ta phải đi Lạc Thành, thu thập, điều tra bằng chứng cho việc Yến Tùng Nam trùng hôn xong rồi mới có thể khởi tố. Nhưng cô có thể yên tâm, chỉ cần những gì cô nói là sự thật, vụ kiện này cô nhất định có thể thắng, tuy nhiên tại thời điểm giành quyền nuôi dưỡng đứa nhỏ, phiên toà này có lẽ vẫn còn vài điểm lo lắng.

Nhiếp Thu Sinh cầu xin anh ta hỗ trợ, bất luận thế nào, con gái cũng phải đi với cô.

Ký xong thoả thuận uỷ quyền, tương đương Nhiếp Thu Sinh giao toàn quyền khởi tố ly hôn lên toà án cho luật sư, đến hôm sau mới rời đi.

...

Ngay lúc Nhiếp Thu Sinh dẫn Thanh Ti rời khỏi thị trấn, Yến Tùng Nam lái xe từ Lạc Thành quay lại, trước tiên đến trường trung học của Yến Như Kha.

Yến Như Kha thấy hân lái xe tới, ánh mắt sáng rực, vui mừng ngồi trên xe hân sờ tới sờ lui.

Sau đó nó uỷ khuất nói: “Anh, hiện tại anh có nhiều tiền như vậy, anh mau dẫn em vào thành đi. Anh không biết mỗi ngày ở nhà, Nhiếp Thu Sinh ngược đãi em thế nào đâu.”

Yến Tùng Nam với em gái này vẫn có vài phần cảm tình: “Em không cần gấp gáp, anh nhất định sẽ dẫn em vào thành, lần này anh quay lại chính là để giải quyết chuyện riêng với cô ta.”

“Anh, anh không thể nhẹ nhàng tha thứ cho cô ta được. Anh không biết là hôm qua em ở thị trấn nhìn thấy cô ả, cách ăn mặc không khác gì yêu tinh, lại đi cùng một gã đàn ông ôm ấp áp.” Yến Như Kha hiện tại hận Nhiếp Thu Sinh đến chết, chỉ ước gì moi móc ra chuyện không hay của cô, mở miệng nói không có một chữ nào là thật, trắng nói thành đen, giống như nó tận mắt nhìn thấy.

Nháy mắt, mặt Yến Tùng Nam đen lại: “Mọi chuyện em nói đều là thật sao?”

Yến Như Kha liên tục gật đầu: “Đương nhiên là thật, ả đàn bà kia nhất định có đàn ông bên ngoài, nếu không cô ta làm sao có tiền, cô ta còn vào ngân hàng nữa. Bình thường trong thôn cô ta cũng không hề đứng đắn, câu kết làm bậy với đàn ông khác trong thôn.”

Đùng thấy Yến Như Kha tuổi còn nhỏ, nhưng lòng dạ lại thực sự ác độc, bản thủ.

Yến Tùng Nam mắng: “Con đàn bà đề tiện này, thế mà dám ở sau lưng anh tìm đàn ông khác.”

Yến Tùng Nam là loại đàn ông như thế, căm ghét làm công việc trồng trọt nhà nông, bản thân hắn có thể lấy vợ khác, có thể vứt bỏ vợ mình nhưng chắc chắn không cho phép vợ mình có nửa phần bất trung, đối với người vợ này, hắn cũng không quay lại, không thực hiện nửa phần trách nhiệm của người làm chồng, làm cha.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy rằng mình có thể đâm đạp Nhiếp Thu Sinh đến chết mà cô cũng không được phản kháng lại.

Yến Tùng Nam nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô ta cứ chờ xem, xem anh thu thập cô ta thế nào.”

Chương 21: Người Đàn Ông Cạn Bã Trở Lại!

Lần này mục đích Yến Tùng Nam về quê chính là giải quyết hoàn toàn chuyện với Nhiếp Thu Sinh. Người vợ giàu có Diệp Linh Chi của hắn ở trong thành đã ra tối hậu thư, nếu hắn không giải quyết được chuyện với Nhiếp Thu Sinh, cô ta sẽ ly hôn với hắn.

Mọi thứ hắn có hiện giờ đều là dựa vào Diệp Linh Chi, nhờ dựa vào Diệp gia mà hắn mới có được những thứ này, người đang có tiền thì đương nhiên sẽ không muốn quay về với những tháng ngày khổ cực trước đây.

Đối với Yến Tùng Nam, tất cả mọi thứ đều không bằng trong tay có tiền. Vì thế, Diệp Linh Chi muốn hắn làm gì, nhất định hắn sẽ làm cái đó.

Nhưng điều khiến hắn sâu não nhất chính là cho dù giải quyết được Nhiếp Thu Sinh, Yến Thanh Ti phải làm sao đây?

Quả thật, hắn không có chút cảm tình nào với Yến Thanh Ti, cho dù con bé có chết thì hắn cũng không thêm liếc một cái, nhưng mấu chốt là con bé là con gái ruột của hắn, hắn quả thật rất lo lắng không biết phải xử lý thế nào.

Yến Như Kha không biết Yến Tùng Nam đang suy nghĩ gì, nó sốt ruột, sợ anh mình thấy Nhiếp Thu Sinh càng lúc càng xinh đẹp mà mềm lòng.

Vội hỏi: “Anh, anh ngàn vạn lần không được mềm lòng. Nhiếp Thu Sinh thật sự là một người phụ nữ ác độc, em ở nhà, việc nặng nhọc gì cũng đến tay, còn mẹ con bọn họ chỉ cần ngồi ăn ngồi uống, anh không biết em ở nhà khổ sở thế nào đâu...”

Nói xong Yến Như Kha còn thật sự rơi hai giọt nước mắt.

Yến Tùng Nam vốn đã phiền chán với Nhiếp Thu Sinh đến cực điểm, hắn thấy nếu không phải do cô ta thì làm sao có phiền toái như thế này chứ, vì thế hắn ta cũng lười kiểm chứng lại lời Yến Như Kha nói là thật hay giả. Kỳ thật, chỉ cần hắn ta liếc mắt nhìn tay Yến Như Kha một cái là có thể biết ngay lời nó là dối trá, làm gì có người nào cả ngày làm việc nặng mà trên tay không có lấy một vết chai?

Yến Tùng Nam ở Diệp gia bị người ta khinh thường, giờ rốt cuộc ở trước mặt Yến Như Kha cũng có thể lên mặt, hắn vỗ ngực: “Em cứ yên tâm, lần này anh trở về sẽ giúp em xả giận, quay về sẽ dẫn em vào thành.”

“Cám ơn anh trai, em biết trong thôn mình chỉ có anh là bản lĩnh cao nhất mà. Anh mang xe lớn có rèm che vào trong thôn, xem ai còn dám khinh thường chúng ta, đến lúc đó chắc chắn mọi người sẽ hướng ngón tay cái lên với anh thôi.”

Công phu vượt mông ngựa của Yến Như Kha không phải dạng vừa, đã khiến Yến Tùng Nam lảo đảo trong vài phút.

...

Sau khi Nhiếp Thu Sinh về tới nhà, ý tưởng đầu tiên là đem sổ tiết kiệm mình đứng tên giấu đi, nhưng chính cô trước đây đem tiền giấu chỗ nào cũng đều bị Yến Như Kha tìm được, hơn nữa trong ngôi nhà đơn sơ đến nỗi liếc mắt một cái là thấy được toàn bộ thể này, cô trái suy phải tính cuối cùng vẫn cảm thấy dễ trên người mình là tốt nhất, nếu có chuyện gì thì cô sẽ không cần lấy gì cả, dẫn Thanh Ti ngay lập tức bỏ đi.

Sau hôm hai mẹ con về nhà là đầu tuần, Thanh Ti cần đến trường, buổi sáng cô dẫn con đến trường rồi đi ra ruộng làm cỏ, cảm thấy thời gian ổn thoả liền chạy nhanh đến trường học đón con.

Cô không muốn Thanh Ti tuổi còn nhỏ như vậy mà phải đi bộ xa để về nhà nên dù con học chính hay học thêm cô đều đi đón.

Sau khi từ thị trấn trở về, cả hai mẹ con đều như thấy được tương lai tốt đẹp về sau, nhờ tâm trạng vui vẻ của hai ngày nay, tiếng cười của Thanh Ti truyền đi rất ra, trong lòng cô chờ mong vào tương lai nên cả hai đều đi rất nhanh.

Vừa mới vào thôn, Nhiếp Thu Sinh liền gặp một người trong thôn dùng vẻ mặt thân thiết nhìn cô nói: “Thu Sinh à, ngày tốt của cô xem ra đến rồi đó, nhanh nhanh về nhà đi.”

Lòng Nhiếp Thu Sinh liền lộp bộp một tiếng, cảm giác không ổn, sau đó cô liên tục gặp thêm mấy người khác trong thôn, lúc họ gặp cô, tất cả đều mang theo vẻ hâm mộ, muốn người một lời.

Nỗi lo lắng trong lòng Nhiếp Thu Sinh càng lúc càng mãnh liệt, cô đạp xe nhanh hơn một chút, từ xa đã thấy nhà mình tụ tập rất nhiều người trong thôn – nam nữ, già trẻ đều có.

Chương 22: Anh Ở Bên Ngoài Làm Chuyện Không Đúng Đắn?

Vào đến nơi mới phát hiện những người đó đang vây quanh một chiếc xe ô tô màu đen, một lũ trẻ nhỏ còn đang hăm mộ sò soạng khắp thân xe, Yến Như Kha thì đứng gần chiếc xe, thẳng lưng vênh mặt, hất hàm sai khiến, nói: “Mỗi người chỉ được sò một chút thôi, tay chân các người bẩn thỉu như vậy, làm bẩn xe nhà chúng tôi thì sao?”

Bàn tay đang nắm ghi-đông xe đạp của Nhiếp Thu Sinh cũng bắt đầu run rẩy, khuôn mặt tái nhợt giống như ngày được vớt từ trong nước lên.

Thanh Ti thấy bất an, nhỏ giọng gọi: “Mẹ ơi...”

Giọng nói của cô bé khiến Nhiếp Thu Sinh tỉnh lại.

“Không sợ, có mẹ ở đây rồi.” Nhiếp Thu Sinh quay lại xoa đầu Thanh Ti, lời này của cô vừa là an ủi con bé, cũng là đang an ủi chính bản thân mình.

Dù sao đi chăng nữa, cô cũng từng chết một lần rồi, cô không sợ.

Có người nhìn thấy Nhiếp Thu Sinh, ồn ào nói vài lời châm chọc không dễ nghe với cô, nhưng khuôn mặt cô vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng không cần người khác giúp đỡ mà tự dắt xe vào cửa.

Yến Như Kha khoanh tay, trong mắt nó hiện lên một tia đắc ý, nó có ý cao giọng nói: “Ồi chà, tôi còn tưởng là ai, hoá ra là chị dâu ư? Vài ngày rồi cũng không thấy chị, tôi nghe người khác nói mấy ngày nay chị sống vô cùng tốt, tôi còn không tin, không ngờ là mới vài hôm không gặp, Thanh Ti cũng béo lên rồi, xem ra lời đồn là thật rồi.”

Về mặt Nhiếp Thu Sinh tối sầm lại, tuổi Yến Như Kha còn nhỏ như vậy mà tâm tư lại ác độc, nó nói thế là chụp mũ cho cô tội bỏ mặc em dâu.

Cô còn chưa nói gì, Thanh Ti đã bày ra vẻ mặt thân thiết, nói: “Cô nhỏ, cuối cùng cô cũng về rồi, mặc dù hôm đó cô nhỏ ép mẹ con phải nhảy xuống sông nhật khảm quảng cổ cho cô, thiếu chút nữa biến con thành đứa bé mồ côi mẹ, nhưng con và mẹ con cũng không hề tức giận. Ngày ấy lúc cô xô ngã mẹ con rồi bỏ chạy, mẹ con vô cùng lo lắng, chạy khắp nơi tìm cô mà không thấy, cô à, cô đi đâu vậy?”

Yến Như Kha không nói được lời nào...

Những người trong thôn kéo đến đây xem náo nhiệt hầu như không biết chuyện ngày hôm đó, nhìn ánh mắt Yến Như Kha, xem chừng chuyện này còn có vài phần nội tình chưa rõ.

Yến Như Kha cắn răng: “Chị dâu à, chị vẫn nên vào trong đi, anh trai em đã chờ chị lâu lắm rồi. À, đúng rồi, thật ra tối hôm trước anh trai em đã quay về một lần, nhưng mà... hình như chị dâu không có nhà!”

Thanh Ti liên tục gật đầu: “Đúng vậy ạ, mẹ con lo lắng cho cô nhỏ nên dẫn con đi tìm cô, nhưng mà tìm mãi không thấy cô, mấy ngày nay cô đi đâu vậy ạ?”

Nhiếp Thu Sinh ngạc nhiên nhìn con gái mình, đây là lần đầu tiên cô thấy con gái mình nhanh nhẹn miện như vậy, mặc dù tuổi con bé còn nhỏ nhưng lời nói lại rõ ràng, mạch lạc, vừa khiến ý đồ của Yến Như Kha tan vỡ lại, vừa từng lời từng lời bảo vệ cô.

Lòng Nhiếp Thu Sinh trong nháy mắt trở nên vô cùng ảm áp, trong mắt như tràn ngập lực lượng. Con gái đã vì cô như vậy, là người làm mẹ, cô có điều gì phải sợ nữa, chỉ là Yến Tùng Nam thôi, không phải sao?

Nhiếp Thu Sinh lạnh lùng nhìn Yến Như Kha, dẫn Thanh Ti vào nhà. Vào đến sân, cô dựng xe rồi bế Thanh Ti xuống, dẫn cô bé vào nhà, sau đó cô đã gặp người mà cô hận nhất, cũng là người cô không muốn gặp nhất: Yến Tùng Nam.

Hắn ta trưng bộ mặt ghét bỏ, ngồi lên chiếc ghế duy nhất còn lạnh lặn trong nhà, thấy cô dẫn Thanh Ti trở về, mặt hắn liền nghiêm lại, giận dữ nói: “Nhiếp Thu Sinh, buổi tối hôm trước cô đi đâu, một người phụ nữ mà lại không tuân thủ nữ tắc, suốt ngày treu hoa ghẹo nguyệt, cô có biết xấu hổ không hả?”

Nhiếp Thu Sinh lập tức che tai Thanh Ti lại: “Ngoan, mấy lời thừa thãi này không cần nghe đâu con.”

Thanh Ti cầm tay cô, ngẩng đầu hỏi: “Ông là ai?”

Yến Tùng Nam lộ vẻ mặt không kiên nhẫn, trả lời: “Tao là ba ruột của mày.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Ti lập tức tràn đầy u mê: “Ồi, ông là ba tôi sao, nhưng mà từ nhỏ tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi gặp ông, mẹ tôi chỉ không về nhà một buổi tối, so sánh với ông là tất cả mọi tối đều không về, như thế có phải do ông ở bên ngoài làm chuyện không đúng đắn không?”

Chương 23: Ông Tùng Làm Tròn Trách Nhiệm Của Người Làm Cha Sao?

Giọng nói thanh thúy của trẻ con vang lên trong căn phòng cũ nát quá đỗi đột ngột, trong lòng Nhiếp Thu Sinh cũng không nói nên lời. Cô quả thực rất hối hận, hối hận vì mình tính lại quá muộn, nếu cô tính ngộ sớm hơn hai năm thì sẽ không khiến con gái của mình phải chịu khổ lâu như vậy.

Nhiếp Thu Sinh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Thanh Ti, nhìn về phía Yến Tùng Nam, trong ánh mắt không mang theo khiếp sợ, cũng không có yếu đuối, vì con gái, cô sẽ không sợ bất cứ điều gì.

Tất cả mọi người trong thôn đều nói, ngày tốt của cô đã tới, nhưng chỉ có bản thân cô mới biết được, khảo nghiệm thực sự của bản thân đã tới, nếu không vượt qua, cuộc sống của cô chắc chắn sẽ lại rơi vào địa ngục.

Đối mặt với khuôn mặt non nớt, nhỏ nhắn chưa hiểu sự đời của Thanh Ti, Yến Tùng Nam mặc dù vô cùng tức giận nhưng cũng không biết phải phát tiết ra thế nào, bởi tất cả những lời cô bé nói đều là sự thật, khiến lời nói của hắn đều bị chặn lại, làm hắn không biết nên phản bác ra sao.

Đương nhiên, cũng không phải hắn chột dạ mà chỉ là không có biện pháp với đứa trẻ trước mặt, nói cách khác, trong lòng hắn, Nhiếp Thu Sinh và Thanh Ti đều là người ngoài, mà ở trước mặt người ngoài, hắn không thể thừa nhận việc mình có người phụ nữ khác ở bên ngoài, cũng không thể thừa nhận hắn làm ra chuyện không đứng đắn, còn là đi “ăn cơm mềm” – nói khó nghe một chút, chính là đi làm tiểu bạch kiểm bị bao dưỡng.

Loại người có xuất thân như Yến Tùng Nam, mặc dù hiện tại đã thoát khỏi nghèo khó, trở nên phú quý, nhưng trong xương tủy vẫn toát ra một vẻ tự ti. Phàm là người tự ti lại càng không muốn bị người ta phát hiện ra nhược điểm của mình.

Yến Tùng Nam bị Thanh Ti chặn họng, một lời cũng không nói nổi, ngũ quan trên mặt không ngừng run rẩy, hắn ta trừng mắt nhìn Thanh Ti, tựa như hận không thể bóp chết cô bé. Hắn tức giận, nặng nề trách móc: “Nói bậy nói bạ cái gì thế hả, có tí tuổi đầu, không lo học hành tử tế, là ai dạy mày nói những lời này?”

Hắn hung tợn hướng về phía Nhiếp Thu Sinh mắng: “Đến cả con mình cũng không dạy được, cô ở nhà cả ngày làm cái gì thế hả? Yến gia chúng tôi lấy cô về cũng không phải để cô ngồi đó làm thiếu phụ nhân. Tôi nói cho cô biết, Nhiếp Thu Sinh, loại phụ nữ không đứng đắn như cô, nếu là trước đây thì đã sớm bị đuổi đánh ra cửa, làm sao có thể ở trong nhà tôi tác oai tác quái như vậy?”

Thời điểm Yến Tùng Nam nói những lời này, mặt cũng không đỏ, Yến gia bọn họ trước đây là cái gì? Cùng lắm cũng chỉ là một hộ nhà nông bình thường, lúc Nhiếp Thu Sinh được gả vào nhà họ cũng không có ngày nào sống tốt, sinh con gái nhỏ chưa được vài ngày, còn chưa đầy cử mà đã phải làm việc. Cha mẹ, em gái của hắn đều do một mình cô phụng dưỡng, ai thêm đề ý tới cô đã đủ tháng đủ ngày hay chưa?

Nhiếp Thu Sinh im lặng nghe hắn mắng xong, cô đã sớm không còn hy vọng gì với Yến Tùng Nam, vốn dĩ bản thân cô đối với hắn cũng không có cảm tình, nhưng bởi cô là một người phụ nữ truyền thống, cảm thấy một khi đã gả cho hắn thì sẽ theo hắn cả đời... nhưng... Chung quy lại, đến giờ phút này, cô đã thấy rõ bộ mặt hắn khôn nạn thế nào, làm sao có thể bị hắn dùng vài lời ngon ngọt mê hoặc, tin tưởng hắn, nghĩ rằng đi theo hắn sẽ có ngày tốt về sau chứ?

Nhiếp Thu Sinh châm chọc nói: “Yến Tùng Nam, vậy anh muốn thế nào? Anh nói tôi đến nhà anh làm Thiếu phụ nhân, vậy anh cũng phải nhìn lại xem, Yến gia các người có phải nhà có tiền hay không? Tự anh mở to mắt mà nhìn, phòng ở cũ nát, nhà còn không có tường bao quanh, đến trộm cũng chẳng thèm ghé thăm, quanh năm suốt tháng không được vài bữa ăn thịt, nhà anh có tiền thật sao?”

“Còn nữa, anh nói đây là nhà anh, nhưng số lần anh về nhà được mấy bận? Anh nói anh là cha ruột của Thanh Ti, nhưng con gái anh cũng không biết anh là ai. Từ khi nó được sinh ra đến giờ, anh có từng bế nó dù chỉ một lần không? Anh có từng làm tròn trách nhiệm của một người cha trong một ngày, thậm chí một giây đồng hồ không?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Được, Vậy Thì Ly Hôn Đi!

"Anh không làm bất cứ cái gì, vậy anh dựa vào đâu mà chỉ trích tôi, dựa vào đâu mà trách móc con gái tôi học hành không giỏi giang? Con gái của tôi rất tốt, không cần anh đến đây giảng đạo lý."

Nhiếp Thu Sinh kéo Thanh Ti về sau lưng, cô hoàn toàn không sợ Yến Tùng Nam. Có rất nhiều chuyện chính là như vậy, trước khi làm thì lòng tràn đầy sợ hãi, nghĩ đến kiểu gì cũng thấy khó, nhưng một khi đã làm rồi thì mới phát hiện ra, khi đã vượt qua khó khăn rồi, chỉ cần không sợ hãi thì đều có thể thực hiện được.

Yến Tùng Nam kinh ngạc nhìn Nhiếp Thu Sinh, hẳn bỗng nhiên phát hiện ra người phụ nữ này hoàn toàn không giống với trong ấn tượng của hắn. Hắn không có nhiều ký ức về Nhiếp Thu Sinh, chỉ cảm thấy cô lớn lên thật xinh đẹp, chỉ tiếc là tính tình thật thà chất phác, không có văn hoá, cũng không phóng khoáng!

Nhưng hiện tại, một câu của cô còn nhiều hơn số từ hai người từng nói chuyện trong suốt thời gian qua cộng lại.

Lại nhìn đến gương mặt cô, mặc dù bị nghèo khó làm hao mòn khiến khí sắc không tốt, nhưng hắn cũng không thể phủ nhận, khuôn mặt này, dù ở bất cứ nơi nào cũng phải khẳng định một câu: Đẹp!

Lòng Yến Tùng Nam bỗng nhiên thấy rất ngứa ngáy, người phụ nữ xinh đẹp như vậy, lại là vợ mình, tại sao hắn lại không cần chứ? Về sau, đưa cô vào thành, chuẩn bị một cái phòng nhỏ lặt lẽ bao đường, lại cho cô ăn ngon mặc đẹp, mặc dù không có danh phận đang hoàng nhưng khẳng định cô vẫn sẽ đồng ý.

Yến Tùng Nam tưởng tượng như vậy, ánh mắt nhìn Nhiếp Thu Sinh cũng thay đổi, hoàn toàn không thèm nghĩ xem suy nghĩ của mình có bao nhiêu khốn nạn, hắn ta nói một cách hợp tình hợp lý: “Tôi đi lâu như vậy không về, há chẳng phải vì kiếm tiền cho gia đình sao?”

Nhiếp Thu Sinh cười lạnh: “Kiếm tiền cho gia đình? Nếu anh mang về nhà dù chỉ một đồng tiền, tôi cũng tính là anh kiếm tiền cho gia đình, nhưng mà anh thấy mình đã từng làm vậy sao?”

Khoé miệng Yến Tùng Nam run rẩy, hoàn toàn không biết trả lời thế nào. Những ngày hắn ở trong thành so với ngày còn ở nông thôn quả thực là thiên đường so với địa ngục, cho tới bây giờ hắn cũng không hề quan tâm xem mẹ con Nhiếp Thu Sinh sống thế nào, cho nên đương nhiên cũng chưa từng mang về một đồng tiền nào.

Ngay lúc Yến Tùng Nam đang mặt đỏ tía tai, Yến Như Kha bước vào: “Anh...” Yến Tùng Nam đột nhiên nhận ra, Nhiếp Thu Sinh là đang dọa hắn, há mồm mắng: “Người đàn bà đề tiện này, cô còn có mặt mũi cãi lại sao? Tôi còn chưa tìm cô tính sổ đâu. Hôm trước cô tới thị trấn làm gì, cô đi gặp tình nhân còn dẫn con gái tôi theo, cô nghĩ rằng tôi sẽ không ly hôn với cô sao? Cô dám chọc giận tôi, tôi lập tức đuổi cô khỏi Yến gia.”

Nhiếp Thu Sinh cười lạnh, hắn ta ở bên ngoài đều có cả vợ và con gái, vậy cô thật sự có cơ hội sao?

Cô châm biếm một tiếng: “Được, vậy ly hôn đi! Nhiều năm như vậy, tôi cũng đâu có khác gì goá phụ đâu.”

Yến Tùng Nam chỉ muốn dọa nạt Nhiếp Thu Sinh một chút, hoàn toàn không nghĩ tới cô lại đồng ý nhanh như vậy, điều này hoàn toàn không giống với những gì hắn từng nghĩ.

Hắn sững sờ một chút rồi giận tím mặt: “Cô nói gì? Tôi thấy cô là loại mặt dày, cô thực sự cho rằng tôi không dám đánh cô sao?”

Yến Như Kha một bên thêm dầu vào lửa: “Anh, ly hôn với cô ta đi, đuổi cô ta đi luôn, loại phụ nữ thế này cho ở nhà chúng ta làm gì?”

Nó rất mong được nhìn thấy bộ dạng chật vật của Nhiếp Thu Sinh khi bị đuổi ra khỏi nhà. Nếu Nhiếp Thu Sinh rơi xuống giếng, Yến Như Kha nhất định sẽ không ngần ngại bỏ thêm đá.

Mục đích Yến Tùng Nam trở về không phải là muốn ly hôn với Nhiếp Thu Sinh mà là muốn dẫn cô giao cho nhà họ Diệp xử lý, bởi Diệp Linh Chi nói, nếu bọn họ ly hôn không phải đồng nghĩa với việc cô ta là gả cho người đàn ông đã có vợ sao, điều này sẽ khiến cô ta rất mất mặt.

Kỳ thật, Yến Tùng Nam cũng rất buồn bực, vì sao người Diệp gia nhất định phải gặp Nhiếp Thu Sinh?

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Xin Ba Buông Tha Cho Mẹ Con Con Đi Đi

Cô ta chỉ là một cô gái nông thôn rất rất bình thường thôi mà?

Yến Tùng Nam quát lớn một tiếng: “Câm mồm, nơi này không cần em xen miệng vào.”

Yến Như Kha cắn răng, ngậm miệng không dám mở lời, nó còn trông chờ Yến Tùng Nam dẫn nó vào thành hưởng phúc nữa kìa.

Thanh Ti đứng sau lưng Nhiếp Thu Sinh lộ ra cái đầu, hướng về phía Yến Như Kha làm mặt quỷ. Sau đó cô bé ngẩng đầu lên, lộ về mặt khờ dại hỏi: “Mẹ ơi, nếu chúng ta rời khỏi Yến gia thì cuộc sống so với hiện tại có gì khác nhau?”

Nhiếp Thu Sính ngồi xổm xuống, nói: “Có chứ, rồi đi so với bây giờ sẽ rất tốt.”

Thanh Ti lập tức nói: “Ba, vậy người tha cho con và mẹ đi thôi.”

Yến Tùng Nam cảm giác muốn cắn răng, hắn không biết Thanh Ti thật sự không phải không hiểu mà là đang cố ý chọc tức hắn, hắn áp chế lửa giận, cố gắng thể hiện một bộ dáng gần gũi bình dị: “Thanh Ti, không lẽ con không cần ba sao?”

Thanh Ti lắc đầu, nói: “Nhưng mà con không có ba, trừ hôm nay, con cũng chưa từng gặp ba.”

Yến Tùng Nam cảm thấy nóng mặt, bị một đứa trẻ nói vậy cũng khiến hắn cảm thấy xấu hổ, hắn nói: “Nếu con đi theo ba, ba cam đoan mỗi ngày con đều có thể nhìn thấy ba.”

Thanh Ti cắn cắn răng, khuôn mặt nhỏ khả ái tràn đầy nghi hoặc, cô nói: “Con không phải là đứa trẻ ba tuổi, năm nay con tám tuổi rồi, nhưng tám năm qua ba cũng không quan tâm đến con, về sau ba sẽ quan tâm con sao? Con không tin đâu, con chỉ tin tưởng mẹ con thôi.”

Nếu lời này để một người còn có chút lương tâm nghe được, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng hổ thẹn, nhưng đối với Yến Tùng Nam, hắn chỉ cảm thấy Thanh Ti là đứa trẻ giảo hoạt, không hề giống con gái bảo bối bên cạnh hắn, cái này nhất định là do Nhiếp Thu Sính đê tiện kia cố tình dạy nó như thế.

Yến Tùng Nam vốn đã không có hảo cảm với Thanh Ti, giờ lại càng thêm chán ghét. Nhưng mà, Diệp gia bên kia lại... đầu tiên không cho phép hắn ly hôn, sau đó muốn hắn dẫn người đến, hắn chỉ có thể làm theo thôi.

Yến Tùng Nam thể hiện bộ dáng ban ơn, nâng cằm, lên mặt nói: “Nhiếp Thu Sính, cô đừng nghĩ là tôi đang uy hiếp cô, coi như thấy cô vì Yến gia sinh ra con gái, lần này tôi tạm tha cho cô, giờ cô lập tức đi thu dọn hành lý, chúng ta vào thành.”

Hắn vốn tưởng rằng chỉ cần nói ra câu này, Nhiếp Thu Sính nhất định sẽ vô cùng cảm tạ, nhưng không nghĩ rằng, mặt cô lại không hề biến sắc, vẫn lãnh đạm như trước, nói: “Trời sinh tôi mệnh khổ, chuyện vào thành này tôi không có phúc hưởng rồi, anh cứ đi đi.”

Cô làm sao không biết, Yến Tùng Nam sẽ không ly hôn với cô. Hiện giờ cô chính là muốn kéo dài thời gian, đợi luật sư Lý làm xong việc tố cáo, toà án mạng lệnh đến chỗ Yến Tùng Nam, việc ly hôn chính thức được trình lên, cô mới có thể yên tâm một chút. Còn trước đó, cô tuyệt đối không thể để Yến Tùng Nam biết cô muốn đệ trình toà án việc ly hôn, nếu không chắc chắn bọn họ sẽ xuống tay trước.

Yến Tùng Nam tức giận quát lớn: “Cô, cô... đừng không biết lớn nhỏ như vậy.”

Yến Như Kha bên cạnh đã sớm sốt ruột: “Anh, anh còn muốn dẫn cô ta vào thành làm gì? Chúng ta cứ đi thôi. Anh thấy đó, cô ta vốn là mệnh đê tiện, một á đàn bà hèn hạ, ba mẹ chúng ta chính là bị cô ta khắc chết, giữ cô ta lại làm gì nữa...”

Thanh Ti lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nói: “Cô nhỏ à, nếu không có mẹ con thì chắc hẳn năm cô 10 tuổi đã sớm đã chết luôn rồi. Nhờ mẹ con công cô đi hơn mười dặm đến trấn trên gặp thầy thuốc thì cô mới sống sót, mạng của cô là do mẹ con nhặt về, nếu cô nói mẹ con có mệnh đê tiện, vậy cô là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Cô Phải Nghe Lời Tôi!

Vóc dáng nhỏ nhắn của Thanh Ti, lại thêm thanh âm giòn giã nói những lời không hợp tuổi thế này, thật khiến người ta căng thẳng, Yến Như Kha không hiểu, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt cô bé.

“Tao, tao...”

Nhiếp Thu Sính kinh ngạc nhìn con gái mình, cô nhận ra bản thân mình từ trước đến giờ vẫn quá coi thường con bé, hôm nay Thanh Ti thật ra đã nói rất nhiều lời – so với cô còn lợi hại hơn nhiều.

Thanh Ti lại nói: “Thầy giáo con có dạy, làm người phải có lương tâm, nhưng con không biết lương tâm rốt cuộc là cái gì, cô nhỏ có thể dạy con không?”

Mặt Yến Như Kha đỏ lên, không biết nên nói gì nữa, nó nói bậy về Nhiếp Thu Sính trái lương tâm, đôi trắng thay đen, thêm nữa tuổi cũng còn nhỏ nên vẫn biết chột dạ, hiện giờ càng không dám ngẩng đầu. Nó không dám nhìn hai mẹ con Nhiếp Thu Sính, trực tiếp nói với Yến Tùng Nam: “Anh, dù sao em cũng thấy là hoàn toàn không cần để ý đến hai mẹ con bọn họ, bọn họ muốn chịu khổ thì cứ để bọn họ chịu đi.”

Yến Như Kha cũng không muốn về sau gặp lại hai mẹ con Nhiếp Thu Sính và Thanh Ti, lòng nó cực kì bài xích bọn họ - thật ra là bởi vì nó chột dạ, không dám đối mặt với hai người.

Yến Tùng Nam oán hận, nó nghĩ là hắn không muốn giống nó sao? Nhưng mà Diệp gia không đồng ý. Hắn đối với Diệp gia có oán mà không thể nói, chỉ

có thể chịu đựng.

Nhiếp Thu Sính nhìn chăm chăm Yến Tùng Nam, nói: “Yến Tùng Nam, tôi không biết trước đây anh đối với mẹ con chúng tôi có ý tứ thế nào, nhưng dù sao đối với anh, hai mẹ con tôi cũng không bằng cây cỏ ven đường.”

Ánh mắt cô so với trước kia sáng hơn hẳn, khi cô nhìn thẳng một người, ánh mắt của cô vô cùng sạch sẽ, khiến đối phương cảm thấy chính bản thân họ không hề sạch sẽ chút nào. Yến Tùng Nam chính là như thế, lần đầu tiên hắn phát hiện ra, mình căn bản không dám đối mặt với Nhiếp Thu Sính. Hắn chỉ có thể gầm lên một tiếng: “Nhiếp Thu Sính, tôi cho cô một buổi tối để thu thập hành lý, trong nhà này tôi mới là người đứng đầu, lời của tôi, cô nhất định phải nghe. Sáng mai, cô phải đi, không đi cũng phải đi!”

Nói xong, hắn phui mông bỏ đi. Yến Như Kha tự nhiên sẽ không ở lại, hướng về phía Nhiếp Thu Sính hừ một tiếng, nhanh chân chạy theo Yến Tùng Nam rồi đi.

Sau khi bọn họ rời đi, Nhiếp Thu Sính chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa khuỵu xuống, Thanh Ti nắm chặt tay cô, hỏi: “Mẹ, chúng ta có đi theo ông ta vào thành không ạ?”

Nhiếp Thu Sính cúi đầu, chậm rãi ngồi xuống, ôm lấy con gái: “Sẽ không, lần này, chúng ta sẽ không bao giờ... theo hắn ta vào thành nữa.”

Kiếp trước, khi Yến Tùng Nam trở về chỉ nói muốn dẫn mẹ con họ theo, còn điều gì khác cũng không nói, lúc ấy lòng cô tràn đầy niềm vui, không có nửa điểm hoài nghi, chỉ đơn giản thu thập chút đồ liền theo hắn vào thành.

Kiếp này, mặc dù không có quá nhiều điểm giống nhau, sự tình vẫn chưa đi theo quỹ đạo của kiếp trước. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Ti nhăn lại, cô bé nói: “Nhưng mà nếu ngày mai ông ta cố tình mang mẹ con mình đi thì phải làm sao ạ?”

Nhiếp Thu Sính cắn răng: “Mặc kệ thế nào đi chăng nữa, mẹ sẽ không để ông ta đưa chúng ta đi, thật sự không thể...”

Trước tiên, đêm nay, cô sẽ dẫn Thanh Ti bỏ trốn. Có ý tưởng rồi, Nhiếp Thu Sính bắt đầu lên kế hoạch. Đầu tiên cô nghĩ chờ khi trời tối đen sẽ dẫn Thanh Ti rời đi, lên trần trên hoặc vào rừng tìm một chỗ để trốn. Chỉ là không ngờ, vừa ăn cơm chiều xong, Yến Như Kha kia đã quay lại, không nói một tiếng nào, chỉ giương mắt nhìn bọn họ - nói cách khác, chính là chạy về giám thị. Chuyện này làm kế hoạch ban đầu đã chuẩn bị tốt của Nhiếp Thu Sính bị ngâm nước nóng. Cô vô cùng sốt ruột, xem ra... Yến Tùng Nam quyết tâm nhất định phải mang bọn họ đi... Chuyện này, nên làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Người Phụ Nữ Khiến Lòng Anh Mềm Lại

Vốn muốn âm thầm rời đi vào buổi tối, nhưng giờ Yến Như Kha lại đến - giống như đang đề phòng trộm cướp nhìn chăm chăm hai mẹ con cô, cô và Thanh Ti không ngủ, nó cũng không ngủ. Thanh Ti mới có mười tuổi, sinh khí tràn trề, mặc dù đã rất buồn ngủ nhưng cũng không có ý định đi ngủ.

Trong lòng Nhiếp Thu Sính vô cùng sốt ruột nhưng cũng không để lộ ra trên mặt, cô mặc kệ Yến Như Kha, ôm Thanh Ti đi ngủ: “Ngủ thôi, mẹ ở đây rồi.”

Thanh Ti lo lắng, kéo tay cô, kêu: “Mẹ...”

“Không sao, con cứ ngủ đi.” Nhiếp Thu Sính cúi đầu nhẹ hôn lên trán con gái. Dưới ánh đèn, cảnh tượng hai mẹ con âu yếm rúc vào nhau kia vô cùng ấm áp, tươi đẹp, nhưng Yến Như Kha thấy vậy chỉ hừ lạnh một tiếng. Nó không rõ tại sao anh trai mình lại nhất định phải dẫn bọn họ theo?

Nó không dám ngủ, nó phải thức để canh hai mẹ con Nhiếp Thu Sính. Anh trai nói, nếu nửa đêm bọn họ chạy mất thì ngày mai sẽ không dẫn nó vào thành. Yến Như Kha nằm mơ cũng muốn vào thành sinh sống, cơ hội tốt như vậy, nó sẽ không bỏ qua đâu.

Nhiếp Thu Sính tuy từ từ nhắm hai mắt nhưng cũng vẫn chưa ngủ, cô lắng nghe động tĩnh của Yến Như Kha cũng biết nó chưa hề ngủ, trong lòng cô vô cùng sốt ruột, cô nên làm sao bây giờ? Không lẽ thật sự cứ thế mà chờ đến bình minh rồi bị Yến Tùng Nam dẫn vào thành sao?

...

Đêm khuya, một chiếc xe việt dã chạy trên con đường xóc nảy, trên xe toàn là bụi đất, bản để nổi không thể nhìn thấy màu sắc nguyên bản của nó nữa. Người lái xe - hốc mắt hồng đỏ, khắp nơi đều là tơ máu nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời, hoàn toàn không có dấu hiệu mệt mỏi, giống như hai ngọn lửa đang hành quân trong đêm tối, chỉ cần liếc mắt một cái cũng cảm thấy đơn độc. Trên đường, ngoài ánh đèn xe, chung quanh đều tối đen như mực, đừng nói tới đèn đường, ngay cả một ánh sáng ở phía xa xa cũng không hề có. Với tình trạng giao thông thế này, người thường chắc chắn phải lái vô cùng cẩn thận nhưng đằng này anh lại lái xe rất nhanh, giống như không hề có một chút sợ hãi về việc không may gặp tai nạn. Một lát sau, anh dừng xe lại, lấy ra một bình nước quân dụng, uống hai hớp rồi lại mở bản đồ ra nhìn, lầm bầm: “Dựa theo lộ trình thì chờ đến lúc bình minh, khoảng chừng lúc đó... là có thể đến nơi rồi.”

Người đàn ông này chính là Du Dục, từ bệnh viện ở Thủ đô chạy trốn, vết thương của anh giờ không thích hợp để đi máy bay, đi tàu hỏa lại phải chờ đợi mất thời gian, vì thế anh nhanh chóng tìm bạn bè, mượn một chiếc xe, một đường lái xe trực tiếp tới đây.

Đọc đường đi, anh gần như đều ở trên xe, mang tất cả thời gian có thể lái xe tới. Du Dục cũng không rõ vì lý do gì, anh chỉ cảm thấy mình phải trở về, nhất định phải trở về. Anh muốn gặp lại người phụ nữ ấy, người phụ nữ khiến cho lòng anh mềm lại, người phụ nữ khiến cho anh sẵn sàng trả giá tất cả vì cô.

Du Dục cảm thấy mình sắp biến thành ma rồi, không thể khống chế được bản thân nữa, chỉ nghĩ phải nhanh hơn, sớm hơn nữa gặp được cô.

Anh liếc mắt nhìn bầu trời, chỉ thấy bầu trời đen kịt, không có lấy một tia sáng, trong không khí hơi ẩm càng lúc càng nặng, có lẽ sắp có mưa to. Anh chỉ biết một điều, trước khi trời mưa to, anh phải nhanh chóng tới thôn nọ, nếu không chỉ cần trời mưa một chút, con đường này sẽ càng khó đi hơn.

...

Đến nửa đêm, Nhiếp Thu Sinh đã bắt đầu mệt mỏi, một tiếng sấm rền vang khiến cô bừng tỉnh, cô giật mình một cái rồi ngồi dậy. Cô lập tức liếc mắt nhìn Thanh Ti, con gái vẫn đang ngủ say vô cùng ngoan ngoãn. Cô lại liếc nhìn sáng Yên Như Kha đang gập gối buồn ngủ trên chiếc giường nhỏ cách đó không xa. Nhiếp Thu Sinh vốn đang có chút kích động, bỗng nhiên lại lập tức trở nên bình tĩnh. Không lâu sau, cô nghe được tiếng mưa rơi ầm ầm ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Tôi Muốn Giết Cô, Cô Tin Không?

Nghe được tiếng mưa rơi bên ngoài, Nhiếp Thu Sinh cảm thấy vô cùng vui vẻ, trời mưa rồi, tốt quá, hy vọng trận mưa này càng lúc càng lớn, sau ba bốn ngày nữa thì đường sẽ không thể đi được. Từ đầu năm nay, rất nhiều tuyến đường ở đây đều không thuận lợi, chỉ cần một cơn mưa, trên đường sẽ toàn bùn đất, xe đang đi trên đường thoát một cái sẽ bị rơi vào vũng bùn, hoàn toàn không có cách nào thoát ra.

Trái tim bị bóp chặt của Nhiếp Thu Sinh được thả lỏng. Nhưng cô cũng không thể cứ thế mà hoàn toàn yên tâm, nếu Yên Tùng Nam mạnh mẽ ép buộc bọn họ đi cũng không phải là không có cách. Hơn nữa, trời mưa to như vậy, cô cũng không thể dẫn Thanh Ti chạy đi, cô là người lớn gặp vài hạt mưa thì không có vấn đề gì, nhưng Thanh Ti vẫn chỉ là một đứa trẻ, nếu gặp mưa, thật sự có thể bị sốt, cô không thể mang con gái mình ra mạo hiểm được.

Mưa càng lúc càng lớn, trong nhà cũng nhanh chóng bị dột, Nhiếp Thu Sinh tìm vài cái thùng đặt ở những nơi bị dột. Cô quay sang thấy nơi Yên Như Kha đang ngủ kia đã bị dột rồi, nhưng cô vẫn lạnh lùng đứng bên cạnh giường nhìn. Về cơ bản, cô muốn trực tiếp trói Yên Như Kha lại, sau đó dẫn Thanh Ti rời đi. Hiện giờ trời đổ mưa, hai mẹ con cô không đi, đương nhiên cô cũng sẽ không xuống tay với Yên Như Kha, nhưng mà.... cô thật sự muốn đánh cho nó một trận.

Đang ngủ mê mẫn, Yên Như Kha mở mắt ra, thấy Nhiếp Thu Sinh đang đứng cạnh giường mình, sắc mặt âm trầm, hai mắt lạnh như băng, khiến nó sợ tới mức hét lên: “Chị muốn làm gì?”

Nhiếp Thu Sinh cười lạnh: “Tôi muốn giết cô, cô tin không?”

Yên Như Kha sợ tới mức sắc mặt tái nhợt trong nháy mắt, đứng bật dậy, thân mình không khỏi run run: “Chị, chị...”

“Nếu ngày trước tôi thật sự chết đuối dưới sông, hôm nay tôi sẽ ở đây tìm cô đòi mạng. Trước kia tôi vẫn coi cô là em chồng, đối xử tốt với cô, sau này... nếu cô còn dám làm chuyện có lỗi với tôi, làm tổn thương đến Thanh Ti, tôi nhất định sẽ không tha cho cô.”

Thanh âm của Nhiếp Thu Sinh trong cơn mưa đêm mang đến vẻ lạnh lẽo đáng sợ. Một người phụ nữ ôn nhu, lương thiện, luôn cư xử không tranh đoạt với đời bỗng nhiên sẵn giọng đứng lên phản kháng, hiện tại đã khiến con người ta phải thay đổi như vậy.

Yên Như Kha không hiểu sao lại cảm thấy một nỗi sợ hãi phát ra từ tận đáy lòng, nó run rẩy nói: “Chị... chị đâu... em... em thật sự không dám...”

Nhiếp Thu Sinh châm biếm: “Tôi không cần câu cam đoan này của cô, cô chỉ cần biết rằng, tôi không phải là Nhiếp Thu Sinh ngày trước. Cô, còn cả anh trai cô, các người nếu ai muốn gây rối, phá hoại mẹ con chúng tôi, tôi sẽ liều mạng với các người.”

Cô nói xong liền xoay người quay về giường, ôm Thanh Ti vào lòng. Yên Như Kha vẫn ngồi trên chiếc giường nhỏ cũ nát như cũ, cả người run run, nó chỉ cảm thấy vừa rồi Nhiếp Thu Sinh thật giống ma quỷ, vô cùng đáng sợ.

...

Bình minh, mây mưa tan đi một chút, đến giữa trưa thì tạnh hẳn, lòng Nhiếp Thu Sinh căng thẳng, tạnh mưa rồi, vậy...

Cô còn đang nghĩ ngợi, đến lúc ăn cơm, Yên Tùng Nam xuất hiện. Hắn lái xe tới đây, ngày hôm qua chiếc xe còn sáng sủa, láng bóng có thể soi gương

được mà giờ đã ngập tràn bùn đất, bánh xe cũng dính một lớp bùn đất thật dày. Yến Tùng Nam nhìn Nhiếp Thu Sinh, lạnh lùng nói: “Lập tức đi theo tôi.”

Đêm qua, Diệp gia bên kia lại thúc giục khiến tâm tình hiện tại của Yến Tùng Nam vô cùng kém, hiện trạng giao thông giờ khó khăn như vậy, xe của hắn bị rơi vào vũng bùn vài lần mới tới được nơi này.

Nhiếp Thu Sinh nắm tay Thanh Ti, lạnh lùng nói: “Tôi đã nói rồi, tôi không đi.”

Yến Tùng Nam hèn mọn nói: “Đồ không biết xấu hổ, cô cho rằng chuyện này do cô quyết định sao, cô đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi.”

Hắn bước tới bắt lấy Nhiếp Thu Sinh, kéo cô tới bên cạnh xe, chưa đi được hai bước liền kêu lên một tiếng thảm thiết, cúi đầu xuống thì thấy Thanh Ti đang ghì chặt cổ tay hắn, mạnh mẽ cần.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Đồ Súc Sinh, Tao Là Ba Mày!

Tay Yến Tùng Nam đau đến nỗi phải gạt Thanh Ti ra: “Nha đầu chết tiệt, mày có buông ra không?”

Đừng thấy Thanh Ti còn nhỏ, cô bé cắn chặt cổ tay của Yến Tùng Nam, gắt gao cũng không chịu nhả ra khiến hắn ta đau đến nỗi da thịt muốn bóc hoá, hắn thật sự cảm thấy thịt trên tay mình sẽ bị Thanh Ti cắn đứt mất. Yến Tùng Nam không còn sức để giữ Nhiếp Thu Sinh, hắn phải kéo tóc Thanh Ti ra, hận không thể lột da đầu con bé xuống.

Nhiếp Thu Sinh đau lòng đến đỏ con mắt, tuy tay vớ lấy một cái gậy gỗ ở bên cạnh, vừa đứng lên vừa dùng sức đập lên người Yến Tùng Nam: “Tao liều mạng với mày.”

Sức lực Nhiếp Thu Sinh vô cùng kinh người, cổ tay cầm gậy gỗ liên tục nện trên người hắn khiến hắn không khỏi đau đớn.

Con gái cắn cổ tay, mẹ cầm gậy đánh - Yến Tùng Nam hai mặt gặp địch, đau đớn kêu la thảm thiết, liên tục vừa tránh vừa hướng về phía Yến Như Kha gào lên: “Mày còn không mau lại đây cứu tao?”

Yến Như Kha do dự đang muốn xông lên giúp anh trai, Nhiếp Thu Sinh lại mạnh mẽ xoay người, hai mắt dữ tợn kết hợp với ngũ quan xinh đẹp trở nên vô cùng giống ác quỷ làm Yến Như Kha sợ tới mức liên tục lùi lại, nó lập tức nhớ tới những lời Nhiếp Thu Sinh nói với mình đêm qua.

Rốt cuộc Yến Như Kha vẫn chỉ là một đứa trẻ, bị Nhiếp Thu Sinh dọa một trận như thế liền không dám tiến lên nữa. Bên này, Yến Tùng Nam căn bản không có cách nào đánh trả, toàn thân đều đau nhức, hắn muốn nâng chân đạp Thanh Ti ra, ai ngờ chân còn chưa kịp nâng, gậy gỗ của Nhiếp Thu Sinh đã đánh lên đùi hắn, Yến Tùng Nam liên tục kêu rên: “Cứu mạng, cứu mạng...”

Nhưng Yến gia cách xa thôn xóm hai bên, lúc này, cơ bản không có người tới đây cứu hắn.

Cho tới khi Thanh Ti cắn đứt một miếng thịt trên cổ tay hắn, cô bé mới buông ra, hai mắt cô bé trừng trừng nhìn hắn, phun miếng thịt khỏi miệng, khoe miệng còn vương chút máu, giống một con nhím đang xù gai đầy người, thanh âm lại vô cùng vang dội: “Ông dám bắt nạt mẹ tôi, tôi cắt chết ông!”

Nhiếp Thu Sinh một tay kéo Thanh Ti về phía mình, một tay dùng gậy gỗ bảo vệ con gái. Yến Tùng Nam băng bó cổ tay còn đang đổ máu, trên người đau đến mức đỏ mề hôi lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đồ súc sinh, tao là ba mày.”

Thanh Ti ngẩng đầu: “Tôi mặc kệ ông là ai, ông không được phép bắt nạt mẹ tôi.”

Đối với Thanh Ti mà nói, từ nhỏ đến lớn, trong thế giới nhỏ của cô bé - tiếng ba vừa quen thuộc lại vô cùng xa lạ, tất cả những đứa trẻ cô bé gặp trong thôn đều có ba, chỉ duy nhất cô bé là không có. Đương nhiên, cô bé cũng muốn có ba, nhưng người ba cô muốn chắc chắn không phải cái người đang đánh mẹ cô bay giờ. Mẹ cô bé là người quan trọng nhất, không ai được phép bắt nạt.

Nhiếp Thu Sinh siết chặt gậy gỗ, “Yến Tùng Nam, tôi đã nói rồi, tôi không đi, tôi sẽ không đi theo anh vào thành, anh không cần uống phí tâm cơ lên hai mẹ con tôi.”

Yến Tùng Nam mắng: “Cô thật sự không biết điều. Ở chốn nông thôn đến chim còn không thèm ia này thì có cái gì tốt? Một khi vào thành, cô sẽ được bước chân vào nơi chăn ấm đệm êm mà còn không muốn, đầu cô có phải bị bệnh rồi không hả?”

Yến Như Kha thấy ba người bọn họ đánh nhau xong liền chạy nhanh tới, nói: “Chị dâu à... Anh trai em nói rất đúng đó, ở nông thôn có cái gì tốt đâu. Chị xem xem, nhà của chúng ta đây bên ngoài mưa to thì bên trong mưa nhỏ, một ngày cũng không được ăn hai miếng thịt. Không phải chị luôn nói là Thanh Ti gầy yếu sao? Vào thành, con bé sẽ được ăn ngon, dinh dưỡng không phải cũng tốt hơn nhiều sao? Cả nhà chúng ta vào thành đoàn tụ thôi chị ơi.”

Yến Như Kha biết nhược điểm lớn nhất của Nhiếp Thu Sinh là Thanh Ti nên mới cố tình nói về Thanh Ti trước mặt cô. Nếu là trước đây, Nhiếp Thu

Sính nhất định đã động tâm, nhưng hiện tại, cô chỉ cười lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Anh Dám Nói Thật Với Tôi Không?

Cô lạnh lùng nhìn bộ dạng chật vật của Yến Tùng Nam: “Yến Tùng Nam, anh dám nói thật với tôi không? Bao nhiêu năm qua anh chưa từng hỏi qua chuyện trong nhà, ngay cả khi ba mẹ anh mất, anh cũng không về nhà, anh không quản chuyện trong nhà, cũng không coi tôi là vợ anh, càng không coi Thanh Ti là con gái anh. Đối với anh mà nói, chúng tôi tồn tại là gánh nặng của anh phải không? Nếu chúng tôi chết đi thì so với sống như hiện tại còn tốt hơn nhiều, đã thế, sao anh còn muốn dẫn mẹ con tôi đi? Một người ngay cả ba mẹ đẻ, cả con gái cũng không thêm quan tâm, tôi không tin anh đột nhiên lại đổi tính đổi nết. Chuyện này là vì lý do gì? Anh dám nói với tôi không?”

Nhiếp Thu Sính chưa từng ăn nói sắc bén như thế, mỗi câu nói của cô đều khiến Yến Tùng Nam cảm thấy trong đầu phát run. Hắn không dám tin nhìn Nhiếp Thu Sính, hắn không hiểu, hắn chỉ cảm thấy dường như người phụ nữ này đã biết tất cả chuyện hắn gây ra. Nhưng khi nghĩ lại, Yến Tùng Nam lại cảm thấy chuyện này tuyệt đối không có khả năng. Nhiếp Thu Sính chỉ là một người phụ nữ nông thôn, còn chưa từng vào thành, làm sao biết hắn đã cưới vợ ở Lạc Thành, còn có cả con gái? Có lẽ, tất cả chỉ do hắn đa tâm, suy nghĩ quá nhiều.

Yến Tùng Nam oán hận nói: “Cô đúng là vô lý, trước đây tôi ở trong thành vất vả dốc sức làm việc, giờ mới có chút cơ nghiệp liền nghĩ tới về nhà đón hai mẹ con cô, vậy mà cô còn nghĩ như vậy, thật sự là đem lòng tốt của tôi cho rằng lòng lang dạ thú.”

Nhiếp Thu Sính gật đầu: “Được, cứ cho như tôi đem hảo tâm của anh cho là lòng lang dạ thú, lòng tốt của anh - mẹ con tôi không cần, mời anh lập tức đi cho, về lại cái cơ ngơi trong thành của anh đi.”

Yến Tùng Nam tức giận đến đau cả răng, hắn ta chỉ cảm thấy nếu giết người mà không phạm pháp, hắn sẽ đem đôi mẹ con này bóp chết luôn, cả một lũ không biết thế nào là tốt là xấu. Nhưng Diệp gia bên kia vẫn là người quan trọng, nếu hắn ta không dẫn Nhiếp Thu Sính về, liệu có phải bọn họ sẽ đem mọi sự đầu tư cho hắn ngấm nước nóng không?

Xem chừng, chỉ có thể dùng sức mạnh, hắn chỉ vào Nhiếp Thu Sính, nói: “Được, được... Các người cứ chờ đó.”

Yến Tùng Nam khập khiễng xoay người rời khỏi Yến gia, Yến Như Kha hiện giờ đối mặt với Nhiếp Thu Sính trong đầu liên run rẩy, liên tục lùi về phía sau, nói: “Chị... Chị dâu... Vừa xong... Vừa xong em không hề động thủ mà...” Nhiếp Thu Sính cười lạnh, ôm lấy Thanh Ti quay về phòng. Cô biết Yến Tùng Nam nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, chờ cơ hội thích hợp, mẹ con cô phải nhanh chóng bỏ chạy. Nhưng mà cô không nghĩ tới, chưa đầy mười phút sau, Yến Tùng Nam đã dẫn một đám người tới, cả đám có nam có nữ, còn có cả trẻ con, mang thần sắc vui vẻ, cười cười, vừa vào sân đã nói lời chúc mừng với Nhiếp Thu Sính.

“Tôi đã nói rồi, Thu Sính là người có phúc khí, bà xem, không phải giờ phúc khí đã đến rồi sao, Tùng Nam trở về liền muốn dẫn vợ con mình vào thành hưởng phúc.”

“Nhưng mà, con dâu Yến gia à, vợ chồng có cái gì mâu thuẫn chứ? Mặc dù trước kia Tùng Nam ít trở về, nhưng không phải cậu ấy đều là vì kiếm tiền nuôi gia đình sao? Cháu cứ xem xem, hiện tại nó có bản lĩnh thế nào, đừng có giận dỗi nữa, mau dẫn con gái đi thôi.”

“Nào, để ta nhìn Thanh Ti một cái nào, ái chà, quả thật là một đứa nhỏ ngoan, so với mất đứa nhỏ ở nông thôn chúng ta càng xinh đẹp vạn phần, đây chính là cô bé có số mệnh làm tiểu thư mà...”

“Thanh Ti, con theo ba vào thành, nhất định phải nhớ rõ người trong thôn chúng ta nha...”

Một đám cả trai lẫn gái vây hai mẹ con họ lại, căn bản không cho Nhiếp Thu Sính cơ hội nói chuyện, hai bác gái to khỏe liền ôm lấy Thanh Ti hướng về phía xe, còn lại những người khác vây quanh Nhiếp Thu Sính. Thanh Ti gào khóc gọi mẹ, Nhiếp Thu Sính muốn tới chỗ con lại bị một đám người vây lại.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Không Lẽ Cô Muốn Tách Khỏi Gia Đình Đây?

Nếu những người này muốn mạnh mẽ lôi cô đi thì cô còn có thể dùng gây gộc đánh loạn một trận, nhưng tất cả bọn họ đều là hàng xóm láng giềng bình thường, cũng không phải đồ mặt tía tai cãi nhau với cô, điều này khiến Nhiếp Thu Sính dù có cứng cỏi đến đâu cũng không thể phát tiết ra được. Khi nhìn thấy Thanh Ti bị người ta ôm lên xe, toàn thân Nhiếp Thu Sính toát mồ hôi lạnh: “Các người tránh ra cho tôi...”

“Em gái à, đừng náo loạn nữa, chúng là đàn bà, đã gả cho người ta, sinh con cho người ta, một đời đều trải qua như vậy, vợ chồng nhà nào mà chẳng có vài chuyện khập khiễng, em thấy có đúng không?”

“Chuyện nhà chúng tôi, không phiền các vị phải quan tâm.”

Nhiếp Thu Sinh đẩy đám người đó ra, liền chạy về phía chiếc xe, nhưng cửa xe đã bị Yến Tùng Nam khoá trái, cô cố mở thế nào từ bên ngoài cũng không được.

Nhiếp Thu Sinh dùng sức đập cửa xe, vô cùng sốt ruột gọi tên của Thanh Ti: “Thanh Ti, Thanh Ti con ơi...”

Cô đột nhiên quay đầu nhìn về phía Yến Tùng Nam, hung tợn nói: “Anh trả Thanh Ti lại cho tôi.”

Cô không ngờ rằng Yến Tùng Nam lại dùng loại thủ đoạn dễ tiện thế này, lợi dụng những thôn dân không hiểu chuyện khiến cô không có cách nào xuống tay được. Trong lòng Yến Tùng Nam vô cùng đắc ý, nhưng trên mặt lại tràn đầy áy náy, nói: “Thu Sinh, đừng giận đối với anh nữa, mấy năm nay quả thực là anh không tốt, lạnh nhạt với em và con. Từ nay về sau anh sẽ bù đắp cho hai mẹ con, lên xe đi, không lẽ em muốn để anh mang con gái rời đi, muốn nhà chúng ta tách ra sao?”

Lời này của hắn thoát nghe thì có vẻ như đang giải thích, lại thêm bộ dáng vô cùng thành khẩn nhưng thực chất, chỉ có Nhiếp Thu Sinh nghe ra – đó hoàn toàn là uy hiếp. Nếu cô không đi, hắn sẽ mang Thanh Ti đi. Thanh Ti đã bị hắn khoá vào trong xe, không có chìa khoá xe, hắn nhất định sẽ không thả con bé ra. Chuyện đến nước này, Nhiếp Thu Sinh đã không còn lựa chọn nào khác. Cô sống lại hết thảy đều vì con gái mình, nếu không có Thanh Ti, cuộc sống của cô còn có nghĩa lý gì cơ chứ?

Nhiếp Thu Sinh nhìn thấy gương mặt khóc lóc của con gái trong xe, nét sốt ruột trên mặt buông xuống, chỉ còn kiên quyết và lạnh lùng, cô nói: “Được, được... tôi đi theo anh.” Cô không tin mình cố gắng bao lâu nay mà vẫn phải một lần nữa đi vào con đường cũ, từ nơi này đến Lạc Thành còn một đoạn đường rất dài, nếu thật sự không còn cách nào, cô sẽ lựa chọn giết chết Yến Tùng Nam.

Trong lòng Yến Tùng Nam nhất thời càng thêm đắc ý, hừ, chỉ là một mụ đàn bà nhà quê, không lẽ hắn còn không thu thập được sao?

“Vậy lên xe đi, ngôi nhà này cũng không cần sử dụng nữa, về sau sẽ mua đồ mới cho mọi người.”

Nhiếp Thu Sinh không hề động đậy, chỉ lạnh lùng nói: “Yến Tùng Nam, tôi đồng ý đi theo anh, nhưng mà tôi không chắc chắn rằng sẽ không phát sinh ra chuyện gì, hy vọng anh sẽ không hối hận.”

Đôi mắt trong như nước hồ thu của cô - giờ không có lấy một chút ánh sáng nhu hoà, nếu có cũng chỉ là lạnh lùng nghiêm nghị, âm ngoan, giống như nước sông băng giá trong ngày trời đông giá rét - lạnh đến thấu xương.

Yến Tùng Nam chợt cảm thấy có một tia sợ hãi khó hiểu, từ ánh mắt của Nhiếp Thu Sinh, hắn cảm thấy được sát khí khiến hắn bất thành linh rùng mình một cái. Nhưng ngay sau đó, Yến Tùng Nam đã trở về trạng thái bình thường, hắn ta khinh thường Nhiếp Thu Sinh, cho dù người phụ nữ này muốn làm gì đi chăng nữa thì dù sao hắn ta cũng là một người đàn ông, chẳng lẽ còn không đối phó được cô ta?

Nhưng mà, sự đau đớn truyền đến từ cổ tay và khắp cơ thể đã ngay lập tức nhắc nhở hắn, chỉ một vài phút trước đó đã xảy ra chuyện gì. Trong lòng Yến Tùng Nam có chút không yên, nhờ đâu ả đàn bà này thật sự không muốn sống nữa thì phải làm sao? Nhưng vất vả lắm mới có thể thuyết phục được Nhiếp Thu Sinh cùng đi với hắn, dù hắn sợ hãi thế nào cũng phải kiên trì tiếp.

“Xem em nói gì kia, chúng ta là vợ chồng, làm sao có thể phát sinh chuyện gì chứ? Yến Như Kha, lại đây, chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chồng Cô Ấy Đã Quay Về Đón Cô Ấy Đi Rồi

Yến Như Kha vô cùng vui vẻ chạy đến, rốt cục cũng có thể đi rồi, tốt quá!

“Em cùng Thanh Ti ngồi đằng sau, con bé còn nhỏ, em nhất định phải để ý đến nó, nhớ chưa?”

Ý tứ trong lời nói của Yến Tùng Nam, Yến Như Kha vô cùng rõ ràng, anh trai muốn nó giám thị Thanh Ti, không để cho con bé này làm gì lộn xộn, lại càng không để cho hai mẹ con bọn họ ngồi cạnh nhau, nếu không ai biết có thể xảy ra chuyện gì.

Yến Như Kha gật đầu: “Anh, em biết rồi, em sẽ chăm nom cho Thanh Ti thật chu đáo.”

Nhiếp Thu Sinh cười lạnh một tiếng. Bên này, Yến Tùng Nam tới mở cửa xe phía sau cho Yến Như Kha vào rồi từ phía sau đè chặt cổ Nhiếp Thu Sinh, dùng sức đẩy mạnh cô vào trong xe rồi lập tức đóng cửa. Chờ tới khi hắn ta ngồi lên xe liền nhanh chóng khoá cửa xe lại. Nhiếp Thu Sinh lạnh lùng nói:

“Trong nhà còn chưa khoá cửa.”

Yến Tùng Nam khinh thường: “Trong nhà không có bất cứ thứ gì đáng giá, cần gì phải khoá cửa?”

Yến Tùng Nam hướng về phía đám thôn dân vẫy tay, sau đó lái xe rời khỏi thôn trong ánh mắt hâm mộ của bọn họ. Một đám người trong thôn vẫn nhắc:

“Đúng là mệnh tốt mà.”

“Đúng vậy, số mệnh tốt thật.”

Người ngoài nào biết cái thứ tô vàng nạm ngọc bên ngoài kia bên trong có bao nhiêu phần tốt, có ai chịu tìm hiểu xem bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong liệu có phải đã mục rữa tới mức không chịu nổi một đòn.

...

Xe chạy trên con đường tràn đầy bùn đất lầy lội, không ngừng lắc lư, vừa đi vừa trượt nên về cơ bản là không đi nhanh được.

Đây là lần đầu tiên Thanh Ti ngồi xe, chỉ được một lúc liền bắt đầu say xe vì sự chao đảo, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé trắng bệch, trọng miện kêu: “Mẹ ơi, mẹ ơi... Con khó chịu quá!”

Nhiếp Thu Sính không khỏi sốt ruột: “Anh không thấy Thanh Ti bị say xe sao? Mau dừng xe lại.”

Không ngờ Yến Tùng Nam chỉ trưng ra vẻ mặt khinh thường: “Say xe cũng không chết người, chờ thêm một lúc nữa đường sẽ tốt hơn.”

Lời nói này, đừng nói không phải là lời một người ba nên nói, thậm chí còn không phải là lời của một người đàn ông nên nói. Hắn vừa dứt lời, trên mặt đã đột nhiên tê tái, quay sang quát: “Cô làm cái gì vậy hả?”

Ngón tay của Nhiếp Thu Sính vừa hung hăng cào trên mặt hắn ta một cái, trong móng tay còn vương lại chút da người, cô âm trầm nói: “Yến Tùng Nam, tôi thật sự nghi ngờ không biết anh có phải là một người đàn ông hay không nữa.”

Trên má Yến Tùng Nam có ba dấu móng tay cào rách lộ ra miệng vết thương, máu từ đó không ngừng chảy ra, quả thật rất đau rát.

Hắn nắc: “Con đàn bà thói tha... Cô đừng cho rằng tôi không dám dạy dỗ cô.”

“Được, vậy anh cứ thử đi.”

“Cô... cô cứ chờ đó, sớm muộn gì tôi cũng sẽ xử lý cô.”

...

Khi Du Dục tới được thôn Yến Tử Hà đã là hai giờ chiều, anh đi tới nhà Nhiếp Thu Sính. Nơi này, anh mới chỉ ghé qua một lần nhưng trí nhớ lại khắc sâu, giống như cảnh vật nơi đây đã khảm vào đầu cả đời, cho dù nhắm mắt cũng không thể sai được.

Trong nhà, cửa chính mở rộng, trong sân còn có rất nhiều dấu chân, lại có một cây gậy gỗ rơi trên nền đất, nếu nhìn kỹ còn có thể thấy được trên mặt đất còn có vài vết màu nâu mà Du Dục chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra đó là vết máu khô. Lòng anh trở nên căng thẳng, lúc này liền luống cuống đứng dậy.

Anh đi xe jeep, ngay từ khi vào thôn đã bị người ở đây theo dõi, dù sao ở chốn thôn quê này ngay cả xe máy cũng hiếm thấy, nói gì đến một chiếc xe bốn bánh, người dân trong thôn đều tò mò. Hôm nay là ngày gì vậy, một chiếc lại một chiếc xe tới, lại còn đều đỗ ở trước cửa nhà Yến gia.

Du Dục từ trong phòng đi ra, hỏi: “Người nhà này đi đâu rồi?”

“Anh là ai?”

Về mặt Du Dục lạnh lùng, hai tròng mắt ửng đỏ, nhắc lại: “Người nhà này đi đâu rồi?”

Bộ dạng của anh khiến cho người dân trong thôn run rẩy một chút, nhưng rất nhanh đã có người lên tiếng: “Chồng của họ trở về, đương nhiên sẽ đón vợ con đi rồi.”

Trong lòng Du Dục bỗng nhiên tê tái!

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Người Mà Anh Thích Đã Có Chồng Mất Rồi

Chồng ư? Đúng vậy, anh đã quên mất, cô còn có một cô con gái, điều này đồng nghĩa với việc đương nhiên cô đã có chồng. Thời gian anh ở phía sau nhà cô dường như, anh cũng chưa từng nghe cô kể về chồng mình, cũng không hề gặp bất cứ người đàn ông nào xuất hiện trong nhà. Vì thế, anh không thêm nghĩ đến việc trong nhà này có phải nên có một người đàn ông hay không?

Nhưng mà giờ đây...

Sự thật sờ sờ trước mắt anh, nói cho anh biết, cô gái mà anh thích là một người phụ nữ đã có gia đình, có chồng, có con, nếu anh vẫn tiếp tục kiên trì thì sẽ trở thành kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, bị người đời chỉ trích.

Du Dực xoay người nhìn lại căn nhà cũ nát sau lưng mình, thôn dân họ còn nói điều gì đó nữa nhưng anh đã không còn nghe rõ, hình ảnh trước mắt anh có chút mờ ảo. Anh một mạch từ thủ đô chạy đến đây, không quản ngày đêm chỉ vì muốn được gặp cô một lần... Nhưng mà, sự thật lại hung hăng cho anh một cái tát.

Trước đây Du Dực đã phải chịu rất nhiều vết thương, nhưng lần này, mặc dù vết thương trên người vẫn đau, có điều cũng không làm anh cảm thấy đáng là bao. Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, anh cảm nhận được cảm giác đau lòng mà người ta thường nói, nỗi đau ấy mạnh mẽ hơn tất cả những vết thương mà anh từng trải qua.

Thân mình Du Dực run rẩy, thiếu chút nữa ngã xuống. Sau đó, có một người phụ nữ tiến lại hỏi: “Cậu là người Yên gia sao? Cậu biết Tùng Nam hay biết... vợ cậu ấy thế?”

Trong mắt chị ta toàn bộ đều là hóng chuyện bát quái, bộ dạng quả thực xấu xí, giống như chỉ cần anh nói một câu là biết Nhiếp Thu Sinh, chị ta có thể liên tưởng đến một loạt chuyện tình xấu xa.

Du Dực tỉnh táo lại một chút, rồi xoay người bước đi. Anh không thêm để ý đến một đám người đang đứng phía sau, đảo mắt liền lái xe rời khỏi thôn. Nhưng vừa mới đi được một đoạn, anh liền dừng xe, không nhúc nhích, lấy từ túi quần ra một bao thuốc. Rút ra hai điếu, ánh mắt đỏ ngầu của Du Dực đột nhiên trở nên u ám lạnh lẽo, anh dùng sức hít một hơi thật dài, rồi vút nửa điếu thuốc lá xuống đất, lái xe quay đầu phi thật nhanh về phía ngược lại.

Về mặt của Du Dực trở nên hung ác, nham hiểm, toàn thân anh giống như có một cỗ khí tức độc ác, lạnh lẽo bao phủ. Anh oán hận, thầm nghĩ, cho dù cô có chồng rồi thì sao, chẳng lẽ có thể ngăn cản anh chắc? Làm gì có chuyện vì chồng cô trở lại mà anh phải ngoan ngoãn trốn đi, sau đó tỉnh thần u ám, âm thầm quay về? Du Dực anh cả đời này không phải là một gã đàn ông hiền lành thì lần này có sao phải hiền lành chứ?

Nếu gã đàn ông kia đối xử tốt với cô, nếu cô cũng thích hắn ta thì anh có thể vì cô mà không làm bất cứ chuyện gì cả. Nhưng mà... chính bản thân anh còn chưa xác nhận, làm sao có thể biết gã đàn ông kia có phải là người tốt hay không?

Nếu gã đó là người thành thật, tốt bụng thì tại sao bao nhiêu năm trôi qua rồi, đến hôm nay mới đón hai mẹ con cô đi? Đổi lại nếu là anh, anh nhất định không cho phép vợ con mình ở trong căn nhà thế này. Anh nhất định sẽ thương xót, lo lắng cho mẹ con cô, muốn cho mẹ con cô sống tốt chứ không phải sau khi rời đi, không thêm quản bất cứ chuyện gì trong nhà.

Hơn nữa, trong sân nhà cô vẫn còn dấu chân lộn xộn, trên chiếc gậy gỗ rơi trên nền đất vẫn còn vết máu khô, điều này chứng tỏ trước khi bọn họ rời đi đã xảy ra sự vụ hỗn loạn nào đó. Hơn nữa, thậm chí cửa phòng còn không khóa, đồ đạc trong nhà cũng không hề thu thập, điều này cho thấy chuyện đi này của họ vô cùng vội vã.

Nếu đơn giản là vui mừng dẫn người rời đi, những tình huống như vậy tuyệt đối không thể xảy ra, nhất là đối với người phụ nữ cẩn thận như cô, làm sao có chuyện cửa nhà còn không khóa đã rời đi chứ?

Trừ khi là do bản thân cô không tình nguyện, bị người bức ép phải rời đi hoặc là có ẩn tình nào khác. Nếu không biết rõ chuyện này, anh nhất định sẽ không dễ dàng rời đi. Chỉ cần cô không tự mình nói với anh rằng cô muốn ở bên gã đàn ông đó, nếu không, chắc chắn anh sẽ không từ bỏ cô.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Phải Đuổi Theo Để Tìm Được Cô

Đám người vây quanh cửa nhà họ Yên còn chưa rời đi đã thấy chiếc xe kia quay lại. Du Dực hạ kính xe, hỏi: “Xe kia đã đi đâu?”

Anh giỏi về ra lệnh, gương mặt lạnh lùng, vẻ bề ngoài đường hoàng xuất chúng, lại cộng thêm ánh mắt tự cao tự đại khiến người nghe không kiềm chế được mà nghe theo lời anh.

Người dân sững sờ một chút, sau đó liền theo bản năng trả lời: “Đi về phía trấn trên rồi, bọn họ cần quay về thành phố.”

“Đã đi bao lâu?”

“Xem chừng... khoảng hai tiếng rồi.”

“Từ thôn lên trần trên có mấy con đường?”

“Chỉ có một đường thôi, bọn họ đã đi theo hướng đó rồi...”

Thôn dân nọ còn chưa nói dứt lời, Du Dục đã lái xe rời đi, chỉ để lại âm thanh động cơ ồn ào. Người dân trong thôn chỉ cảm thấy vô cùng bất ngờ, Yên gia này quả thật đã phát đạt sao? Ô tô cứ một chiếc lại một chiếc tới.

Người đàn bà khi này hỏi Du Dục có phải đến tìm Nhiếp Thu Sinh hay không nói với người bên cạnh: “Tôi thấy người đàn ông vừa rồi hẳn là đến tìm Nhiếp Thu Sinh đó, mọi người xem, hai người bọn họ liệu có phải là...”

“Lắm nhảm vừa thôi, Thu Sinh là cô gái thế nào chứ? Nếu không có cô ấy, hai năm trước Tiểu Hồ nhà cô đã sớm mất mạng, cô cũng nói lời tử tế chút đi.”

“Mặc dù Thu Sinh lớn lên xinh đẹp động lòng người nhưng cô ấy là người phụ nữ đứng đắn, cô đừng có mở mồm ra là đặt điều lên người người khác như thế!”

Người phụ nữ kia vừa mở miệng đã bị một đám người nói đến mức không thể đáp lại một câu.

...

Du Dục tăng tốc, lái xe hướng về phía trước, khắp đường lầy lội đều là bùn đất, nhưng may mà loại xe anh đang đi là xe địa hình, trong tình trạng giao thông thế này, mặc dù có ít nhiều ảnh hưởng nhưng so với ô tô bình thường thì vẫn tốt hơn rất nhiều, ít nhất sức kéo cũng đủ để một khi rơi vào trong vũng bùn vẫn có thể lao đi tiếp.

Trong lòng Du Dục có chút lo lắng, mấy người bọn họ đã đi được hai tiếng, cho dù tính toán đến tình hình giao thông hiện tại thì họ cũng đã đi được một khoảng xa rồi. Anh rất lo lắng, bọn họ hẳn là sắp đến trần trên rồi, một khi để bọn họ lên đường quốc lộ thì khả năng đuổi kịp của anh sẽ là vô cùng khó khăn. Đầu óc Du Dục trở nên táo bạo, dưới chân điên cuồng nhấn ga, động cơ gào thét, phát ra âm thanh điên cuồng khiến màng nhĩ phát đau.

Nhưng mà, vận khí của Du Dục lần này có vẻ không kém - bởi mới nửa đường từ thôn Yên Từ Hà lên trần trên, anh đã thấy phía trước có một chiếc xe đang dừng lại. Từ xa xa nhìn thấy chiếc xe nọ, bàn tay đang ghi chặt vô-lăng của anh trở nên căng thẳng, sức lực lại càng trở nên mạnh mẽ hơn, tựa hồ có thể cầm vô-lăng giựt xuống, đôi mắt đỏ sẫm vốn đã nhiều ngày không được nghỉ ngơi tử tế như chuẩn bị bốc cháy. Trong lòng anh có một dự cảm mãnh liệt, chính là chiếc xe kia, có nhất định đang ở trong đó.

“Mẹ nó chứ...” Yên Tùng Nam mắng một tiếng, dùng sức đạp mạnh vào bánh xe.

Xe bọn họ rơi vào vũng bùn đã gần một giờ, mặc dù hẳn muốn tìm người đi đường hỗ trợ nhưng mặc kệ hẳn tìm cách nào, xe cũng không thoát ra được, hơn nữa hình như xe còn bị trục trặc, liên tiếp tắt máy.

Trong lòng Yên Tùng Nam vô cùng rõ ràng, tại địa phương nhà quê như thế này, xe hỏng muốn tìm thợ sửa là chuyện dù tìm khắp nơi cũng không có ai làm được.

Lần này rơi vào vũng bùn còn đơn giản, nhưng một khi xe hỏng thì thật sự không hay ho, nói không chừng đến khi đêm xuống bọn họ cũng không thể đến được trần trên.

Ngay lúc hẳn đang mặt ủ mày ê, đột nhiên lại nghe thấy âm thanh của động cơ, quay đầu lại liền thấy một chiếc jeep đang càng ngày càng gần.

Yên Tùng Nam mừng rỡ, thầm nghĩ hôm nay vận khí của hẳn thật tốt, tại nơi sơn cùng thủy tận này mà còn có thể gặp được xe jeep, chỉ cần loại xe này ở phía trước kéo xe hẳn đi, cho dù xe hẳn có hỏng cũng không sợ!

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cà Đờ Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Tôi Không Muốn Giúp Anh, Anh Có Thể Làm Gì Tôi?

Mặt Yên Tùng Nam vốn đã nhăn nhó thành một đường thì giờ lại giãn ra, hẳn nhanh nhẹn chạy ra ngăn chiếc xe kia lại. Xe jeep dừng lại, Yên Tùng Nam nhanh chóng lấy bao thuốc lá ra, đang muốn tiến tới gõ cửa kính xe thì lại nhìn thấy chiếc biển số xe đang dính đầy bùn đất, biển số xe này khiến toàn thân hẳn run rẩy, đây... chính là biển số xe quân đội. Người này là quân nhân sao?

Yến Tùng Nam không thể ngờ rằng mình tùy tiện chặn một chiếc xe trên đường, không ngờ lại có thể chặn lại được thật, đã vậy người trên xe lại có thân phận không hề bình thường. Đầu năm nay, những người có thể lái xe quân đội xa hoa như vậy chắc chắn không phải là người bình thường.

Yến Tùng Nam nhất thời cảm thấy vô cùng kích động, nói không chừng đây chính là cơ hội xoay người của hắn đây mà.

Du Dực ngồi trong xe, hai mắt nhìn chằm chằm về phía Yến Tùng Nam. Anh có thể thấy rất rõ từng biến hoá trên gương mặt của hắn ta. Du Dực chỉ lạnh lùng nhìn, trên mặt cũng không biểu hiện gì, anh không biết gã đàn ông này có phải là chồng của người phụ nữ mà anh thích hay không, nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn hắn ta một cái là lòng anh đã cảm thấy khó chịu, cảm giác vô cùng không thuận mắt, lại thêm cảm giác tay chân ngứa ngáy giống như muốn đến gần cho hắn ta một trận.

Yến Tùng Nam bước đến gần chiếc xe, gõ gõ cửa kính thủy tinh vài cái. Một lát sau, cửa kính mới hạ xuống, lộ ra khuôn mặt yêu nghiệt tràn đầy mệt mỏi của Du Dực. Yến Tùng Nam ngẩn ra nhưng lại nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng lấy lòng, tươi cười nói: “Người anh em, cậu có đang vội không? Cậu thấy đó, xe của tôi bị mắc kẹt trong bùn rồi, cậu xem có thể giúp tôi kéo chiếc xe này ra không?”

Du Dực lạnh lùng đáp: “Không giúp.”

Yến Tùng Nam lúc ấy liền ngờ ngợ ngắc ngắc, người này trả lời nhanh như vậy? Trên đường gặp chuyện bất trắc, mọi người có thể cùng giúp đỡ, hợp sức – đây không phải là chuyện quá đỗi thông thường sao? Lại nói thêm nữa là con đường này nhỏ hẹp như vậy, nếu xe hắn không được kéo lên thì xe khác cũng không thể nào đi tiếp được.

Yến Tùng Nam cũng không dám ý kiến với Du Dực. Hắn cũng có thể được coi là kẻ có kiến thức rộng rãi, mặc dù không đến mức vừa nhìn người khác một cái là có thể đánh giá chuẩn luôn, nhưng cũng có thể xem như có thể đúng được 8, 9 phần 10. Người đàn ông trước mặt hắn bây giờ tuyệt đối là rỗng trong loài người, xuất thân không hề đơn giản, tuy rằng hơi thờ ơ độc ác trên người anh khá nặng nề nhưng vẫn không thể nào lấn át được quý khí trên người. Vậy nên, tuyệt đối không thể đắc tội người này! Hắn ôn tồn nói: “Người anh em à, anh cũng thấy đó, nếu xe của tôi không thoát khỏi vùng bùn này được thì anh cũng không thể đi tiếp được rồi. Anh giúp tôi một chút, hai người chúng ta có thể kết giao bằng hữu rồi.”

Cánh tay Du Dực đặt trên cửa kính xe, vẻ mặt không hề thay đổi: “Kết giao bằng hữu? Với mày? Mày nghĩ mặt mũi mình đủ lớn sao?”

Yến Tùng Nam... Cho dù là người có tính tình ôn hoà thế nào đi chăng nữa, nghe được những lời này của Du Dực thì chắc chắn đã nổi giận rồi. Nhưng Yến Tùng Nam vốn là kẻ tiểu nhân, cho tới giờ hắn luôn luôn thức thời, hắn thăm cân nhắc, cảm thấy không thể đắc tội với Du Dực nên cho dù trong lòng có giận giữ thì hắn cũng sẽ không biểu hiện ra mặt.

Hắn ta vẫn tươi cười như cũ, cúi người nói: “Tiên sinh, thật có lỗi, là lỗi của tôi, nhưng mà anh xem, xe của tôi bị sa lầy như thế này, tôi không thoát được, anh cũng không thể đi được. Nếu xe của tôi làm chậm trễ công việc của anh thì tôi sẽ càng thêm áy náy. Vì vậy, cầu xin anh có thể giúp tôi một chút, được không?”

Yến Tùng Nam chính là người như thế, rất tiểu nhân! Hắn quả thực là một kẻ khéo léo, nếu không cũng không thể lừa gạt Diệp Linh Chi đi theo hắn. Một giây trước còn theo người ta gọi một tiếng anh em, một giây sau, vừa thấy người ta cần bản không phải là người mà hắn có thể bầu vùi được thì ngay lập tức xoay người cung kính gọi một tiếng “tiên sinh”.

Du Dực vẫn không nói gì như cũ, chỉ lạnh lùng nhìn nhưng chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong đầu là muốn ấn khuôn mặt của gã trước mắt này xuống bùn!

Yến Tùng Nam bị anh nhìn đến lạnh sống lưng, hắn cũng không hiểu tại sao lại cảm thấy được thấy người đàn ông trước mặt hắn dường như mang theo một cỗ khí tức muốn giết người...

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Nhất Kiến Chung Tình

Trong đầu hắn suy nghĩ một chút, hắn cũng không rõ bản thân mình đã đắc tội với nhân vật số một thế này khi nào? Nếu trước đây đã từng gặp qua người này thì hắn tuyệt đối không thể quên, mà người đàn ông trước mặt hắn ta quả thật là một người đàn ông khiến người khác vừa nhìn đã không thể quên.

Yến Tùng Nam an ủi bản thân mình, chắc hẳn mọi chuyện là do hắn nghĩ nhiều quá rồi, hắn cẩn thận nói: “Tiên sinh, ngài xem... Vợ con tôi còn đang ngồi trong xe, sáng nay họ cũng chưa ăn cơm, con bé còn đang say xe. Nếu xe vẫn không đi được, chờ đến tối, người lớn còn có thể chịu được nhưng con trẻ thì chắc chắn không thể chịu nổi. Tiên sinh, coi như ngài tích đức làm việc thiện, cầu xin ngài hỗ trợ một chút được không?”

Những lời này của hắn quả thực rất mềm mỏng, lấy cớ từ chính đứa con của mình, như vậy nếu đối phương vẫn quyết tâm không hỗ trợ thì cũng không khác nào nói: người không phải là đàn ông.

Du Dực không nói năng gì, trong đôi mắt hoa đào lạnh lùng đều là trào phúng. Ngay khi Yến Tùng Nam nghĩ anh sẽ tiếp tục từ chối thì không ngờ anh lại

đột nhiên đẩy cửa xe ra. Yến Tùng Nam đang đứng bên ngoài cửa xe hoàn toàn bị bất ngờ, không kịp đề phòng, bị cửa xe va mạnh vào người nên ngã ngồi xuống vũng bùn dưới đất. Sau đó hắn ta cảm giác mọi chuyện hoàn toàn thanh đổi, chỉ cảm thấy một trận hàn khí cực lạnh nhanh chóng chui vào trong quần.

Một đôi chân bước từ trên xe xuống, giày da màu đen - chỉ có bộ đội mới có thể sử dụng. Khi người nọ bước ra, Yến Tùng Nam mới có thể thấy anh cao lớn thế nào, hắn ta lại đang chột vật ngồi trên mặt đất, ngửa đầu nhìn người đàn ông kia, còn anh chỉ cúi đầu liếc nhìn hắn một cái, cao cao tại thượng như một vị thần đang nhìn một con kiến.

Đôi chân dài của Du Dực bước qua trước mặt Yến Tùng Nam, đi về phía chiếc xe bị sa lầy trong vũng bùn của hắn, mỗi bước đi đều vô cùng vững chãi, không giống như hắn ta vừa đi vừa trượt. Yến Tùng Nam rất cảm kích nhưng vẫn không dám thể hiện ra ngoài. Hắn ta biết, trên đời này, giữa người với người từ khi sinh ra đã có chênh lệch khác biệt rất lớn. Bản thân hắn và người đàn ông này chính là chênh lệch trời sinh.

Yến Tùng Nam nhanh chóng từ mặt đất đứng dậy, bắt chập mông quần dính đầy bùn đất mà theo sau người đàn ông nọ. Du Dực đi đến chỗ chiếc xe, mặc dù bề ngoài anh thể hiện ra là vô cùng bình tĩnh nhưng cũng chỉ có bản thân anh biết mình đang vô cùng bất an. Anh không biết người trong xe này có phải là người anh mà anh muốn gặp nhất hiện tại hay không, nhưng anh lại càng sợ hãi việc trong xe chính là cô – còn cô lại đang có cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn với chồng mình.

Du Dực cúi người, ngay từ ánh mắt đầu tiên anh đã nhìn thấy Nhiếp Thu Sinh. Tầm mắt anh lướt qua Yến Như Kha, thấy Nhiếp Thu Sinh đang khấn trương ôm chặt một cô bé, về mặt lo lắng nhưng trong ánh mắt lại mang theo nét ôn nhu, vừa dịu dàng nói gì đó xong lại dễ dàng đưa nhỏ.

Chính khuôn mặt đó, chính ánh mắt đó đã khiến mọi sự trống vắng trong lòng Du Dực nháy mắt được lấp đầy. Anh chăm chú nhìn Nhiếp Thu Sinh, về mặt vốn đang lạnh lùng giờ lại từng chút từng chút thả lỏng. Vừa thấy Nhiếp Thu Sinh, trong mắt, trong lòng anh tất cả đều là hình ảnh của cô, đến nỗi không hề nghe thấy Yến Tùng Nam đứng phía sau đang một mực gọi anh, mà cho dù nghe thấy, anh cũng không thèm để ý, thậm chí anh còn càng muốn cho hắn một trận nữa.

Tâm tư của Nhiếp Thu Sinh hiện giờ đều đặt trên người Thanh Ti, nào hay biết rằng ngoài cửa sổ đang có người chăm chú nhìn mình. Còn Yến Như Kha đã nhìn thấy Du Dực đứng bên ngoài cửa kính.

Ánh nắng chói chang của buổi trưa dừng trên gương mặt tuấn mỹ yêu nghiệt của Du Dực khiến anh có thêm vài phần thần thánh, lại thêm đôi mắt hoa đào đẹp đẽ của anh giờ đã không còn lạnh lùng, càng không che dấu nổi sự dịu dàng, khoe môi hơi nhếch lên, nụ cười ấy lập tức xuyên thẳng vào tim của Yến Như Kha.

13 tuổi – đúng thời điểm xuân tâm nảy mầm của thiếu nữ, Yến Như Kha chỉ cảm thấy trái tim mình đang đập thình thịch, hơn nữa càng lúc càng nhanh giống như sắp nhảy ra ngoài đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Mày Là Tình Dịch Của Tao – Đây Chính Là Đắc Tội Với Tao

Mặt nó càng lúc càng nóng nhưng Yến Như Kha cũng không dám sờ mặt mình. Đây là người đẹp trai nhất mà nó từng gặp kể từ khi sinh ra đến giờ, tất cả những người đàn ông nó từng gặp – khi so với anh chỉ giống như cây cỏ đuôi chó ven đường. Yến Như Kha cảm thấy mình đã gặp được người tình trong mộng - giống như cái được gọi là nhất kiến chung tình trong sách.

Yến Tùng Nam đứng sau lưng Du Dực nên không thấy được biểu hiện của anh, nhưng hắn ta cảm thấy người đàn ông này đang nhìn mặt người trong xe, nhưng mà để làm gì?

Hắn gọi vài lần nhưng Du Dực vẫn không hề phản ứng, do dự một lúc, hắn mới vỗ vỗ vai Du Dực: “Tiên sinh, tiên sinh...”

Du Dực lấy lại tinh thần, đã xác định người ở trong xe là Nhiếp Thu Sinh, bất an khi không gặp được cô trong lòng anh cũng hạ xuống. Trước đây, anh còn nghĩ nếu cô thật sự thích chồng mình, muốn tiếp tục sống cùng hắn thì anh sẽ lùi bước. Nhưng hiện tại, anh chỉ có duy nhất một ý niệm trong đầu: Ai thêm quan tâm chồng cô có muốn sống cùng cô không, anh sẽ không buông tay, bởi anh muốn được ở bên cạnh cô.

Nếu hạnh phúc của người con gái anh yêu không phải do chính anh mang lại thì anh sống còn có nghĩa lý gì?

Du Dực đứng thẳng dậy, thần nhiên hỏi: “Đây là vợ con mày?”

Yến Tùng Nam liên tục gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, đây chính là vợ con tôi.”

“Con bé bị ốm?”

“Đúng vậy, đúng vậy, con bé bị say xe nặng, giống như... còn phát sốt, chắc hẳn tôi qua mẹ nó đã không chăm sóc nó tốt, nếu không tôi đã không sốt ruột muốn nhanh chóng lái xe tới trần trên.”

Du Dực cười lạnh trong lòng, vừa nói con bé bị ốm thì mặt gã này liền giả vờ sốt ruột, nhưng trong mắt hắn lại không hề có dù chỉ là một tia quan tâm, tất cả đều là thờ ơ lạnh lùng. Có kẻ làm cha như hắn sao?

“Xe không đi được thì mày cũng sẽ không ôm con bé chạy bộ lên trần trên sao?”

“Làm sao như thế được, tôi... Không phải, ý của tôi là làm như thế không tốt lắm, để xe ở lại chỗ này không an toàn chút nào.” Yến Tùng Nam thầm nói, sao thằng cha này lại lăm chuyen thế, hỏi cái gì mà hỏi, có giúp hay không hả?

Du Dực châm biếm “Thì ra trong lòng mày, con gái mày bị ốm còn không bằng một chiếc xe hỏng.”

Một kẻ ngay cả con gái ruột cũng không thêm quan tâm thì làm sao có thể thương yêu vợ mình được chứ. Du Dực hiện giờ đã có thể xác định chắc chắn rằng gã đàn ông này không phải là người tốt, nhìn trang phục và đồ dùng của hắn, lại nhìn đến chiếc xe nhập khẩu này rồi nhìn về phía hai mẹ con đang ngồi trong xe, lại thêm thái độ của hắn ta, thằng này - chắc chắn là một gã đàn ông cặn bã.

Xác định được chuyện này, ánh mắt Du Dực càng thêm âm trầm, ý tưởng trong đầu càng thêm kiên quyết. Không thể để tên cô ghi vào sổ hộ khẩu của tên khốn này được, muốn ghi thì cũng phải ghi vào hộ tịch của anh.

Yến Tùng Nam bị nói đến nổi sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt hắn vô cùng xấu hổ, nói: “Tiên sinh... ngài chắc là đã hiểu nhầm rồi, làm sao tôi có thể không quan tâm con gái của mình chứ? Tôi chỉ nghĩ là kéo được xe ra rồi thì lái xe chắc chắn sẽ nhanh hơn, không phải sao?”

Du Dực đột nhiên hỏi: “Tên mày là gì?”

Yến Tùng Nam cuống quýt nói: “Tôi họ Yến, Yến Tùng Nam, Tùng trong đại thụ, Nam trong phía nam.”

“Yến Tùng Nam!”

Du Dực kêu một tiếng, khoé môi giương lên, lạnh lùng cười, cười đến nỗi cả người anh toả ra hàn khí. Anh xoay người đập cửa xe, nhưng không ngờ lại phát hiện mình đập không ra, cửa xe đã bị khoá.

Nếu người bình thường thấy cửa xe bị khoá thì chắc hẳn sẽ không suy nghĩ gì nhiều, chỉ cảm thấy kỳ quái, xe đang ở giữa đường thế này thì khoá làm gì?

Nhưng Du Dực không phải người bình thường, anh lập tức nhớ tới những dấu chân hỗn loạn ở sân nhà Yến gia, vết máu, cánh cửa không khoá. Xem ra, mẹ con cô bị bắt buộc nên mới phải rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Vô Cùng Khẩn Trương Khi Thấy Người Trong Lòng!

May mắn là anh đã đuổi theo, bằng không có lẽ anh sẽ hối hận cả đời. Du Dực quay đầu như cười như không, hỏi: "Cửa xe vẫn còn khóa?"

"Tôi... Tôi, đây là... tôi chỉ lo lắng con bé bị sốt, bên ngoài lại lạnh như vậy, gió... Nhờ con bé bị trúng gió thì không tốt... Chính là như vậy đó". Yến Tùng Nam vắt óc tìm mưu tính kế, nghĩ hẳn là không lộ ra việc hắn đang nói dối.

Du Dực cười lạnh: "Mày khẳng định người ở bên trong là vợ con mày sao?"

"Đương nhiên, đương nhiên rồi..."

"Nhìn bộ dạng hiện tại của mày, tao cảm thấy giống bắt cóc hơn đây."

Yến Tùng Nam liên tục lắc đầu: "Sao có thể chứ, người ở bên trong thật sự là vợ tôi, tên gọi Nhiếp Thu Sinh. Người dân quanh đây đều biết chúng tôi, đứa bé vợ tôi ôm trong lòng là con gái tôi, tên Yến Thanh Ti, bé gái bên cạnh là em gái tôi, tên Yến Như Kha, sao tôi lại giống bắt cóc chứ? Tiên sinh, có đùa cũng không thể đùa quá trớn như vậy đâu."

Yến Tùng Nam một hơi đem hết tin tức Du Dực muốn biết nói ra hết cả.

Anh thân nhiên nói: "Mở cửa xe"

Yến Tùng Nam hoảng hốt: "Tiên sinh, chuyện này... không cần mở cửa xe đâu..."

Du Dục: "Mở."

Giọng anh không chờa đường lui, đôi mắt lạnh lùng nhìn Yến Tùng Nam, hấn đang sợ tới mức tay chân luống cuống không biết nên như thế nào. Vấn đề ở đây là Nhiếp Thu Sính, nếu hấn mở cửa, vạn nhất cô chạy mất thì làm sao đây?

"Tiên sinh, giờ mà mở cửa xe, gió lùa vào trong, thì đứa trẻ..."

Còn chưa dứt lời, Du Dục đã tóm chặt lấy cánh tay Yến Tùng Nam, "Có mở hay không?". Vừa nãy anh thấy mặt cô bé đỏ ửng, thần trí có vẻ mơ hồ không rõ, còn cô lại ôm con bé mà lo lắng như thế. Cô từng nói qua, người cô yêu quý nhất chính là con gái, lúc này chắc hấn cô đang cực kỳ sốt ruột lẫn sợ hãi, anh không có thời gian cùng Yến Tùng Nam dây dưa.

Yến Tùng Nam nghe rõ tiếng xương cốt mình bị vặn kêu răng rắc, đau đớn khiến hấn thán thiết kêu gào liên tục. Hấn cảm thấy rõ lực tay của Du Dục tùy thời có thể vặn gãy cả cánh tay mình, thật có thể so sánh với đòn đau lúc Nhiếp Thu Sính cầm gậy phang hấn, hấn đành vội vàng nói: "Mở mở mở, tôi mở, để tôi mở..."

Du Dục buông ra, "Không cần giờ trò với tao, coi chừng tao sẽ cho mày thành người tàn phế."

Yến Tùng Nam ôm cánh tay, đau đến nổi mặt mũi trắng bệch, hiện giờ hấn nào còn nghĩ chuyện gì vui sướng, chỉ cảm thấy mình thật quá đen, thế nào lại đụng phải thằng cha này...

"Đừng, đừng, tiên sinh, chuyện gì cũng từ từ nói, chúng ta trước giờ không thù không oán, đâu cần phải chuyện bé xé ra to như thế chứ, phải không? Chuyện này... thực sự là tôi không hề bắt cóc ai cả, chúng tôi kết hôn đang hoàng, nếu ngài không tin, để tôi đưa ngài đi gặp mấy người hàng xóm, xem bọn họ giúp tôi làm chứng."

Yến Tùng Nam vừa nói, vừa run run lấy ra cái chìa khóa. Hấn vừa mới lấy ra đã bị Du Dục giật lấy. Cửa xe vừa mở, một luồng không khí mát mẻ tràn vào trong xe, Nhiếp Thu Sính ngẩng đầu lên nhìn, khiếp sợ mà trừng lớn mắt. Cô nhìn thấy mặt Du Dục, một hồi lâu không nói được gì. Cô từng nghĩ, phỏng chừng đời này sẽ không còn gặp lại được người đàn ông này nữa, thật không ngờ... lại ở chỗ này, trong hoàn cảnh này gặp lại! Sao anh ấy lại ở chỗ này?

Du Dục giữ về mặt bình tĩnh, thản nhiên hỏi: "Con bé bị ốm à?"

Kỳ thực, trong lòng anh khấn trương tới mức không dám nhìn vào mắt cô, anh cảm thấy đứng trước mặt cô, mình không giống chính bản thân mình nữa, hai tai đều nóng lên, chỉ đành cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh, không để lộ ra bộ dáng chân thực trước mặt cô.

Nhiếp Thu Sính theo bản năng gật đầu: "Vâng."

Du Dục vươn tay: "Đưa tôi."

Không biết như thế nào, Nhiếp Thu Sính không chút chần chừ suy nghĩ, liền đưa con cho Du Dục.

Cô... tin tưởng anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Cô Lại Đây, Lên Xe Ôm Con Bé

Yến Tùng Nam nhìn Du Dục bế Thanh Ti ra khỏi xe, trong lòng căng thẳng, nhanh chân chạy ra chặn lại: "Ủm... Tiên sinh, đây là con gái tôi, ngài định bế nó đi đâu chứ?"

Du Dục: "Mất mảy mù rồi à?"

Yến Tùng Nam bị nắng đến mặt cũng giật giật: "Tôi... Đây là con gái tôi, tiên sinh, tính tình ngài không tốt tôi cũng không muốn so đo, nhưng ngài cũng đừng quá đáng, con bé là con tôi, tôi..."

"Con gái mảy? Nhìn lại xem mảy có bộ dạng người làm cha không? Cút ngay!" Du Dục nói còn chưa dứt lời, một cước đã vung ra, hiện giờ anh nhìn thấy Yến Tùng Nam là chỉ muốn giết phút hấn cho rồi.

Cả người con bé sốt nóng phừng phừng, hơn nữa còn bị say xe nghiêm trọng, tình hình cực kỳ không ổn. Du Dục không muốn dây dưa với Yến Tùng Nam làm gì cho mất thời gian, anh chỉ muốn nhanh chóng đưa Thanh Ti lên phố tìm thầy thuốc.

Yến Tùng Nam bị Du Dục đá một cái liền ngã ngồi trên nền đất, móng đau nhói như vỡ ra làm mấy mảnh, hấn không ngừng kêu oai oái.

Nhiếp Thu Sính gắt gao theo sau Du Dực, lo lắng nhìn con gái, đồng thời, trong lòng lại dâng lên hy vọng. Cô đã cứu người đàn ông này, nói không chừng, anh ta thực sự có thể giúp cô. Hiện giờ cô chẳng quản được nhiều chuyện, chỉ biết cần phải nhanh chóng đưa Thanh Ti đi khám bệnh.

Kiếp trước, Thanh Ti không hề sinh bệnh, mà người đàn ông này cũng không hề xuất hiện. Nhưng mà hiện tại thì chuyện tốt chuyện xấu gì cũng đều đã xảy ra.

Thế nhưng, điều duy nhất mà cô có thể xác định, bánh xe vận mệnh cuộc đời này đã bắt đầu lăn bánh theo hướng khác rồi.

Du Dực đặt Thanh Ti vào ghế cạnh tay lái, rồi xoay sang Nhiếp Thu Sính còn đang hoảng hốt, không để ý mà hạ thấp giọng, nói: "Cô lại đây, lên xe ôm con bé." Nhiếp Thu Sính gắt đầu, xoay người lên xe. Yên Tùng Nam vừa thấy cô định đi, lập tức giẫy dụa trên mặt đất cố gắng đứng lên: "Nhiếp Thu Sính, cô đứng lại cho tôi..."

Hắn lộn nhào tới trước mặt Nhiếp Thu Sính, vươn đôi bàn tay dính đầy bùn lầy nắm lấy cánh tay cô.

Nhiếp Thu Sính giờ chân dẫm thật mạnh lên mu bàn chân hắn, nửa điểm cũng không lưu tình: "Ông cút ngay, đó là con gái tôi, ông đã mặc kệ nó sống chết ra sao, dựa vào cái gì định can tôi cứu nó? Nếu vì ông cản trở mà con gái tôi mà có chuyện không hay xảy ra, thì dù phải liều cái mạng này, tôi cũng quyết sống chết với ông."

Thanh Ti lên con số đã một giờ đồng hồ, vậy mà Yên Tùng Nam còn nhốt hai mẹ con cô trong xe không cho xuống. Lúc này chính là thời điểm nóng nhất trong ngày, ngoài trời đã nóng, trong xe cái nóng còn gay gắt hơn, đối với sức khỏe Thanh Ti lại càng không tốt. Nhiếp Thu Sính hận không thể trực tiếp giết hắn, hắn căn bản mặc kệ chuyện sống chết của con gái cô.

Yên Tùng Nam đau đớn kêu lên hai tiếng thảm thiết nhưng vẫn chưa chịu buông tay: "Cô còn dám cãi lý với tôi? Con bé bị bệnh là do tôi làm hay sao? Chẳng phải do cô chăm nó không ra gì, còn định trách tôi?"

Du Dực mới rồi không ra tay chính là muốn dò ý của Nhiếp Thu Sính, giờ nghe cô nói xong, trong lòng anh đã mơ hồ cảm thấy chút mừng thầm. Bởi vì lời này đã chứng minh, Nhiếp Thu Sính đối với gã đàn ông kia không có chút tình cảm nào, thậm chí cô còn căm hận hắn, trong lòng cô chỉ có đứa nhỏ là quan trọng nhất.

Du Dực sải chân bước tới, một cước xuất ra đem Yên Tùng Nam đá văng đi: "Cút ngay."

Yên Tùng Nam bị đá, ngã lộn một vòng, tư thế giống như chó ăn phân, khắp miệng đầy bùn đất. Hắn thấy Nhiếp Thu Sính xoay người lên xe, vẫn quỳ rạp trên mặt đất mà gào lên: "Anh muốn làm gì, đây là vợ con tôi, tôi thấy anh mới chính là kẻ muốn bắt người. Tôi cảnh cáo anh, tôi sẽ báo cảnh sát."

Du Dực đóng cửa xe, châm chọc nói: "Đi đi, gọi thi đi báo đi, đến lúc đó, vừa hay có thể đem bọn buôn người như mày bắt lại."

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Vợ Mày, Tao Sẽ Dẫn Đi

Du Dực đang định nỏ máy xe, lại thấy cô bé mười mấy tuổi vốn ngồi trong xe đang đỏ mặt, xấu hổ đứng ở trước xe, loay hoay vịn vịn vào tay nói: "Ủm, chuyện này... Có thể cho em đi cùng anh không, em có thể giúp chăm sóc Thanh Ti..."

Du Dực làm như không có nghe thấy, cứ thế khởi động xe, tránh qua bên người con bé làm bùn đất từ bánh xe hất đầy lên người nó, nó kinh hô: "Quần áo của tôi..." Đây là bộ quần áo mà nó vừa mới mua.

Yên Tùng Nam cố gắng từ mặt đất đứng lên, vậy mà thử mấy lần đều ngã lăn trở lại, hắn hô to: "Quay lại, các người quay lại..."

Đáng tiếc, người ta vẫn hiên ngang rời đi ngay trước mặt hắn. Xe của Yên Tùng Nam vốn đỗ ở giữa đường, hai bên đường là ruộng lúa mạch, như lúc này, lúa mạch còn chưa vươn cao, dù rằng mặt đất có chút xộp nhưng ít ra cũng không có nước đọng. Du Dực tăng ga theo đường ruộng vọt đi.

Nhiếp Thu Sính thấy anh làm như vậy, mày hơi hơi nhúu lại một chút. Động tác nhỏ ấy của cô đều bị Du Dực nhìn thấy, thực ra anh rất lo lắng, lo lắng sẽ lưu lại ấn tượng gì đó không tốt trong lòng cô, vội nghiêm trang nói: "Cô yên tâm, chờ thu xếp ổn thỏa cho cô và con gái, tôi sẽ quay lại tìm người ta để bồi thường."

Nhiếp Thu Sính sùng sốt, vội quay lại nói: "Kỳ thật cũng không có gì, mùa này lúa mạch còn chưa có trổ bông, dù là lái xe có nghiêng qua một chút cũng không phải chuyện quá nghiêm trọng."

Du Dực vẫn nghiêm mặt như trước, trịnh trọng nói: "Người dân trồng lương thực không phải chuyện dễ dàng, phải bồi thường chứ."

Hai mắt anh nhìn chằm chằm phía con đường phía trước, trên mặt không thể hiện biểu tình gì khác, tựa hồ đây là chuyện cực kỳ quan trọng.

Nhiếp Thu Sính trong lòng thầm nghĩ, người này thật chính trực, đã tính đến chuyện bồi thường cho người ta, người như vậy thì ắt hẳn nhân phẩm không tồi.

Cô nào có biết được, thực ra Du Dực không dám nhìn cô, trong lòng khẩn trương, lại lo lắng để lại ấn tượng không tốt trong lòng cô nên mới nói như vậy. Du Dực cảm thấy ánh mắt của Nhiếp Thu Sính, lại thấy tim mình đang điên cuồng đập thình thịch, mang tai nóng lên, lòng bàn tay bắt đầu toát mồ hôi, anh bắt đầu hồi hận. Một mạch cuống cuống đuổi theo, cũng không để ý tới dáng vẻ của mình, hiện giờ chắc chắn phong trần mệt mỏi, vô cùng lồi thõm, liệu cô có thể nghi ngờ động cơ của mình không?

Du Dực nhớ rõ Nhiếp Thu Sính là người cực kỳ thích sạch sẽ, tuy rằng thường ngày làm việc nhà nông, quần áo cô có chỗ sờn rách, nhưng lại luôn sạch sẽ, kẻ ngón tay cũng không bao giờ có đất bẩn.

Du Dực càng nghĩ càng ảo não, đột nhiên Thanh Ti từ trong lòng Nhiếp Thu Sính rên lên một tiếng, khiến anh tỉnh táo lại, vội vàng nói: "Trên xe có rượu đế, cô giúp con bé hạ nhiệt trước đi."

Nhiếp Thu Sính liên tục gật đầu: "Phải, phải..."

Trận bệnh này của Thanh Ti tới vừa nhanh vừa chóng, buổi sáng còn không thấy có biểu hiện gì, vậy mà đến giờ bệnh nặng đến hôn mê li bì.

Du Dực thấy Nhiếp Thu Sính nước mắt lưng tròng chỉ chực trào ra, nhìn không được an ủi nói: "Đừng quá lo lắng, một chút nữa là tới thị trấn rồi."

Nhiếp Thu Sính giọng khàn khàn, nói: "Chỉ trách tôi, tối hôm qua mưa như vậy, sau nửa đêm tôi mới ngủ, cũng không chú ý tới trong giường bị đột, khiến con bé bị lạnh..."

Du Dực đau lòng, nếu là anh, chắc chắn sẽ không để cho vợ mình phải lo toan nhiều như vậy, anh nói: "Không thể trách cô được, con bé không sao đâu, sẽ sớm khỏi ngay thôi. Tin tưởng tôi, tôi cam đoan với cô, nhất định con bé sẽ bình an."

Nhiếp Thu Sính nghe được lời nói của anh, ngẩng đầu, hai mắt đầm nước. Cô ở nhà một thân một mình, chuyện gì cũng đến tay cô lo liệu, chưa từng có ai nói với cô những lời như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chồng Cô Đẹp Trai Quá!

Trước đây không phải không có nam nhân đối tốt với Nhiếp Thu Sính, nhưng mà trong mắt bọn họ chỉ toàn thấy mưu kế, ngoài mặt thì nói muốn giúp cô, nói thẳng ra là muốn giao dịch, cái bọn họ muốn ở cô chỉ là lợi ích.

Đối với nam nhân, Nhiếp Thu Sính vẫn luôn đề phòng bị, nhưng mà người đàn ông trước mặt này lại không giống những kẻ kia. Cô thấy trong ánh mắt của anh đều là chân thành và tha thiết, không có chuyện bày mưu tính kế.

Tuy rằng đây mới chỉ là lần thứ hai họ gặp nhau, thế nhưng Nhiếp Thu Sính cảm thấy, cô có thể tin tưởng anh. Lần đầu tiên trong đời, cô biết được, thì ra khi có một người có thể tin tưởng ở bên cạnh, thực sự có thể giảm bớt nhiều gánh nặng đến vậy.

Nếu không phải anh đột ngột xuất hiện, có lẽ bây giờ cô vẫn còn ôm Thanh Ti ngồi ở trong xe chẳng biết xoay xở thế nào, hoàn toàn không biết nên làm gì. Mặc dù xe đang chạy trên đường lầy lội, nhưng vì Du Dực cố gắng phóng thật nhanh, lại thêm quãng đường không quá xa, đại khái mất khoảng 20 phút là xe đi tới thị trấn.

Nhờ có Nhiếp Thu Sính chỉ đường, rất nhanh xe đã tới phòng khám duy nhất của thị trấn.

Vừa dừng xe lại, Du Dực lập tức nhảy xuống mở cửa: "Đề tôi bế con bé!"

Nhiếp Thu Sính nhanh chóng đưa tới, Du Dực nhẹ nhàng đón lấy Thanh Ti, vô ý đụng phải tay Nhiếp Thu Sính, anh chợt sững lại, chỉ thấy bàn tay tê rần, cánh tay mềm nhũn, thiếu chút nữa buông rơi cả con bé.

Anh hoảng sợ vội vàng giữ chặt, nếu anh đánh rơi cô con gái bảo bối quan trọng nhất của cô thì từ nay về sau đừng hòng nghĩ lưu lại cái ấn tượng tốt đẹp gì nữa. Sắc mặt Du Dực phốt hồng, một chữ cũng không nói, xoay người ôm Thanh Ti vội vàng hướng phòng khám đi vào.

Nhiếp Thu Sính thấy mặt anh ửng đỏ, đi vội vàng như thế, trong lòng nghĩ người này thực là tốt. So với Yến Tùng Nam thật tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Nhưng hiện giờ cô không có thời gian nghĩ quá nhiều, nhanh chân bước vào theo.

Trong phòng khám, bác sĩ nhanh chóng khám cho Thanh Ti, cũng rất nhanh đưa ra phương thuốc. Bởi vì tối hôm qua Thanh Ti bị nhiễm lạnh, bệnh cảm mạo từ trước đến giờ vốn từ nhẹ thành nặng, cũng không đột ngột nguy kịch, chủ yếu là do bị Yến Tùng Nam bắt lên xe, lắc lư xô đẩy chóng mặt quá, sức chịu đựng của trẻ con kém nên mới dẫn đến suy sụp thể này.

Nhưng may mắn là bác sĩ đã nói, tuy bệnh trở nặng nhưng cũng không phải khó chữa.

Sau khi Thanh Ti được chăm cứu hạ sốt, gánh nặng trong lòng Nhiếp Thu Sinh mới chậm rãi hạ xuống. Cứ một lúc cô lại kiểm tra thân nhiệt của con bé, may mắn là nhiệt độ đang chậm rãi hạ xuống.

Chờ cho thân nhiệt Thanh Ti khôi phục bình thường, Nhiếp Thu Sinh cả người thở hắt ra. Lúc này cô mới nhớ tới Du Dục, bèn xoay người đi tìm nhưng lại không thấy đâu cả. Nhiếp Thu Sinh nghi hoặc trong lòng, chẳng lẽ anh đã rời đi rồi sao? Cô có chút buồn phiền, người ta đã giúp cô nhiều như vậy, vậy mà cô lại quên khuấy cả ân nhân. Thật không biết về sau còn có cơ hội gặp lại không? Ngay lúc Nhiếp Thu Sinh còn đang tràn đầy tiếc nuối trong lòng, bác sĩ một lần nữa kiểm tra thân nhiệt Thanh Ti: "Cô bé đã cắt sốt rồi, lát nữa tôi sẽ kê đơn thuốc, uống hai ngày là không sao nữa. Đúng rồi, chồng cô vừa đi ra ngoài mua cơm rồi, anh ấy thấy cô lo lắng cho đứa nhỏ nên không nói với cô."

Nhiếp Thu Sinh vừa nghe xong mắt tròn xoe, chồng? Hửn là bác sĩ hiểu nhầm rồi, cô vội vàng nói: "Bác sĩ, tôi..."

Bác sĩ là một người phụ nữ ngoài ba mươi, tóc uốn trông rất hợp thời, nói: "Chồng cô cũng thật khôi ngô nha, tôi cũng chưa từng gặp người đàn ông nào cao to đẹp trai như vậy đâu."

Mặt Nhiếp Thu Sinh đỏ bừng, cô là kiểu phụ nữ bảo thủ, bị hiểu nhầm như vậy, chỉ cảm thấy từng đợt nóng dồn lên mặt. Thực sự cô chỉ muốn ngắt lời bác sĩ nhưng mà bà ấy lại không cho cô cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Hạnh Phúc Của Một Nhà Ba Người

Rốt cuộc chờ bà ấy nói xong, Nhiếp Thu Sinh mới vội nói: "Bác sĩ hiểu nhầm rồi, chúng tôi không phải..."

Nhưng cô còn chưa nói xong, lại bị ngắt lời: "Com trưa em cũng chưa ăn, ăn trước một chút đi, con bé còn phải ở đây một thời gian, chờ con bé tỉnh thì cho con bé ăn."

Mặt Nhiếp Thu Sinh đỏ như lửa đốt, cô há to mồm, nói: "Tôi không đói, vừa rồi bác sĩ..."

Vừa rồi Du Dục nghe được lời vị bác sĩ kia nói, anh bước vào cố ý ngắt lời, không cho Nhiếp Thu Sinh nói ra. Trong lòng trộm nghĩ, hy vọng một ngày cái sự hiểu lầm này có thể thành sự thực.

Anh lại ngắt lời Nhiếp Thu Sinh: "Bác sĩ, con bé đã hết sốt chưa?"

Bác sĩ trả lời Du Dục rất khách khí: "Sắp hết rồi, chắc một lúc nữa con bé sẽ tỉnh lại thôi, không vấn đề gì."

"Cảm ơn bác sĩ."

"Không cần cảm ơn, các vị cũng thấy đấy, bên kia còn có bệnh nhân cần tôi chăm sóc, nếu có tình huống gì thì gọi tôi."

"Được."

Chờ bác sĩ rời đi, Nhiếp Thu Sinh đỏ mặt: "Vừa rồi vị bác sĩ kia hiểu lầm chúng ta..."

Du Dục nhìn mặt Nhiếp Thu Sinh đỏ lên, trong lòng giống như có lông chim cọ qua, có chút ngứa nhưng lại rất vui vẻ, anh định trêu đùa Nhiếp Thu Sinh, cố ý lấy vẻ nghiêm trang, nói: "Chúng ta làm sao?"

Nhiếp Thu Sinh cắn răng, nếu anh ấy đã không biết mà cô lại đi nói chuyện kia ra thì ngược lại càng làm cả hai xấu hổ. Vì thế, cô nói đơn giản: "Không.. không có gì."

Du Dục chăm chú nhìn mặt cô: "A, kìa... ăn cơm trước đã." Nhiếp Thu Sinh chung quy cũng cảm thấy ánh mắt anh giống như sớm đã biết hết cả, vội hỏi: "Anh ăn không?"

"Có chứ."

Cô chăm chú nhìn Du Dục, nói: "Vậy... cùng nhau ăn đi?"

Du Dục gật đầu: "Được."

Hai người ngồi xuống cạnh Thanh Ti cùng nhau ăn cơm. Nếu người ngoài nhìn vào tất nhiên sẽ thấy đây nhất định là một nhà ba người. Một đôi vợ chồng

trẻ trông nom đứa con nhỏ bệnh ốm, một nhà ấm áp hạnh phúc. Cũng không biết thế nào mà càng đối diện với Du Dực, Nhiếp Thu Sính càng cảm thấy có gì đó không đúng, cô vội tìm đề tài, nói: "Vừa rồi tôi lo chăm sóc Thanh Ti, quên mất không hỏi, anh... sao lại đột nhiên xuất hiện trên đường vậy?"

Du Dực nói: "Tôi đi tìm cô."

Anh trả lời rất nhanh, căn bản gần như là không có tự vấn bản thân, có gì cứ thế nói thẳng ra. Lời này làm cho Nhiếp Thu Sính nhất thời quên cả trả lời, sững sờ mất một lúc, chỉ cảm thấy trên mặt có chút nóng lên.

"Tôi... Anh vì sao lại đi tìm tôi?"

Du Dực nhìn mặt Nhiếp Thu Sính đỏ ửng, nhanh chóng cúi đầu, tìm đập bình bình làm cho anh có chút không chịu nổi. Lúc này anh mới ý thức được, lúc anh nói ra lời vừa rồi có chút sợ ý vội vàng quá! Anh lo lắng rằng Nhiếp Thu Sính sẽ cảm thấy anh là loại người không đứng đắn, cho rằng anh và đám đàn ông từng tiếp cận cô giống nhau, đều chỉ mưu đồ nọ kia, rồi đâm ra chán ghét anh.

Mặc dù bản thân anh cực kỳ thành tâm nhưng mà hiện giờ còn không được để cô biết. Du Dực mau mắn giải thích: "Chuyện đó cô đừng hiểu lầm. Lần trước cô giúp tôi, nếu không có cô, chắc hẳn tôi cũng chết rồi, cho nên tôi chỉ..."

Nhiếp Thu Sính gật đầu: "Tôi biết tôi không hiểu lầm, lần này thật cảm ơn anh, nếu không có anh, tình hình của Thanh Ti hôm nay còn nguy hiểm đến nhường nào, là anh đã cứu hai mẹ con tôi, thực cảm ơn anh."

Ánh mắt Nhiếp Thu Sính nhìn Du Dực đầy chân thành, sống lại kiếp này, cô quý trọng cơ hội để có thể sống tiếp hơn với bất cứ ai. Không ai biết, con gái đối với cô có ý nghĩa quan trọng bậc nào.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Tôi Muốn Trở Thành Người Đàn Ông Của Em

Nếu không nhờ Du Dực, đến bây giờ Thanh Ti còn chưa chắc đã được cứu, e rằng, chẳng bao lâu sau, cô và Thanh Ti đều bị Yên Tùng Nam đưa đi, khi đó có lẽ lại dẫm lên vết xe đổ của kiếp trước.

Du Dực xuất hiện, thật như từ trên trời xuống, giống như thần tiên giáng trần, xuất hiện trước mặt cô, cứu lấy mẹ con cô. Đối với Nhiếp Thu Sính mà nói, chuyện lúc trước cô cứu Du Dực cũng chỉ là việc tiện tay mà làm. Nhưng chuyện Du Dực cứu mẹ con cô, nếu đem so sánh với lúc trước cô cứu Du Dực lại mang ý nghĩa to lớn hơn nhiều.

Đôi mắt Nhiếp Thu Sính trong suốt, long lanh như nước, ấm áp như biển cả khiến mỗi lần Du Dực nhìn vào đều cảm thấy chính bản thân mình cũng bị cô hút vào đó, thật khó mà kiềm chế lại. Anh vội vàng cố gắng kìm hãm lại tình cảm trong lòng.

"Cô đừng nói như vậy, đây là việc nên làm, thân là đàn ông, tôi không thể đứng dung nhìn một đứa trẻ đau ốm như thế."

Nhiếp Thu Sính chưa chút cười: "Đúng vậy, ngay cả người ngoài như anh cũng còn thấy như thế, phải nghĩ cho con bé, thế mà chính cha nó lại chẳng thêm đề tâm chuyện nó sống hay chết."

Trong lòng Du Dực tê tái, lời này của Nhiếp Thu Sính càng thêm khẳng định, chuyện hôn nhân của cô chẳng hạnh phúc, gã kia đối xử với cô chẳng ra gì, đối với đứa nhỏ cũng không hề tốt. Loại đàn ông như thế, đáng lẽ vừa rồi phải bẻ gãy hết cả tay lẫn chân đi mới phải. Có người vợ tốt như thế này, không lẽ mất hẳn mù rồi sao? Nhưng mà, nghe trong lời Nhiếp Thu Sính thì thấy cô coi mình là người ngoài, Du Dực cảm thấy thật chói tai.

Anh âm thầm hạ quyết tâm, sớm muộn gì rồi cũng đem cái mác "người ngoài" trên người mình xóa sạch.

Du Dực muốn biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra trong nhà họ Yên, suy tư nói: "Đúng ra tôi không nên hỏi chuyện trong nhà cô, nhưng mà lúc tôi đến nhà cô, cô lại không ở đó. Nghe hàng xóm nói, cô được chồng tới đón đi rồi. Thế nhưng, cửa nhà thậm chí còn không khóa, trong sân lại có vết máu, tôi nghĩ chuyện không đúng, thế này căn bản đâu có giống là vui mừng chuyển nhà, ngược lại giống như bị bắt đi. Tôi lo lắng nên đuổi theo xem sao."

Nhiếp Thu Sính ngẩng đầu: "Anh... Đến nhà tôi?"

Du Dực nhìn cô: "Đúng vậy, mục đích của tôi là đi tìm cô mà."

Cô biết rõ người này đi tìm cô là bởi muốn báo ân, cũng chẳng làm sao, nhưng những lời anh nói khiến lòng Nhiếp Thu Sính rung động mạnh một trận, cô vội vàng cúi đầu tránh đi ánh mắt anh: "May có anh thông minh, nhìn ra vấn đề. Anh đoán đúng đấy, đúng thật là tôi bị bắt rồi đi, tôi không muốn vào thành phố, tôi không muốn đi cùng hắn."

Du Dực xiết chặt chiếc đũa, trong lòng thịnh thích như là có một con thỏ đang nhảy loạn vậy. Cô bị bắt buộc, cô không muốn đi cùng gã kia, thật quá tốt!

Một hồi lâu sau, Du Dực mới tỉnh táo lại, nghiêm mặt, hỏi: "Tuy rằng tôi không biết lúc đó có phát sinh chuyện gì, nhưng mà, tôi mạo muội hỏi một câu, cô có thể nói cho tôi biết không? Mặt khác, tôi nghĩ chuyện liên quan đến chồng cô, với năng lực của tôi, nhất định có thể giúp cô xử lý." Nói xong, anh lại trịnh trọng thêm một câu: "Tôi hy vọng cô có thể tin tưởng tôi, tôi muốn giúp cô."

Kỳ thật anh chỉ muốn nói, anh muốn trở thành người để cô có thể dựa vào, muốn trở thành người đàn ông của cô.

Lời nói của Du Dực làm cho Nhiếp Thu Sính cảm thấy ấm áp. Từ sau khi cô sống lại, ngày qua ngày đều bị khinh bạc, mỗi ngày sống trong lo lắng, làm thế nào cả đời trốn tránh, làm thế nào tranh đấu cùng Yến Tùng Nam, Diệp Linh Chi, thậm chí cả Diệp gia. Một mình cô, không quyền không thế, cô thật sự có thể bảo vệ Thanh Ti được sao?

Chuyện này trấn trở trong lòng cô như là quả núi lớn đè nặng, không ai có thể giúp cô, cô càng không biết tìm đâu ra người giúp đỡ. Du Dực xuất hiện không thể nghi ngờ giống như than nóng sưởi ngày tuyết rơi, trong tuyệt vọng chỉ cho cô một con đường sống..

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tôi Muốn Ly Hôn

Có lẽ là bởi vì cô đã cứu người này, cũng có lẽ vì không lâu trước anh vừa cứu con gái cô, lại hoặc là, anh là một người đàn ông phi thường tốt, cho nên Nhiếp Thu Sính tin tưởng anh, không hề nghi ngờ mà tin tưởng anh. Điểm này chính cô cũng cảm thấy lạ lùng.

Nhiếp Thu Sính cắn môi, hỏi: "Anh... Thật sự có thể giúp tôi sao?"

Du Dực nghiêng người về phía trước, đem khoảng cách giữa mình và Nhiếp Thu Sính kéo gần lại, chăm chú nhìn ánh mắt của cô: "Bất luận chuyện gì tôi cũng đều có thể làm giúp cô được, tôi có năng lực làm được."

Anh còn muốn nói cho Nhiếp Thu Sính, bất cứ chuyện gì anh đều có thể giúp cô hoàn thành, nếu cô muốn thu thập tên cận bã kia cũng không cần phải mở miệng, cũng không cần phải làm cái gì, cứ để anh xử lý.

Nhưng anh lại sợ mình biểu hiện quá chủ động khiến cho Nhiếp Thu Sính thêm cảnh giác, làm cho cô hoài nghi mục đích của anh.

Nhiếp Thu Sính cắn cắn môi, hiện tại có thể nói là cô đã đến bước đường cùng rồi, Yến Tùng Nam đã hạ quyết tâm nhất định phải đưa cô cùng Thanh Ti đến Lạc Thành, một khi tới nơi chính là rơi vào địa bàn của Diệp gia, cô chỉ sợ chưa kịp lấy hơi lấy sức đã bị giết chết rồi.

Cô nhìn nhìn Du Dực, còn do dự, nếu mình mở miệng chẳng khác nào kéo anh xuống nước, dù sao anh cũng vô can. Du Dực nhìn thấy vẻ giãy dụa đấu tranh trên mặt Nhiếp Thu Sính, thấy cô không mở miệng, trong lòng có chút chùng xuống hỏi: "Cô không tin tôi sao?"

Nhiếp Thu Sính vội lắc đầu: "Không phải tôi không tin anh, chỉ là tôi sợ anh sẽ bị liên lụy vào chuyện này."

Du Dực cảm giác tim mình bay lên tận mây xanh, thì ra là cô lo lắng cho mình. Anh vốn không quá để ý phụ nữ, trước giờ tâm anh vẫn lạnh như nước, người ngoài thì nói anh lạnh lùng vô tình, cơ bản là ở thời điểm nào tâm trí anh cũng đều không bị dao động. Chỉ là từ sau khi gặp được Nhiếp Thu Sính, chỉ cần một ánh mắt, một biểu cảm, một câu nói của cô đều có thể làm cho trong lòng anh cuộn sóng phập phồng.

Anh lắc đầu: "Giúp cô thì cho dù là bị liên lụy, tôi cũng cam lòng." Anh muốn nói với Nhiếp Thu Sính, dù chuyện gì cũng không cần phải cố kỵ, dù chuyện gì cũng không cần sợ hãi, cứ nói ra, hết thảy đã có anh, anh giúp cô thu phục tất cả. Chỉ là, anh lo lắng nếu mình nói như vậy, có vẻ không hợp hoàn cảnh cho lắm.

Nhiếp Thu Sính thật sự cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt, cuối cùng cắn răng nói: "Tôi muốn ly hôn với Yến Tùng Nam."

Du Dực nghe được câu này nháy mắt cảm giác cả người như bay lên mây. Ly hôn, ly hôn, ly hôn, đây chắc chắn là từ đẹp nhất mà anh từng nghe. Anh nhìn không được muốn xác định lại, nghiêm túc hỏi: "Cô chắc chứ?"

Du Dực chính là kiểu người như vậy, mặc kệ nội tâm dao động mạnh thế nào thì biểu hiện trên mặt anh đều phi thường bình tĩnh, làm cho người ta chẳng thể đoán ra.

Nhiếp Thu Sính nghiêm túc gật đầu: "Tôi xác định, vô cùng xác định, đại khái là đây là chuyện dừng cảm nhất tôi làm trong đời, cũng là quyết định chính xác nhất."

Câu trả lời củ cô làm cho Du Dực cảm xúc mênh mông, "Được, tôi giúp cô, nhất định giúp cô. Loại cận bã như thế căn bản không xứng với cô." Cô nên được một người đàn ông tốt - như tôi - đến bảo vệ.

Nửa sau câu này, Du Dực không có nói ra. Một câu đơn giản của Du Dực làm cho lòng Nhiếp Thu Sính cảm thấy được ủng hộ rất lớn. Nhưng cô tưởng

tượng đến chuyện tình sắp sửa gặp phải, lại bắt đầu lo lắng: "Nhưng mà hiện tại tôi gặp phải vấn đề, hần không chịu ly hôn với tôi, còn bắt tôi và Thanh Ti tới Lạc Thành."

Sắc mặt Du Dực nháy mắt liên trầm xuống: "Vì sao? Hần còn mặt mũi nào mà đòi bám lấy cô?"

Đồ cặn bã kia còn muốn đeo bám cô ư? Hiện tại trong đầu Du Dực chỉ nghĩ, mình nên làm thế nào khiến cho một tên khốn nạn sống không bằng chết...

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Người Con Gái Anh Cần Thận Chở Che Lại Bị Kể Khác Chà Đạp

Yến Tùng Nam - hiện tại Du Dực thực sự không muốn nhắc tới cái tên này, anh hối hận vì lúc đó đã không đạp thêm mấy cái. Loại đàn ông như hần làm sao có thể cưới được người vợ tốt như vậy, lại có cô con gái đáng yêu như thế này, chưa biết chừng, trong đầu hần có lẽ không hề có não.

Sắc mặt Du Dực trở nên âm trầm, thoát nhìn có chút khiến người ta sợ hãi. Ánh mắt anh tối đen giống như có ngọn lửa thiêu đốt khiến Nhiếp Thu Sính cảm thấy không yên, cô cảm giác trên người anh dường như có một loại khí tức đáng sợ.

Cô cúi đầu nói: "Chuyện nhà chúng tôi, kể ra thì có chút dài dòng, trong nhất thời tôi cũng không biết nên nói hay nên kể như thế nào."

Nhiếp Thu Sính cảm thấy chuyện từ khi cô và Yến Tùng Nam gặp nhau thực sự quá dài, cô không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Du Dực đưa cho cô chén nước: "Không cần vội vã, cứ chậm rãi nói, chỉ cần có tôi ở đây, tôi sẽ không để cô tiếp tục phải chịu ủy khuất."

Nhiếp Thu Sính sùng sốt, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy kinh ngạc. Du Dực ý thức được chính mình nói sai rồi, ho khan một tiếng rồi nói lảng sang chuyện khác: "Ý tôi là cô đã giúp tôi một chuyện lớn thế kia, một khi tôi đã đến nơi này thì nhất định phải giúp cô hoàn thành tâm nguyện, không để mẹ con cô tiếp tục chịu ức hiếp nữa."

Du Dực khản trương đến mức trong lòng bàn tay đều đổ mồ hôi, may mà trên mặt anh vẫn biểu hiện trịnh trọng, cực kỳ nghiêm túc như trước, bởi thế vẫn khiến người ta cảm thấy được một luồng khí chính trực, không thể nào nhìn được chút lòng riêng.

Lòng Nhiếp Thu Sính nói lòng một chút, cô cảm kích nói: "Cám ơn anh, hiện giờ tôi cũng không còn cách nào, nếu không cũng sẽ không phiền toái đến anh."

"Cô có thể đừng xem tôi là người ngoài nữa được không? Tôi cảm thấy hiện giờ chúng ta xem như đã là người cùng hội cùng thuyền, từ lúc tôi đưa hai mẹ con cô rời khỏi tên kia, lúc ấy cũng đã trở thành kẻ địch của hần..."

Cũng không biết như thế nào, khi Nhiếp Thu Sính nhìn anh nghiêm trang nói những lời này, tự nhiên lại cảm thấy có chút buồn cười, làm cho trong lòng cô thoải mái không ít. Cô nói: "Vậy thì kể chuyện hôn nhân của chúng tôi trước đi. Mặc dù đã kết hôn nhiều năm như vậy nhưng thời gian tôi và hần ở cùng nhau có thể đếm trên đầu ngón tay. Hai ngày sau khi kết hôn, hần lên thành phố, mấy năm sau gần như không hề quay lại, tôi ở nhà giúp hần chăm sóc chăm sóc bố mẹ tới lúc họ lâm chung, nuôi em gái hần và con gái mình, nhưng hần cũng chưa từng gửi về nhà dù chỉ một đồng tiền. Đại khái là giữa tôi và hần cũng chẳng có tình cảm gì, tôi cũng chẳng trông cậy gì vào hần, chỉ là... Nếu chỉ có như vậy thì tôi cũng có thể miễn cưỡng ngày qua ngày chịu đựng, nhưng hần ở ngoài sớm đã có người khác, cưới con gái nhà giàu trong Lạc Thành, còn sinh một đứa con gái. Anh biết không, đứa con gái kia của hần chỉ nhỏ hơn Thanh Ti của tôi không đầy một tuổi, tôi cảm thấy... mình thật đáng cười."

Nhiếp Thu Sính đơn giản đem mọi chuyện nói ra, cô vốn nghĩ rằng bản thân mình sẽ thấy đau khổ hận thù, vậy mà lúc nói ra mới phát hiện, kỳ thật cô vô cùng bình tĩnh, đại khái là đau một lần rồi thôi, tâm tình nhẹ nhõm, cô càng cứng cỏi, nhẹ nhàng hơn.

Nghe Nhiếp Thu Sính nói xong, Du Dực chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng không áp chế được. Trước giờ nghe người ta nói trên đời này có một loại người còn không bằng cảm thú gì đó, trước kia anh không quá để ý, hiện giờ mới hiểu được, dùng từ "người" mà gọi Yến Tùng Nam thật sự còn không xứng. Răng rắc một tiếng, Du Dực một tay đem chiếc đĩa cứng bẻ gãy.

Người con gái mà anh thích, anh chỉ một lòng một dạ muốn bảo vệ, yêu thương cô cả đời, không để cô phải chịu khổ gió sương lưu lạc, vậy mà gã đàn ông kia lại dám đối xử với cô như thế. Phần nộ này làm cho Du Dực hận không thể quay lại lúc trước mà giết phứt Yến Tùng Nam đi. Anh vốn luôn rất bình tĩnh, nhưng hôm nay, dù thế nào cũng không thể bình tĩnh được. Anh thật cẩn thận, nhẹ nhàng không dám đụng vào, sợ sẽ làm cô bị thương, thằng khốn kia lại dám không kiêng nể gì cả

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tôi Sẽ Bảo Vệ Mẹ Con Em

Con phần nộ của Du Dực sớm vượt qua kiểm soát, anh chưa từng phần nộ như vậy, cơ hồ mất đi lý trí. Du Dực cười lạnh: "Trùng hôn à? Hẳn thật đúng là làm cho tôi mở rộng tầm mắt..."

Nhiếp Thu Sính nhìn thấy nét phần nộ ở Du Dực, cô không nghĩ rằng anh sẽ vì mẹ con cô mà tức giận đến vậy, nhưng việc này lại làm cho trong lòng cô cảm thấy thật ảm áp.

Du Dực hỏi: "Nếu hẳn đã cưới vợ bên ngoài, tại sao còn muốn đưa hai mẹ con cô lên thành phố, hẳn muốn làm gì?"

Nhiếp Thu Sính thở dài một tiếng, đây mới là chuyện mấu chốt, cô không biết nên nói với Du Dực như thế nào, chẳng lẽ nói tôi đã từng chết một lần, tôi biết hết mọi chuyện bọn họ đã làm với mình trong quá khứ, mục đích của họ là giết chết tôi? Nếu cô nói như vậy, đại khái... sẽ bị anh cho là quái nhân mất.

Nhiếp Thu Sính đắn đo một lúc, nói: "Tôi đoán không phải Yến Tùng Nam muốn làm gì, mà là vợ hẳn ở trong thành muốn làm gì. Chắc hẳn hẳn rất mong muốn thoát khỏi tôi cùng Thanh Ti, bởi vì với hẳn, mẹ con tôi chỉ là gánh nặng. Thế nhưng, lúc trước tôi đòi ly hôn hẳn cũng không đồng ý, còn cố ý muốn đưa tôi vào thành, nên tôi cảm thấy được hẳn là vợ hẳn không muốn. Phụ nữ hiểu cách nghĩ của phụ nữ, có lẽ cô ta cảm thấy mình là thiên kim tiểu thư, so với tôi chuyện gì cũng chỉ hơn chứ không kém, nếu tôi ly hôn với Yến Tùng Nam, vậy chẳng khác nào cô ta lấy kẻ hai đời vợ, chuyện như vậy cô ta đâu chấp nhận được."

Tâm tư Du Dực rất kín đáo, Nhiếp Thu Sính vừa nói như vậy, anh lập tức nghĩ tới rất nhiều chuyện, "Cô nghi ngờ bọn họ đưa cô vào thành là có mục đích khác?"

Nhiếp Thu Sính gật đầu: "Đúng, tôi cảm thấy nhất định có mục đích khác, bằng không thì vì sao Yến Tùng Nam lại vội vàng như thế? Khi hẳn vừa xuất hiện hôm qua, tôi đã cảm thấy hẳn có vẻ cực kỳ nóng nóng muốn đưa tôi cùng Thanh Ti đi, hình như là có người thúc giục hẳn. Tôi nghe trong lời ngày hôm qua của hẳn, hẳn là... người nhà họ Diệp muốn gặp tôi."

"Lạc Thành... họ Diệp." Trong đầu Du Dực hiện lên rất nhiều hình ảnh, anh không tưởng tượng Lạc Thành lắm, xem ra quay về phải tìm người hỗ trợ điều tra nhà họ Diệp này một chút. Anh lơ mơ cảm thấy được chuyện của Nhiếp Thu Sính không hề đơn giản như vậy. Tên Yến Tùng Nam kia ở bên ngoài ngoài tình, treo cao vào nhà quyền quý, người mà hẳn không muốn gặp nhất khẳng định chính là người vợ Tào Khang của mình. Mà người nhà họ Diệp vì cái gì lại cố ý muốn gặp một người phụ nữ không quyền không thế, cũng không muốn cùng Yến Tùng Nam rầy rà thêm nữa? Chuyện này thật không bình thường!

Kinh nghiệm nói cho Du Dực, hẳn là chuyện không hợp lý, không bình thường, trong đó tất yếu có ẩn tình. Anh chăm chú nhìn Nhiếp Thu Sính rồi nói, "Yên tâm, có tôi ở đây, sẽ không để hẳn đem hai mẹ con cô đi."

Nhiếp Thu Sính bỗng nhiên cảm thấy mình như có một người có thể tin tưởng để dựa vào, cô do dự một chút, nói: "Tôi... Thật ra mấy ngày trước tôi có lên thị trấn một chuyến, có gặp một luật sư, tôi... đã ra tòa nộp đơn ly hôn. Tôi hy vọng có thể ly hôn với Yến Tùng Nam để sống cuộc sống của riêng mình, cho nên lúc trước tôi mới tính toán, không chịu rời đi, chờ tới khi toàn án gửi giấy triệu tập, sau đó mở phiên tòa phán quyết ly hôn."

Du Dực trong lòng mừng như điên, cô... cô đã muốn ra tòa đòi ly hôn sao? Khoé môi anh không nhịn được mà hơi nhếch lên, "Cô làm tốt lắm, tốt lắm..."

Nụ cười của anh khiến Nhiếp Thu Sính cảm thấy có chút mê muội, vội vã cúi đầu.

"Tôi cũng không biết có được việc hay không nữa, hẳn sẽ không dễ gì chịu từ bỏ, khẳng định còn muốn đưa chúng tôi đi, hiện giờ... chúng tôi cần tìm nơi nương náu trước đây."

Du Dực cảm xúc dạt dào, anh cao giọng nói: "Không cần trốn, chờ con bé tốt lên, tôi sẽ dẫn hai mẹ con lên thị trấn tìm nơi trọ, tôi sẽ bảo vệ hai mẹ con."

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Bảo Vệ Em Cho Đến Cuối Đời

Không hề do dự, Du Dực gần như không nghĩ ngợi liền nói ra những lời này. Đây là lời thật lòng của anh, không hề có chút giả dối, một lời xuất phát thẳng từ trái tim anh. Anh hy vọng một lần bảo vệ này có thể kéo dài thật lâu, đến tận cuối đời.

Anh nói chuyện thật nghiêm túc, trên mặt không có biểu hiện cười đùa, giống như đây là lời thề chân thành nhất trên đời này vậy. Trong lòng Nhiếp Thu Sính hơi sợ hãi, từ trước tới giờ chưa từng có ai nói với cô những lời như vậy, cô cảm nhận được người đàn ông trước mặt này đã khiến cô tin tưởng theo

bản năng, để rồi lại cảm thấy được có chút khác lạ nói không nên lời. Cho dù là báo ân, anh ấy... có lẽ cũng không thể đến mức thế này chứ?

Chẳng lẽ...

Nhiếp Thu Sính cắn môi, cô liếc mắt trộm nhìn Du Dực một cái. Anh ngồi ngay ngắn tại chỗ, ánh mắt trong sáng, không có vẻ gì là ngấm ngầm tính chuyện xấu xa, giống như là ánh mặt trời sau cơn mưa vậy. Nhiếp Thu Sính nhìn bộ dạng anh, trong lòng bỗng nhiên cười tự giễu, cô thật sự là tự mình đa tình, nghĩ nhiều quá. Người ta là ai chứ, làm sao có thể có ý gì khác với cô được?

Tuy rằng kiến thức của Nhiếp Thu Sính không nhiều nhưng cô cũng có thể nhìn ra được, người đàn ông này không phải hạng tầm thường, không nói đến một thân khí độ trác tuyệt, lại nói đến đầu năm nay, người có thể lái chiếc xe như vậy thì có bao nhiêu người?

Cử chỉ, lời nói của anh cũng không giống như người xuất thân bình thường, thân phận tất nhiên không phải tầm thường. Huống chi, tướng mạo xuất chúng như vậy, không biết có bao nhiêu nữ nhân yêu thích, còn cô lại là một phụ nữ đã kết hôn, còn mang theo con nhỏ, chỉ cần là nam nhân bình thường, ai lại thêm để ý tới cô?

Chuyện này chắc hẳn chỉ là người ta được cô cứu, lòng mang ơn, cho nên mới đến báo ân thôi, sao cô lại có cái loại ý tưởng kia chứ? Nhiếp Thu Sính âm thầm lắc đầu, tất nhiên là cô còn nghĩ nhiều lắm, tâm tư rất không trong sáng.

Trong lòng Du Dực vô cùng kích động, chỉ nghĩ xem nên làm như thế nào để Nhiếp Thu Sính cùng Yến Tùng Nam mau chóng ly hôn. Rõ ràng Nhiếp Thu Sính đã coi anh là một người tốt.

Một lúc sau, Nhiếp Thu Sính đã xác định lại tư tưởng, lại nhìn Du Dực, chỉ cảm thấy người này thật tốt, xã hội bây giờ, lòng người thay đổi, loại người có ân báo ân như thế này thật ít.

Sau đó, Du Dực phát hiện Nhiếp Thu Sính một mực nhìn mình, hơn nữa ánh mắt ôn nhu mang theo nụ cười. Du Dực liền đỏ mặt, trái vốn đã muốn bình tĩnh trở lại lại điên cuồng lại nhảy dựng lên lần thứ hai. Anh cảm thấy mình ngồi tư thế nào cũng không ổn, lo lắng trên mặt có vết bẩn không, không biết tóc tai có rối loạn không, thật căng thẳng!

Nhiếp Thu Sính thân thiết hỏi: "Anh làm sao vậy? Sao mặt lại đỏ vậy?"

"Khụ... Không, chỉ là thấy trong phòng này có vẻ hơi bí thôi, đứng rồi... Cô... Cô còn nhớ tên tôi không?" Du Dực không dám cùng Nhiếp Thu Sính đối diện nhìn nhau, rất không thông minh nói lảng sang chuyện khác.

Nhiếp Thu Sính gật đầu: "Nhớ rõ, Du Dực, cái tên rất đặc biệt."

Cô nhớ ra chính mình còn chưa nói tên cho Du Dực, "Tôi quên mất không chính thức tự giới thiệu với anh, tên tôi là Nhiếp Thu Sính, Thu trong mùa thu, Sính trong duyên dáng."

Lúc trước cứu Du Dực, Nhiếp Thu Sính cũng không có nói tên mình cho anh, bởi cô cảm thấy về sau chắc sẽ không gặp lại. Hơn nữa, anh là nam nhân trẻ tuổi, để tránh dèm pha, cô vẫn luôn cố gắng tránh cho hai người không có quá nhiều liên hệ.

Du Dực ở trong lòng nhẹ nhàng nói: thật là dễ nghe. Nhiếp Thu Sính quay đầu nhìn Thanh Ti còn đang mê man, vươn tay nhẹ nhàng vuốt trán cô: "Con gái tôi tên là Thanh Ti."

Ánh mắt Du Dực nhìn về phía Thanh Ti liền trở nên mềm mại: "Con bé thật giống cô."

Nói chung là yêu ai yêu cả đường đi, lần đầu tiên Du Dực nhìn thấy Thanh Ti đã cảm thấy mình rất thích cô bé này.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Trong Nháy Mắt, Trái Tim Đập Mạnh Không Ngừng

Đôi mắt con bé giống hệt đôi mắt của mẹ nó, long lanh trong suốt khiến anh không thể không tình nguyện bảo vệ hai mẹ con cô.

"Nhiều người cũng nói rằng con bé càng lớn càng giống tôi."

Con sốt của Thanh Ti đã hạ xuống, giờ lại có người có thể giúp mình đối phó với Yến Tùng Nam, điều này khiến Nhiếp Thu Sính cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, khi nói chuyện, gương mặt u sầu của cô cũng giảm bớt, nụ cười cũng nhiều hơn khiến khuôn mặt vốn tú lệ lại càng thêm động lòng người.

Du Dực nhìn cô như vậy lại càng sững sốt, trong đầu anh lập tức hiện lên thân ảnh dưới ánh trăng của cô trong lần đầu tiên họ gặp gỡ, chính nụ cười ấy đã khiến trái tim anh nháy mắt đập mạnh không ngừng, khiến ruột gan anh nóng rực.

Nhiếp Thu Sinh bị nhìn đến nỗi mặt đỏ bừng, gọi anh vài tiếng anh mới có phản ứng lại. Sau khi hoàn hồn, Du Dực liền ảo não không thôi, chưa gì đã bại lộ lòng lang dạ thú thể này, cô nhất định sẽ chán ghét anh mất.

Anh lập tức trình trọng nói: "Xin lỗi, vừa xong tôi một mực nghĩ về vấn đề của Yến Tùng Nam, tôi nghĩ hẳn ta nhất định vội vã đến trấn trên. Xe của hẳn ta mặc dù bị sa lầy nhưng vẫn có thể thoát được, giờ này hẳn cũng đã thoát được rồi, mà trên trấn này chỉ có duy nhất một phòng khám, tôi đoán hẳn ta sẽ trực tiếp tìm đến đây. Cách tốt nhất là giờ chúng ta trực tiếp lên thị trấn, bằng không nếu hẳn ta đến trấn nhỏ này làm loạn, đối với hai mẹ con cô đều không tốt."

Lời này của Du Dực quả thật không hề nói suông, loại người như Yến Tùng Nam thì không chuyện gì là không dám làm, đến lúc đó hẳn ta lại muốn tiếp tục đưa hai mẹ con cô đi, cho dù anh có ngăn cản khiến Yến Tùng Nam không thực hiện được mục đích, nhưng nếu hẳn ta nói hươu nói vượn gì đó thì chẳng phải là danh dự của Nhiếp Thu Sinh hoàn toàn bị bôi nhọ sao?

Nghe Du Dực nói vậy, Nhiếp Thu Sinh lập tức quên đi sự xấu hổ khi nãy: "Tôi cũng lo lắng điều này, Yến Tùng Nam vốn là kẻ đề tiện, không chịu phân rõ đầu đuôi, chuyện gì hẳn ta cũng có thể làm được, nhưng mà... Thanh Ti còn chưa tỉnh lại."

Nhiếp Thu Sinh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn đang chìm trong hôn mê của Thanh Ti, cô không khỏi đau lòng: "Hơn nữa, tôi sợ con bé lại tiếp tục bị say xe, ngộ nhờ bệnh tình lại nặng thêm thì biết làm sao đây?"

Tuy rằng Nhiếp Thu Sinh rất lo lắng việc Yến Tùng Nam đuổi tới đây nhưng cô lại càng lo lắng đến sức khỏe của con gái mình hơn. Đã là một người mẹ thì không gì có thể quan trọng hơn con gái của mình. Du Dực trấn an cô: "Vây trước mắt chúng ta không đi, chờ con bé tỉnh lại rồi xem tình trạng của nó, cho dù hẳn ta có đến đây thì cũng có tôi chống đỡ."

Trong lòng Du Dực đã tính toán cẩn thận, nếu không rời khỏi nơi này được thì trước hết cứ đến đồn công an gọi cảnh sát đến. Mặc kệ thế nào đi chăng nữa thì anh chắc chắn có thể bảo vệ được mẹ con cô.

Đang nói thì Thanh Ti tỉnh lại, thanh âm suy yếu nói: "Con... con không sao đâu mẹ..."

Nhiếp Thu Sinh xoay người lại liền nhìn thấy Thanh Ti đã mở mắt, trên khuôn mặt bệnh tật còn đỏ ửng, đôi môi khô nứt, hai mắt mệt mỏi nhìn vô cùng đáng thương. Cô nhanh chóng chạy đến đỡ con gái để cô bé dựa vào lồng ngực mình: "Thanh Ti, con thấy sao rồi, còn khó chịu không?"

Thanh Ti lắc đầu: "Con không sao. Mẹ, con không bao giờ... đi cùng người cha kia nữa, chúng ta nhanh đi thôi mẹ ơi, con không muốn gặp lại người đàn ông đó."

Khuôn mặt của Thanh Ti ngay lập tức tràn đầy sợ hãi, nói xong, nước mắt liền từng giọt từng giọt rơi xuống. Rốt cuộc cô bé vẫn chỉ là một đứa trẻ 8 tuổi, chuyện xảy ra hôm nay đối với cô bé mà nói là vô cùng đáng sợ, người kia làm sao có thể là cha cô bé chứ, hẳn căn bản là một tên ác ôn không hơn không kém mà.

Đôi mắt ngập nước của Thanh Ti khiến Du Dực đau lòng, hẳn xoa đầu Thanh Ti: "Ngoan, đừng sợ, có chú ở đây, chú sẽ bảo vệ con."

Thanh Ti mở to mắt, ngẩng đầu gọi: "Mẹ ơi..."

Nhiếp Thu Sinh cảm giác được thân thể con gái đang run rẩy, ôm chặt con nói: "Đừng sợ, chú này là người tốt, hôm nay chính chú ấy đã cứu hai mẹ con mình."

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Nếu Thanh Ti Có Người Cha Như Vậy Thì Thật Tốt Biết Bao

Du Dực cố gắng khiến bản thân trông hoà ái dễ gần hơn một chút, anh mỉm cười: "Chú tên là Du Dực, con có thể gọi chú là chú Du."

Trong lòng anh thật sự lo lắng, nhờ đâu con gái cô không thích anh thì biết làm sao bây giờ? Du Dực hiện giờ thật không yên lòng, tâm tình này quả thực so với khi anh làm nhiệm vụ vô cùng khó khăn trước đây còn lo lắng hơn nhiều.

Thanh Ti tròn mắt nhìn anh, đôi mắt non nớt của trẻ con, con ngươi trong suốt như nước suối khiến Du Dực cảm thấy cô bé này nên là con gái anh mới phải. Anh vô cùng khâm trọng, nụ cười trên mặt càng thêm mất tự nhiên.

Thanh Ti nhỏ giọng gọi: "Chú Du..."

Giọng Du Dực nhẹ hẳn lại: "Trước kia mẹ con đã cứu mạng chú, lần này chú đến đây để báo ân, con không cần sợ hãi, chú không phải là kẻ xấu."

Thanh Ti nhẹ nhàng gật đầu một cái. Nhiếp Thu Sinh hỏi Thanh Ti: "Con có đói bụng không? Ăn tạm chút đồ nhé?"

Hiện giờ thời tiết không lạnh, com mới mua về cũng chưa nguội, Nhiếp Thu Sinh bón cho Thanh Ti ăn vài miếng. Trẻ con dạ dày nhỏ, con bé no rất nhanh. Thanh Ti thúc giục nói: "Mẹ, chú Du, chúng ta nhanh đi thôi... Con không muốn gặp lại người đàn ông kia."

Nhiếp Thu Sinh kiểm tra trán con bé: "Con nói cho mẹ biết thân thể con giờ thế nào rồi nói tiếp."

Thanh Ti nói: "Con không sao, chú Du, mau đi thôi."

Về mặt của Thanh Ti rất sợ hãi, dường như hình ảnh của Yến Tùng Nam trong lòng con bé quả thực giống một con quái vật ăn thịt người. Du Dục cảm thấy thật giận dữ, một kẻ làm cha mà lại khiến con mình biến thành như vậy, nếu cô bé là con gái của anh, nhất định anh còn ước gì có thể thương yêu, bảo vệ nó trong lòng bàn tay mình ấy chứ.

"Đừng vội, để tôi đi tìm bác sĩ đến đây, nếu bà ấy nói được thì chúng ta sẽ rời đi."

Bác sĩ đến kiểm tra thân thể Thanh Ti rồi nói bệnh tình không nặng, đây vốn cũng không phải bệnh tật phức tạp gì, một khi đã hạ sốt thì cũng không còn nhiều vấn đề nữa, bà liền kê đơn để Thanh Ti uống thuốc đúng giờ.

Điều này khiến Nhiếp Thu Sinh cuối cùng cũng có thể yên tâm, cô định ôm con gái đi ra ngoài, nhưng mới bước được mấy bước đã bị Du Dục ôm mắt: "Để tôi."

Anh không nói nhiều, chỉ để lại hai chữ rồi ôm Thanh Ti ra khỏi phòng khám. Tim Nhiếp Thu Sinh đập mạnh, loạn nhịp trong chốc lát, trong lòng cảm thấy âm ập như được mặt trời chiếu rọi.

Cô đi thanh toán viện phí thì bác sĩ lại nói rằng Du Dục đã thanh toán trước đó rồi. Nhiếp Thu Sinh chạy ra khỏi phòng khám, chỉ thấy Thanh Ti đang ngồi trên tay Du Dục, vòng tay ôm cổ anh, không biết Du Dục nói gì đó với con bé mà nó cười khanh khách không ngừng, nụ cười, ánh mắt đều tươi tắn, cong cong như hai vầng trăng khuyết.

Người nào không biết thì chắc hẳn sẽ nghĩ bọn họ là hai cha con ruột thịt.

Lòng Nhiếp Thu Sinh chua xót, cô chưa từng thấy Thanh Ti cười đến mức thoải mái như vậy, giờ cô mới hiểu, con bé thật sự mong muốn có một người cha có thể ôm nó lên cao, có thể đứng ra che chở cho con bé lúc nó bị người ta bắt nạt, khó thể dạy dỗ kẻ nào dám bắt nạt con bé.

Nhưng mà giấc mộng này của Thanh Ti sẽ không thể trở thành hiện thực được, bởi cha con bé chính là Yến Tùng Nam - một gã đàn ông khôn nạn. Giờ thấy Thanh Ti tươi cười như vậy, Nhiếp Thu Sinh chỉ cảm thấy thật có lỗi với con gái, nếu Thanh Ti có một người cha như Du Dục thì sẽ tốt biết bao, nhất định con bé sẽ ngày ngày cười tươi tắn như hoa hướng dương dưới ánh mặt trời.

Suy nghĩ đột ngột hiện ra trong đầu này khiến Nhiếp Thu Sinh hoảng sợ, sao cô lại có thể có ý nghĩ như vậy chứ? Cô lắc lắc đầu, đem suy nghĩ này gạt bỏ.

Nhiếp Thu Sinh nhanh chóng bước qua: "Sao anh lại nộp hết tiền viện phí cho con bé thế này? Hai mẹ con tôi đã phiền anh hỗ trợ, giờ chúng tôi rất băn khoăn, nếu anh còn như vậy thì tôi cũng không biết phải cảm ơn anh như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Chú Du Oi, Chú Thật Sự Có Thể Giúp Hai Mẹ Con Con Sao ?

Khoé môi Du Dục nhếch lên: "Tôi là một người đàn ông, đi ra đường làm sao có thể để phụ nữ trả tiền, đừng so đo mấy việc nhỏ nhặt này, lên xe đi."

Anh mở cửa xe để Nhiếp Thu Sinh đi lên rồi mới bế Thanh Ti xuống, cẩn thận đưa con bé cho cô. Anh nói: "Hai mẹ con chờ tôi một chút, tôi đi một lát rồi về, rất nhanh thôi."

Du Dục xoay người chạy đi, vóc dáng cao lớn lại thêm đôi chân dài nên trong nháy mắt anh đã chạy rất nhanh.

Thanh Ti quay đầu lại hỏi mẹ: "Mẹ ơi, chú Du đi đâu vậy ạ?"

"Mẹ cũng không biết. Thanh Ti... con thích chú Du à?"

"Thích, con cảm thấy chú Du rất tốt." Thanh Ti nói xong còn nghĩ ngợi một chút. Nhiếp Thu Sinh cười cười, hôn lên trán con gái, đặc biệt tốt, nếu so sánh với kẻ tên Yến Tùng Nam kia thì hẳn ta không thể so sánh nổi với Du Dục dù chỉ một cọng lông hay sợi tóc.

Thanh Ti hỏi: "Mẹ ơi, chú Du thật sự có thể bảo vệ mẹ con mình sao?"

"Có thể."

Mặc dù Nhiếp Thu Sính không quá chắc chắn nhưng cô tin tưởng Du Dực, tuy bản thân cô cũng không hiểu loại tin tưởng này do đâu mà có nhưng cô cảm nhận được Du Dực là một người đàn ông đáng tin cậy. Nhưng chuyện giữa cô và Yến Tùng Nam không phải là chuyện dễ dàng giải quyết như vậy, có lẽ phải tốn rất nhiều thời gian. Mà Du Dực thì chắc hẳn là có sự nghiệp và công việc của mình, làm sao anh ấy có thể vì chuyện của cô mà chậm trễ nhiều thời gian như vậy chứ?

Nhiếp Thu Sính biết rằng cho dù người khác có giúp đỡ cô thì đó cũng chỉ là giúp đỡ cô vượt qua khó khăn nhất thời chứ không thể giúp cô vượt qua cả đời. Đợi vượt qua cửa ải khó khăn này đã, về sau, nhất định cô sẽ dựa vào chính mình. Không lâu sau, Du Dực đã quay lại, trong tay anh còn xách theo một túi táo, chạy đến nổi trên đầu cũng đỏ mồ hôi. Anh đưa táo cho Nhiếp Thu Sính, "Một lát nữa nếu Thanh Ti bị say xe, cho con bé ăn ít hoa quả có lẽ sẽ tốt hơn một chút."

Nhiếp Thu Sính sững sốt, cô không ngờ Du Dực lại cẩn thận đến mức này. Du Dực đóng cửa xe, nổ máy, nói: "Ngồi vững, chúng ta đi thôi."

Chiếc xe này của anh mặc dù nhìn bên ngoài có vẻ bẩn thỉu, bám đầy bùn đất nhưng khi ngồi xuống lại vô cùng thoải mái, ít nhất là so với xe của Yến Tùng Nam thì thoải mái hơn. Thanh Ti trừ một chút không thíchúng được lúc đầu thì giờ đã rất nhanh bình thường lại, nhìn quanh xe.

Thanh Ti nói: "Xe của chú thật hoành tráng."

Du Dực dịu dàng đáp: "Chờ con khỏi bệnh xong, sau này chú sẽ dẫn con ngồi xe còn to hơn xe này nữa."

Thanh Ti liên tục gật đầu: "Được, được ạ..."

Cô bé nhìn thấy bất cứ thứ gì trong xe đều tò mò hỏi Du Dực, mặc cho vấn đề có đơn giản đến đâu, Du Dực cũng kiên nhẫn trả lời cô bé, tận tình kể rõ – không giống như lúc bình thường nói chuyện với đồng đội - nếu có thể nói ít một chữ thì chắc chắn không nói. Phạm là người quen biết Du Dực, nếu thấy bộ dạng ôn nhu kiên nhẫn này của anh thì chắc hẳn sẽ cảm thấy bị dọa sợ không ít.

Du Dực cũng không phải là một người dễ ở chung, lại càng không phải là người thích trẻ con. Ở Du gia, nếu cháu ruột của anh có té ngã trên mặt đất khóc lóc không ngừng thì anh cũng không thèm liếc mắt dù chỉ là một cái. Nhưng mà đối mặt với Thanh Ti, anh lại cảm thấy cô bé khiến anh thương tiếc vô cùng, nói chuyện cũng không dám nói to, sợ làm con bé sợ.

Chuyện ngày hôm qua khiến Nhiếp Thu Sính vẫn còn căng thẳng trong lòng, dù một phút cũng không dám thả lỏng. Hôm nay trải qua những chuyện khiến cô chịu đủ kinh sợ, giờ phút này rốt cuộc cũng có thể thả lỏng, con mồi mệt mỏi đánh úp tới khiến cô bắt đầu buồn ngủ. Du Dực thấy vậy liền vững vàng lái xe chậm hơn một chút.

Thanh Ti nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhỏ giọng hỏi anh: "Chú Du, chú thật sự có thể giúp mẹ con con sao?"

Du Dực nhìn thẳng về con đường phía trước: "Chú đến đây là để giúp mẹ con con." Không phải là nhất thời mà là vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Thanh Ti, Con Không Muốn Có Cha Sao?

Du Dực không giống như đang nói chuyện với đứa bé, anh rất nghiêm túc, giống như đang tiếp xúc với một người cùng tuổi mà nói ra lời hứa hẹn của mình.

Du Dực không biết khi người khác thích một ai đó sẽ có cảm giác như thế nào, nhưng anh biết thế này chính là thích, thích không cần lý do, mặc kệ cô có từng gả cho ai hay chưa, đã có con hay chưa thì anh vẫn thích cô.

Có đôi khi anh cảm thấy bản thân mình rất kỳ lạ, ngoài kia có rất nhiều cô gái xinh đẹp nhưng anh lại không hề thấy vừa mắt, nhưng với Nhiếp Thu Sính, anh chỉ cần nhìn một lần liền cảm thấy cô mới là người mà anh muốn có được nhất, cũng là người anh cần có nhất trên thế gian này.

Trên khuôn mặt Yến Thanh Ti hé nở một nụ cười: "Cảm ơn chú, đợi sau này con lớn lên rồi, con nhất định sẽ báo đáp chú."

Du Dực nghe đến đây đã không nhịn được cười: "Thế con muốn báo đáp chú như thế nào?"

Trên mặt Thanh Ti lộ rõ vẻ bối rối, cô bé lắc đầu: "Con... không biết, bây giờ con chưa nghĩ ra, sau này nếu chú có gì muốn con làm, con sẽ giúp chú,

chỉ cần chú có thể giúp mẹ con.”

Vốn dĩ Du Dực muốn nói, con không cần cảm ơn chú, nhưng trong đầu lại nảy lên một suy nghĩ, anh nói: “Được... chú sẽ từ từ suy nghĩ, chuyện này không gấp đâu, con vẫn còn nhỏ, những việc này tạm thời không cần nghĩ tới đâu nhé.”

Nói không chừng, sau này sẽ có lúc phải dùng tới, nên anh cứ giữ lại trước đã.

Nhiếp Thu Sinh đang ngủ, Du Dực thấy cô dường như không hề có dấu hiệu sắp tỉnh lại nên hỏi: “Thanh Ti, con thật sự không muốn ba của con sao?”

Anh cảm thấy trẻ con chắc đều rất muốn có một người cha, bởi vì chúng chưa trưởng thành, tư tưởng vẫn chưa chính chắn, đối với chúng, càng thiếu đi tình yêu của cha thì chúng sẽ càng khát vọng có được điều đó.

Nếu như Thanh Ti thật sự có tình cảm với Yến Tùng Nam, vậy thì anh... không thể tùy tiện ra tay được, hơn nữa sau này cũng sẽ có chút khó xử lý.

Yến Thanh Ti nhắm mắt lại: “Con muốn có ba, rất muốn, các bạn khác trong trường ai cũng có ba, đều rất tốt, nhưng... người ba đó và người ba mà con muốn không giống nhau.”

Tuy câu nói của Thanh Ti hơi rối, nhưng Du Dực vẫn hiểu được.

Trong lòng Thanh Ti khát vọng về cha, rất muốn có một người cha giống với cha của những người khác, luôn yêu thương cô bé. Nhưng Yến Tùng Nam lại không phải là người cha mà trong lòng cô bé muốn có.

“Nếu như ba con mà giống như ông ấy, con thì không cần, mẹ con rất vất vả... ba lại không tốt, ông ấy đối xử với mẹ con rất tệ, con không muốn ông ta. Không có ông ta, con và mẹ sẽ càng sống tốt hơn.”

Với tuổi này mà Thanh Ti lại có thể nói ra được những lời như thế làm cho Du Dực cảm thấy đau lòng. Tuổi của cô bé nên vô ưu vô lo giống những đứa bé khác, chỉ cần quan tâm tới việc ăn gì, mặc gì, chơi gì là được rồi.

Nhưng Thanh Ti lại trưởng thành sớm hơn những đứa bé khác rất nhiều, tất cả cũng bởi vì gia đình, hoặc có thể nói tất cả cũng bởi vì Yến Tùng Nam.

Ông ta là ba của Thanh Ti, là chồng của Nhiếp Thu Sinh, nhưng ông ta lại chẳng hề làm được gì vì ngôi nhà này, thậm chí sự tồn tại của ông ta chỉ đem đến sự bất hạnh cho họ.

Những lời của Thanh Ti lại khiến Du Dực cảm thấy chút may mắn, cũng may là trong lòng Thanh Ti không hề lưu luyến gì Yến Tùng Nam.

Cô bé muốn một người cha như thế nào, vậy thì anh sau này...

Lỗi tại Du Dực nóng bừng, hy vọng tạm thời không ai phát hiện được suy nghĩ đó của anh.

Anh nhỏ giọng nói: “Ngoan, có chú ở đây, mẹ con sẽ không còn vất vả nữa.”

Thanh Ti ngẩng đầu cười với anh: “Con biết, chú rất tốt, đối xử rất tốt với con và mẹ.”

Bất chợt Du Dực lại cảm thấy ngại ngùng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Không Tin Được Hẳn Ta Lại Nhìn Trúng Thứ Hàng Đã Qua Sử Dụng

S

ao anh cứ cảm thấy phía sau nụ cười hồn nhiên ngây thơ của Thanh Ti, dường như... biết được sự do thám của anh?

Đối diện với một đứa bé, anh lại thấy chột dạ một cách kỳ lạ, thế là anh vội vàng chuyển đề tài: “Cảm thấy thế nào? Có khó chịu ở đâu không?”

Thanh Ti lắc đầu: “Không có, xe của chú rất êm, không hề khó chịu nào hết!”

Một tay Du Dực cầm tay lái, tay kia vuốt đầu của Thanh Ti.

Thanh Ti bật cười khanh khách, cái đầu nhỏ cọ nhẹ vào lòng bàn tay của anh.

Du Dực nhất thời ngơ ngác, đợi sau khi anh có phản ứng trở lại thì không biết nụ cười trên môi đã duy trì được bao lâu rồi.

Một hàm răng trắng tinh vô cùng chói mắt dưới ánh nắng mặt trời.

...

Sau khi Du Dực đưa Thanh Ti và Nhiếp Thu Sính đi, chưa đầy 30 phút sau, Yến Tùng Nam đã tới trấn. Hắn ta cản một người qua đường, dùng tiền kêu họ dắt trâu qua, kéo xe của hắn lên khỏi vũng bùn. Sau vô số lần bốc hỏa trên đường, cuối cùng hắn cũng đã đến nơi.

Yến Tùng Nam cũng là một người có chút thông minh, sau khi vào trấn, hắn trực tiếp đi đến trạm y tế.

Thanh Ti đổ bệnh, Nhiếp Thu Sính chỉ có thể đưa nó đến trạm y tế để cấp cứu mà thôi.

Thế là Yến Tùng Nam lập tức tìm được bác sĩ trong trạm và hỏi.

Bác sĩ trả lời rằng: “Anh nói đôi vợ chồng đó à, người ta đã đi rồi, sau khi con gái họ tỉnh dậy thì đã rời đi rồi.”

Sau khi Yến Tùng Nam nghe thấy câu nói đó, chỉ cảm thấy như mây xanh phủ đầy đầu, cả người bị phủ đầy lớp sơn màu xanh lè!

Vợ chồng? Con gái người ta?

Yến Tùng Nam nghiêng rằng, tiện nhân Nhiếp Thu Sính kia lại có thể dụ dỗ được kẻ khác trong khoảng thời gian ngắn như thế!

Lúc trước hắn còn nghĩ, cô ta đã vì đứa con gái ruột của hắn mà thay hắn chăm sóc song thân già yếu, nếu Diệp gia có làm chuyện gì quá đáng với cô ta, đến lúc đó hắn sẽ đứng ra nói giúp cô ta vài câu.

Nhưng bây giờ nhìn đi. Hừ! Mụ đàn bà đề tiện kia phản bội hắn, đi lén lút với người khác, cho dù nhà họ Diệp có tha cho cô ta thì hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy!

Khi Yến Như Kha nghe thấy bác sĩ nói Nhiếp Thu Sính và Du Dực là vợ chồng, ánh mắt nó tức đến đỏ ngầu: “Anh xem, những gì em nói với anh đều là thật, Nhiếp Thu Sính vốn dĩ là một ả đàn bà đề tiện, chưa được bao lâu mà ả đã đi quyến rũ người đàn ông mới gặp gặp lần đầu.”

Yến Như Kha vừa nhìn đã yêu Du Dực, hiện giờ trong lòng nó chỉ có khuôn mặt tuấn mỹ của Du Dực.

Nó không thể chờ để gặp được anh, kết quả sau khi nghe được những lời như thế từ trong miệng bác sĩ, đôi mắt Yến Như Kha tức giận đến đỏ ngầu. Ban đầu nó đã rất cảm hận Nhiếp Thu Sính, giờ đây chỉ cảm thấy càng thêm hận thù.

Hận đến mức chỉ muốn lao đến trước mặt cô và tặng cho cô hai cái tát.

Một ả đàn bà đã có con vậy mà vẫn có thể đi dụ dỗ người khác, sao cô ta lại không biết liêm sỉ đến thế?

Yến Như Kha quát bác sĩ kia: “Họ không phải là vợ chồng! Anh tôi mới là chồng của Nhiếp Thu Sính. Nhiếp Thu Sính chính là đồ đề tiện chuyên đi dụ dỗ đàn ông!”

Vị bác sĩ nữ nhất thời sững sốt, ánh mắt nhìn Yến Như Kha chứa đầy sự khinh thường.

Một cô gái mới tầm khoảng 13 14 tuổi mà lại có thể nói ra những lời dơ bẩn đến thế.

Đôi vợ chồng trẻ lúc này nhìn rất đàng hoàng, người đàn ông đó rất thương yêu vợ con, chị ta cảm thấy người ta mới là vợ chồng của nhau.

Chị lạnh lùng lên tiếng: “Chỗ của tôi là trạm y tế, nếu các người không đến vì khám bệnh thì xin vui lòng rời khỏi đây, tôi còn phải làm việc nữa.”

Sau khi bị bác sĩ đuổi ra, cả khuôn mặt Yến Tùng Nam đều trở nên xanh lè.

Yến Như Kha hỏi: “Anh, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Yến Tùng Nam cười lạnh: “Đề anh xem ả đề tiện kia có thể chạy tới đâu? Anh không tin thằng kia sẽ chịu chấp nhận một thứ hàng đã qua sử dụng như cô ta.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Cô Ấy Là Vật Chí Bảo Trong Tim Anh

Nếu Du Dực nghe thấy những lời này, chắc sẽ trực tiếp bẻ gãy cổ hắn.

Tuy chỉ là một cọng cỏ dại trong mắt Yến Tùng Nam, nhưng với anh cô lại là vật chí bảo.

Người mà Yến Tùng Nam không biết quý trọng lại là người mà anh khao khát nhưng không có được.

Yến Như Kha ở bên cạnh gật đầu hùa theo, nói: “Anh nói rất đúng, Nhiếp Thu Sinh là cái thứ gì chứ, chẳng qua chỉ là một đôi giày rách nát, chỉ cần là một người có mắt nhìn thì ai mà thèm cô ta chứ?”

Sắc mặt Yến Tùng Nam chợt thay đổi, xoay đầu quát mắng: “Em học ở đâu ra vậy hả? Mười mấy tuổi đầu, những lời này em có thể nói ra được sao? Với đáng về bây giờ mà đòi tiến vào thành phố thì cũng chỉ khiến người ta mất mặt thôi!”

Yến Tùng Nam không phải đang quan tâm về vấn đề dạy dỗ em gái mình, hắn ta chỉ cảm thấy với đáng về của Yến Như Kha bây giờ khi lên thành phố cũng chỉ khiến hắn trở nên mất mặt. Nhất là nếu bị người nhà họ Diệp nhìn thấy thì càng khẳng định hắn là một kẻ xuất thân từ một vùng quê nhỏ bé, không có tố chất, thô tục.

Yến Như Kha bị dạy dỗ đến mức mặt đỏ bừng, bây giờ nó phải nhanh chóng lấy lòng Yến Tùng Nam, nên vội vàng cúi đầu nói: “Xin lỗi anh, sau này em sẽ không như thế nữa. Ba mẹ mất sớm, chị dâu trước giờ không hề lo cho em, em cũng không muốn trở thành người thế này, về sau em sẽ chú ý hơn, nhất định sẽ không để cho anh bị mất mặt.”

Thật ra, Yến Như Kha rất biết nhìn sắc mặt người khác, thấy Yến Tùng Nam không được vui liền vội vàng nói ngọt lấy lòng, vừa tranh thủ được sự đồng tình thương hại, vừa sẵn tiện bôi nhọ Nhiếp Thu Sinh.

Yến Tùng Nam nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của em gái mình, trong lòng cũng mềm đi phần nào, vì nó nói rất đúng, cha mẹ của bọn họ đã mất từ lâu, cộng với việc Thanh Ti vừa chửi bới vừa cắn hắn ta thì Yến Tùng Nam càng thêm chắc chắn thường ngày Nhiếp Thu Sinh vốn chẳng quan tâm dạy bảo tốt hai đứa con gái trong nhà.

Hắn ta thở dài một hơi: “Chuyện này cũng không thể trách em được, là do mụ đề tiện đó sau khi bước vào nhà họ Yến chúng ta không quan tâm tới em, cũng không dạy dỗ con gái à đàng hoàng, anh sẽ không bỏ qua cho cô ta đâu!”

“Anh, bây giờ chúng ta đi đâu để tìm đây?”

“Có thể có rất nhiều người thấy xe của bọn họ rồi đi khỏi trấn, hỏi thử là biết liền thôi.”

Lúc bấy giờ, rất ít xe hơi xuất hiện ở vùng thị trấn xa xôi heo lánh, hơn nữa xe mà Du Dực lái lại đặc biệt, rất dễ để hỏi được thông tin về hướng đi của nó.

Yến Tùng Nam hỏi được thông tin từ một người bán trái cây, biết được hướng đi đến huyện của họ bèn vội vàng lái xe đuổi theo.

Nhưng xe của họ liên tục xảy ra vấn đề, thường xuyên bốc khói, chết máy. Yến Tùng Nam tức đến mức muốn đập nát chiếc xe. Thứ xe khi gió gì đây, vậy mà Diệp Linh Chi có thể dám nói với hắn đây là loại xe nhập khẩu cao cấp.

Xe không chạy được thì dĩ nhiên chẳng có cách nào đuổi theo được. Yến Tùng Nam chỉ đành dừng xe lại trong trấn, tìm một tiệm chuyên sửa xe máy, nhờ ông chủ sửa dùm chiếc xe.

Vừa sửa xe lại tốn mất 2 tiếng đồng hồ, đợi khi sửa xong, Nhiếp Thu Sinh và Du Dực đã đến được huyện thành.

...

Khi đến huyện thành, Du Dực trực tiếp đưa họ đến một nhà nghỉ tạm ổn, dù sao thời nay cũng chẳng thể tìm được một khách sạn nào ra hồn.

Du Dực đặt hai phòng, sau đó nhìn vào cách bài trí bên trong căn phòng, anh nhăn mày, tuy rằng phòng ốc cũng khá sạch sẽ nhưng anh cảm thấy vẫn tệ.

他看看时间，距离天黑还尚早，对聂秋娉道：“你们先在这凑合着休息一下，我出去办点事情很快回来。”

Anh nhìn đồng hồ, thấy còn khá lâu trời mới tối nên nói với Nhiếp Thu Sinh: “Hai người tạm thời ráng ở đây nghỉ ngơi một chút, tôi ra ngoài xử lý chút chuyện rồi sẽ quay lại nhanh thôi.”

Nhiếp Thu Sinh nghĩ rằng anh muốn xử lý việc riêng nên chẳng hỏi mà gật đầu đáp: “Được.”

Du Dực cúi người, sờ đầu Thanh Ti: “Có muốn ăn gì không, lát nữa chú sẽ mua cho con?”

Thanh Ti lắc đầu: “Con không muốn ăn gì hết, chú mau đi xử lý việc của chú đi!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cà Đồi Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Cô Muốn Cắt Đứt Quan Hệ Với Nhà Họ Yến

D

u Dực cười cười, một cô bé hiểu chuyện càng khiến người ta thương yêu hơn.

Sau khi rời đi, Thanh Ti nhìn xung quanh căn phòng rồi nói với Nhiếp Thu Sính: “Mẹ ơi ở đây thật tốt, còn tốt hơn chỗ lần trước ở trên huyện nữa.”

Nhiếp Thu Sính ôm lấy cô bé, thì thầm nói: “Đúng vậy, còn tốt hơn tất cả những chỗ chúng ta từng ở trước kia.”

Trong lòng cô muốn tìm thời gian rút một ít tiền trong tài khoản tiết kiệm ra, không thể cứ xài tiền của Du Dực. Người ta giúp cô là do nhân phẩm anh ấy tốt, nhưng cô cũng không thể yên tâm hưởng thụ lòng tốt của người khác mãi được.

Bây giờ Nhiếp Thu Sính đã bắt đầu cảm thấy có chút gánh nặng vì Du Dực đối xử với họ quá tốt. Lúc đầu cứu anh, cô không hề nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay.

Thật ra, chính bản thân Nhiếp Thu Sính cũng không hiểu được, tại sao bản thân lại có thể tin tưởng một người cô không hề hiểu gì về họ đến thế.

Nhiếp Thu Sính xoa mặt Thanh Ti, nói: “Thanh Ti à, chú Du là một người tốt, chú ấy không phải đang giúp chúng ta mà là đang cứu mạng chúng ta. Còn khả năng chúng ta có thể làm những việc cảm ơn chú ấy lại rất hạn chế, sau này con phải kính trọng chú Du hơn, nếu như chú ấy lại mua đồ cho con, nếu không cần thiết lắm lấy thì cố gắng đừng nhận nhé?”

Thanh Ti ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn: “Con biết rồi mẹ, không thể tiêu tiền của chú Du một cách bừa bãi được.”

Nhiếp Thu Sính rất thương con gái. Bảo bối của cô vẫn luôn rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, con cái nhà người khác lúc nào cũng đòi cha mẹ tiền mua quà vật, còn Thanh Ti thì không bao giờ như thế.

“Ng ngoan, con muốn gì cứ nói cho mẹ biết, mẹ sẽ mua cho con.”

Thanh Ti lắc đầu, cô bé chỉ hỏi: “Mẹ, có phải bây giờ con không thể đi học được phải không ạ?”

Nhiếp Thu Sính thở dài: “Tạm thời không thể được. Đợi sau khi mẹ giải quyết xong chuyện của mẹ và ông ta, đợi sau khi ông ta không còn tìm đến mẹ gây phiền phức nữa thì mẹ sẽ con đi học lại, đến lúc đó chúng ta sẽ đến huyện thành hoặc đi một nơi khác, rồi mẹ sẽ tìm cho con một trường học tốt hơn nhé, được không?”

Nhiếp Thu Sính cũng không muốn để lỡ chuyện học hành của con gái mình, nhưng cô không dám cho Thanh Ti đến trường, vì Yến Tùng Nam nhất định sẽ chạy đến đó và bắt Thanh Ti đi, bây giờ cô không dám để con gái rời xa mình dù chỉ nửa bước.

Cô hy vọng mọi chuyện sớm được giải quyết, khi đã ổn định trở lại, cô sẽ tìm cho Thanh Ti một ngôi trường tốt hơn.

Họ không thể trở về lại thôn Yến Tử Hà, cô cũng không hề muốn quay trở lại nơi đó nữa, ở đó, cô như bị nhốt ở một nơi nhỏ hẹp, giống một con trâu suốt đời lao động cày bừa, không bao giờ có thể thoát ra khỏi cánh ruộng vuông vức kia. Giờ đây cô đã nghĩ thông suốt rồi, một khi cô đã rời đi thì sẽ không tính trở về nơi đó nữa.

Lần này, cô phải hoàn toàn cắt đứt mọi quan hệ với nhà họ Yến.

Nhiếp Thu Sính hỏi: “Cảm thấy thế nào? Có buồn ngủ không? Có muốn ngủ một lát không?”

Thanh Ti gật đầu, cô bé tuổi còn nhỏ, tinh lực chẳng thể nào bằng người lớn được, cộng thêm việc bệnh vẫn chưa khỏi hẳn nên dĩ nhiên là đã buồn ngủ lắm rồi.

Nhiếp Thu Sính cởi giày và áo khoác của cô bé ra, kêu cô bé nằm xuống: “Ngủ đi, mẹ canh chừng cho con.”

Thanh Ti ngủ rất nhanh, Nhiếp Thu Sính lấy sổ tiết kiệm của mình ra, trong lòng cô dự tính, đợi ngày mai sẽ đi tìm thuê một căn phòng, sau đó sẽ dẫn Thanh Ti đi mua quần áo và một ít vật dụng cần thiết, không thể cứ ở mãi trong nhà nghỉ, sẽ rất tốn kém.

Còn phải đi gặp luật sư Lý nữa, cô hy vọng có thể mở phiên tòa càng nhanh càng tốt.

Nghĩ một hồi, Nhiếp Thu Sính cũng dựa vào đầu giường ngủ thiếp đi.

...

Du Dục nói là ra ngoài xử lý việc riêng nhưng thật ra là đi tìm nhà, vì anh chê nhà nghỉ đó quá tệ.

Trước tiên Du Dục mang xe đi rửa, sau đó gọi điện thoại tìm người.

“Là tôi, tôi không còn ở thủ đô nữa, hiện đang ở một huyện nhỏ tên là huyện Bình thuộc Lạc Thành.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chuyện Riêng Của Tôi, Chung Thân Đại Sự

"C

ậu đừng hỏi gì hết, tôi cũng chẳng muốn nói chuyện với cậu.”

Người ở đầu dây bên kia vội vàng nói: “Anh chạy đến chỗ khi ho cò gáy đó làm gì? Vết thương của anh đã khỏi chưa? Anh có biết chúng tôi tìm anh đến sắp phát điên rồi không?”

Du Dục ngồi vào chiếc xe vừa mới rửa xong, ngón tay thon dài lướt về phía vô lăng: “Tôi có chuyện rất quan trọng phải làm, cậu đừng hỏi nữa, bây giờ thời gian của tôi rất vội. Cậu giúp tôi một việc, điều tra về nhà họ Diệp ở Lạc Thành, đồng thời điều tra rõ ràng chứng cứ trùng hôn của một người đàn ông tên là Yên Tùng Nam.

Anh lại nghĩ đến một việc: “Ồ... còn nữa, tôi sẽ ở huyện Bình một khoảng thời gian, giúp liên lạc với người phụ trách ở đây.”

“Việc gì thế này?”

Khóe môi Du Dục nhếch lên một nụ cười nhạt: “Chuyện riêng của tôi, chuyện chung thân đại sự.”

“Chung thân... đại sự? Khoan đã, đừng nói là anh sẽ...”

“Đừng lồi thối nữa, thời gian của tôi có hạn, nhanh lên! Sau khi tìm được người phụ trách ở đây thì kêu người đó gọi điện thoại đến cho tôi.”

Nói xong, Du Dục cúp máy, may là suốt đường đi anh đều tắt máy, nếu không điện thoại đã hết pin từ lâu rồi.

Khoảng 20 phút sau, điện thoại của Du Dục cuối cùng cũng đổ chuông.

“Tôi là Du Dục, anh ở đâu?”

Đối phương muốn qua đây gặp anh, Du Dục nói: “Không cần đâu, anh ở đâu tôi sẽ trực tiếp qua đó.”

Đối phương cung cấp địa chỉ, Du Dục trực tiếp lái xe chạy qua, xe chạy thẳng một đường đến trụ sở huyện ủy huyện Bình.

Sau khi gặp đối phương, Du Dục mới biết được người mà bạn anh nhờ liên lạc với anh là huyện trưởng Mã của huyện Bình.

Huyện trưởng rất khách sáo chào hỏi anh, nhưng Du Dục nói thẳng: “Không cần nói những lời khách sáo với tôi, tìm cho tôi một căn nhà là được, không cần quá to nhưng nhất định phải thoải mái, tốt nhất nên ở gần cục cảnh sát hoặc tòa án.

“Việc này không thành vấn đề, ngay lập tức sẽ chuẩn bị xong cho anh, ngoài ra không biết anh còn cần gì nữa không?” Huyện trưởng Mã nhìn Du Dục, trong lòng thầm cảm thán, còn trẻ như thế mà đã leo lên được chức vụ cao chót vót, nếu là trước đây chẳng khác nào hồng nhân ngự tiền, đúng là càng so sánh càng cảm thấy phiên lòng.

“Vẫn còn một việc nữa, tôi muốn gặp viện trưởng phía tòa án của các anh.” Nếu Du Dục biết được việc Nhiếp Thu Sính đã làm đơn ly hôn thì anh phải hỏi thăm về việc này rồi, anh biết quy trình kiện tụng rất chậm chạp, từ khâu gửi đơn đến mở phiên tòa không mất ba tháng thì cũng phải một năm.

Và lại, việc ly hôn trước tiên phải tiến hành hòa giải, nếu không được nữa mới mở phiên tòa. Nếu cứ dây dưa như thế này thì không biết phải đến bao giờ

mới xong?

Du Dực không muốn thời gian tươi đẹp của Nhiếp Thu Sính bị lãng phí vào những việc này.

Hơn nữa, nếu một ngày mối quan hệ của Nhiếp Thu Sính và Yến Tùng Nam chưa chấm dứt thì dù anh có cố gắng đến mấy cũng sẽ trở thành danh bất chính ngôn bất thuận, cho nên những chuyện khác có thể không lo, nhưng chuyện này chắc chắn phải xử lý cho xong.

Huyện trưởng Mã gật đầu liên tục: “Có thể, dĩ nhiên có thể, để tôi gọi điện thoại cho ông ấy.”

Du Dực nhìn đồng hồ, anh đã ra ngoài 2 tiếng đồng hồ rồi, cũng đã đến lúc nên trở về.

“Việc gặp viện trưởng để ngày mai tính, giờ anh hãy sắp xếp việc nhà ở giúp tôi trước đã.”

“Vâng, vâng, đợi một chút tôi sẽ kêu thư ký xử lý việc này.”

Có lão đại địa phương giúp đỡ thì chuyện tìm nhà sẽ được xử lý xong nhanh thôi, hơn nữa còn là căn nhà của người nhà lãnh đạo huyện ủy, hai phòng ngủ, một phòng khách, rộng rãi sáng sủa, đã được trang trí xong xuôi. Không những thế, người thư ký kia rất biết cách làm việc, chuẩn bị hết mọi vật dụng, đồng thời còn trải hết tất cả ga giường.

Sau khi Du Dực nói lời cảm ơn đến họ thì anh vội vàng rời đi trở về nhà nghỉ.

Anh không biết mình đang lo lắng điều gì, chỉ cảm thấy lỡ may Yến Tùng Nam tìm đến ngay lúc anh không ở đó thì phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Muốn Hôn Trộn Nhưng Không Thành Công!

M

ột người phụ nữ yếu đuối như Nhiếp Thu Sính, Thanh Ti thì vẫn còn là trẻ con, họ sao có thể là đối thủ của Yến Tùng Nam được?

Du Dực trở về nhà nghỉ gõ cửa phòng, bên trong không ai đáp lại, trông lòng anh chợt nảy ra một ý nghĩ không hay, chẳng lẽ... họ đã bị Yến Tùng Nam đưa đi rồi?

Suy nghĩ này làm cho Du Dực sợ hãi đến mức tim muốn ngừng đập, anh vội vàng lấy chìa khóa mở cửa rồi lao vào phòng.

Anh hốt hoảng tiến vào, thì nhìn thấy Nhiếp Thu Sính nửa người dựa vào đầu giường, mắt nhắm lại dường như đang ngủ say, bên cạnh cô là Thanh Ti đang say giấc nồng.

Lúc này, trái tim hốt hoảng của Du Dực mới bình tĩnh trở lại, anh thở phào nhẹ nhõm, cũng may, cũng may... sau này nếu có ra ngoài thì sẽ không đi lâu như thế nữa.

Anh đi đến bên giường, cúi đầu nhìn Nhiếp Thu Sính.

Cô còn rất trẻ trung, rất xinh đẹp, đánh người duyên dáng, không giống như đã từng sinh con, cho dù cô đang mặc một chiếc áo cũ rách quê mùa thì cũng không thể che lấp đi được vẻ đẹp của cô.

Du Dực nhìn Nhiếp Thu Sính không chớp mắt, trong lòng anh nghĩ, da của cô ấy thật trắng, lông mi thật dài, sống mũi thật đẹp, đôi môi... rất muốn hôn một cái.

Anh cứ lặng lẽ suy nghĩ, cơ thể không tự chủ bước đến gần.

Khi anh sắp đến gần Nhiếp Thu Sính, thì hàng lông mày cô khẽ rung lên, đôi mắt dần mở ra.

Nhiếp Thu Sính mơ màng mở mắt thì nhìn thấy một đôi con ngươi xinh đẹp, tràn đầy sự dịu dàng được chứa trong đôi mắt hoa đào đang ở rất gần cô.

Cô chợt tỉnh người, đợi đến khi toàn toàn tỉnh táo mới phát hiện Du Dực đang đứng trước mặt cô.

Du Dực: “Tỉnh rồi à?”

Dàng người anh thẳng tắp tựa như cây thông, mặt vô biểu tình, ánh mắt sáng tỏ.

Nhiếp Thu Sính ngơ ngác gật đầu, cô nhìn kỹ lại đôi mắt của Du Dực. Ừm, đúng là một đôi mắt hoa đào xinh đẹp, giống hệt như lúc nhìn khi còn mơ màng. Có điều, khác nhau ở chỗ, nếu lúc này đôi mắt đó vừa dịu dàng vừa thâm tình, thì bây giờ đôi mắt của Du Dực chỉ chứa đựng sự bình lặng bao la.

Chắc lúc này do cô nhìn nhầm hoặc cũng có thể đang nằm mơ thấy được.

Người chính trực như Du Dực chắc chắn sẽ không làm ra những chuyện quấy rối xấu xa.

Du Dực đột nhiên cảm thấy hơi ngứa mũi, anh rất muốn hắt hơi một cái.

Lòng bàn tay của anh chảy đầy mồ hôi, lúc này suýt chút nữa thôi là bị bắt tại trận, nếu không anh chẳng thể tiếp cận với mẹ con họ giống như bây giờ nữa.

Nhưng lúc này, chỉ một chút xíu nữa thôi là sắp thành công rồi, thật tiếc quá!

Nhiếp Thu Sính cười với anh: “Anh về rồi à?”

Du Dực gật đầu: “À, xin lỗi, lúc này tôi có gõ cửa nhưng không thấy ai trả lời, tôi lo hai người xảy ra chuyện nên mới trực tiếp xông vào.”

Nhiếp Thu Sính vội vàng nói: “Không sao, không sao đâu...”

Du Dực nhìn thấy Thanh Ti không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, đôi mắt to đen láy chớp chớp nhìn anh làm anh cảm thấy chột dạ, tiêu rồi, hy vọng Thanh Ti đừng nhìn thấy động tác lúc này của anh, nếu không hình tượng của anh sẽ bị hủy mất!

Trong lòng Du Dực tuy thấy lo lắng nhưng trên mặt lại không hề có bất kỳ biểu hiện gì, anh nói: “Thanh Ti đã ngủ dậy rồi sao?”

Thanh Ti ngọt ngào đáp: “Tỉnh rồi, chú Du.”

Nhiếp Thu Sính đỡ con gái ngồi dậy, sờ trán cô bé, thấy nhiệt độ đã trở về bình thường cô mới cảm thấy yên tâm.

Du Dực thấy Thanh Ti vẫn cư xử bình thường không có gì thay đổi thì mới thấy yên tâm. Anh khom người ôm lấy Thanh Ti từ trong lòng Nhiếp Thu Sính: “Nếu đã tỉnh rồi thì chúng ta đi thôi.”

Nhiếp Thu Sính sùng sốt: “Đi? Đi đâu?”

Du Dực cười nói: “Tôi vừa mới đi rửa xe, sẵn tiện thuê một căn nhà, tôi đã đi xem qua rồi, căn nhà khá ổn, bây giờ chúng ta sẽ dọn qua đó ở.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tôi Chỉ Sợ Thiếu Anh Quá Nhiều Sẽ Trả Không Hết

A

nh nhẹ nhàng nói một câu, tựa như đang làm một chuyện đơn giản đến không thể nào đơn giản hơn.

Nhiếp Thu Sính kinh ngạc nói: “Hả? Anh đã thuê nhà rồi?”

Cô đã chuẩn bị xong hết mọi thứ, dự tính dùng thời gian khoảng 2, 3 ngày để đi xem nhà, nhưng không ngờ Du Dực chỉ mới ra ngoài một, hai tiếng thì đã xử lý xong hết mọi chuyện, tốc độ nhanh đến chóng mặt!

Du Dực ôm lấy Thanh Ti, nói: “Nói ra cũng do trùng hợp, khi đang rửa xe, vừa hay ở phía trước cũng có người đang rửa xe, tôi nghe anh ta nói người thân của anh ta chuyển lên thành phố nên muốn cho thuê lại căn nhà ở đây. Thế là tôi hỏi thử, ai ngờ anh ta cứ bắt tôi đi xem qua căn nhà. Tôi nghĩ dù sao cũng đang muốn thuê nên đi thử xem sao, kết quả là căn nhà đó cũng không đến nỗi nào, thế là tôi quyết định thuê luôn, cô đừng trách tôi tự ý làm là được rồi.”

Lý do trên là do Du Dực từ bịa ra, bây giờ anh vẫn không thể để Nhiếp Thu Sính biết thân phận của anh được, không phải anh cố ý giấu cô mà bởi vì thứ nhất là thân phận của anh không thể tùy tiện lộ ra được.

Thứ hai, cũng bởi vì anh phải cẩn thận, đối phương không phải là một cô gái trẻ tùy tiện, cũng không phải là kiểu người ngây thơ dễ tin vào người khác.

Cô ấy là Nhiếp Thu Sính, anh không muốn khiến cô hiểu lầm rằng anh đang khoe khoang làm màu, cũng không muốn gây thêm áp lực cho cô.

Anh chỉ muốn cô cảm thấy rằng anh và cô đều là những người rất bình thường, sau này đợi cô ly hôn rồi, khi anh theo đuổi cô thì có thể cô sẽ dễ dàng tiếp nhận hơn.

Nếu như vừa bắt đầu giữa hai người đã có khoảng cách thì sau này sẽ càng khó tiếp cận cô ấy hơn.

Trước đây Du Dục làm bất kỳ chuyện gì đều rất quả đoán, không hề có chuyện dây dưa kéo dài, nhưng chỉ khi đối mặt với Nhiếp Thu Sính, anh luôn cảm thấy lo lắng, sợ rằng sẽ làm sai chuyện gì đó khiến cô không thích, nên mỗi một chuyện anh làm đều phải cân nhắc rất kỹ càng.

Nhiếp Thu Sính vội vàng nói: “Sao tôi có thể trách anh được, tôi chỉ cảm thấy... bản thân thiếu nợ anh quá nhiều.”

Ngày hôm nay còn chưa trôi qua nhưng những thứ cô thiếu nợ Du Dục đã không biết phải đáp trả lại anh như thế nào.

Nhiếp Thu Sính từ một người không hề thích lợi dụng người khác, nay cô lại phải nhờ cậy sự giúp đỡ của Du Dục, cô thật sự đã lâm vào đường cùng nên bất đắc dĩ chỉ có thể làm như thế.

Thật ra, cô luôn cảm thấy bất an, người ta giúp cô một việc lớn như thế, sau này cô nên đền đáp lại như thế nào đây?

Nhiếp Thu Sính rất lo lắng sau này trả không nổi món nợ nhân tình này thì phải làm sao mới tốt?

Tuy Du Dục nói là muốn trả ơn, nhưng... sự giúp đỡ này lại quá lớn rồi.

Du Dục nhìn thấy vẻ áy náy trên gương mặt của Nhiếp Thu Sính, dường như cô cảm thấy lo lắng về sự giúp đỡ của anh. Anh hiểu rõ những người như cô, họ sợ nhất là thiếu người khác một món nợ nhân tình. Nhưng khi anh giúp cô, anh không hề nghĩ tới việc cô có thể trả được những gì, anh chỉ muốn cuộc sống của cô tốt hơn một chút, anh chỉ muốn dùng cách riêng của mình để giúp đỡ cô.

Du Dục cúi đầu nhìn Thanh Ti, cười và nói: “Dù ơn chỉ bằng một giọt nước cũng phải xem như là cả một dòng suối mà báo đáp, huống chi đây lại là ơn cứu mạng? Nếu không có cô, tôi đã chết lâu rồi.”

Anh quay đầu nhìn Nhiếp Thu Sính, bờ môi gợi cảm nở một nụ cười nhàn nhạt, nụ cười ấy tiến thẳng vào đáy mắt, dịu dàng tựa như ánh nắng ban mai.

Nhiếp Thu Sính nhìn đến xuất thần, khi cô phản ứng trở lại thì thấy Du Dục và con gái đang nhìn và cười cô, nhất là Du Dục tuy rằng cười rất nghiêm túc nhưng cô luôn cảm thấy có sự trêu ghẹo trong mắt anh.

Nhiếp Thu Sính nhất thời đỏ mặt, vội vàng khom người nhặt lấy giấy của Thanh Ti lên: “Thanh Ti, con đã lớn rồi, đừng bắt chú phải ôm con nữa, mang giấy vào rồi tự đi nào!”

Thanh Ti muốn xuống nhưng Du Dục lại không chịu buông ra

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Cái Ôm Ngoài Dự Kiến Đầu Tiên

"C

on bé vẫn còn đang bệnh, cơ thể suy yếu, và lại con bé cũng không nặng, để tôi ôm là được rồi.”

Thanh Ti ôm lấy cổ của Du Dục, không nói gì mà cười hi hi nhìn Nhiếp Thu Sính.

Nhiếp Thu Sính nhìn anh đầy quả trách: “Anh như vậy sẽ làm hư con bé đó!”

Ánh mắt đỏ của cô làm cho Du Dục cảm thấy trái tim mình như trở nên mềm nhũn, giọng nói bất giác cũng trở lên dịu dàng hơn: “Không đâu, Thanh Ti của chúng ta là một cô bé rất hiểu chuyện, hơn nữa con gái mà, phải cưng chiều hơn nhiều hơn một chút chứ.”

“Đi thôi! Chúng ta xuống lầu trả phòng nào.”

Du Dục bế Thanh Ti đi phía trước, nụ cười trên môi chưa bao giờ tắt.

Những lời đối thoại của họ lúc này làm anh cảm thấy giống một đôi vợ chồng đang thảo luận về vấn đề nuôi dạy con cái, vô cùng thân mật.

Một chuyện nhỏ thôi đã có thể khiến Du Dực thấy vui trong lòng, anh phát hiện hóa ra bản thân mình là một người rất dễ hài lòng, mọi việc lên quan đến cô, cho dù chỉ là một việc nhỏ hay một ánh mắt đều khiến anh cảm thấy rất vui vẻ.

Nhiếp Thu Sính đi theo phía sau Du Dực, nhìn thấy bóng dáng cao lớn của anh, trong lòng cô bỗng chứa đựng một loại cảm giác không nói nên lời.

Khi đến dưới quầy tiếp tân, Du Dực nói muốn trả phòng, nhân viên phục vụ vừa nghe liền cảm thấy không vui, cần nhắc bảo bây giờ họ trả thì tiền phòng biết tính như thế nào?

Du Dực lười lí luận với cô ta, nên trả luôn tiền phòng một đêm để bịt miệng cô ta lại.

Anh ôm lấy Thanh Ti và nói: “Thanh Ti, nhớ kỹ sau khi lớn lên rồi không được giống như loại phụ nữ đó, vì vài đồng lẻ mà khiến cho người khác cảm thấy kinh tởm nhé?”

Thanh Ti nhỏ giọng đáp: “Nhưng nếu trong nhà không có tiền thì sao?”

Du Dực véo má Thanh Ti nói: “Có chú ở đây mà, trong nhà sẽ không có chuyện không có tiền đâu.”

Ở phía sau, Nhiếp Thu Sính vừa nghe đã thấy hết hoảng, anh ấy nói... sao nghe như là sau này sẽ sống cùng với mẹ con họ?

Cô bắt giác nắm chặt tay, nhịp tim cũng đập dồn dập hơn.

Du Dực mở cửa xe, ôm Thanh Ti vào, sau đó xoay người nhìn thấy Nhiếp Thu Sính vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, anh gọi hỏi: “Sao vậy? Mau qua đây nào!”

Nhiếp Thu Sính chợt hồi thần, vội vàng đi qua, sau khi lên xe, cô lên nhìn nửa khuôn mặt hoàn mỹ đẹp đẽ của Du Dực.

Sau đó, cô cúi đầu tự cười nhạo mình suy nghĩ quá nhiều, người ta chỉ thuận miệng đáp lời con gái cô thôi, sao cô có thể xem như thật chứ, hơn nữa đó cũng là những điều mà một mình cô tự suy nghĩ ra.

Du Dực lại không biết ý nghĩ trong lòng của Nhiếp Thu Sính, anh nói: “Thanh Ti quá gầy, sau này phải có nhiều thịt hơn, nuôi cho thật mập mập.”

Khi anh ôm Thanh Ti, chỉ cảm thấy cô bé nhẹ đến nỗi làm người khác đau lòng, trong lòng anh suy xét đến việc sau này làm sao nuôi dưỡng Thanh Ti trở nên trắng trẻo mập mạp, nhưng vậy trông mới đáng yêu.

Anh còn nhớ vào những dịp lễ Tết, có một số khách khứa mang theo trẻ con đến thăm nhà họ Du, những đứa trẻ đó đứa nào đứa nấy cũng đều mập hơn Thanh Ti.

Nhiếp Thu Sính sờ vào khuôn mặt nhỏ nhắn, dường như không có bao nhiêu thịt của Thanh Ti, cô đau lòng nói: “Đúng vậy, sau này phải nuôi Thanh Ti của chúng ta trở nên mũm mĩm hơn.”

Du Dực cảm thấy cả người lâng lâng, Thanh Ti của chúng ta...

Cô ấy đang xem anh như người nhà phải không?

Thanh Ti không nói gì, cô bé nhìn Du Dực rồi lại nhìn Nhiếp Thu Sính, chống cằm suy nghĩ: Nếu như ba của cô giống thế này thì tốt biết bao!

Khi đến nơi, Du Dực lái xe vào trong đại viện sau đó và dừng xe.

Anh xuống xe rồi đi vòng qua bên kia mở cửa xe: “Đến rồi, nào, đưa Thanh Ti cho tôi.”

Nhiếp Thu Sính đưa Thanh Ti cho anh, khi cô khom người xuống xe thì chân bỗng nhiên bị trật, cô la lên một tiếng, cả người ngã về phía bên cạnh.

Du Dực lập tức nhào tới, một tay bế Thanh Ti, một tay giữ chặt lấy eo cô và ôm cô vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Ôm Em Vào Lòng

Du Dực đứng vững vàng còn cả người Nhiếp Thu Sính ngã vào lòng anh. Trong giây phút, đó suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu anh là eo của cô thật

nhỏ, anh cảm thấy chỉ dùng một tay cũng có thể ôm chặt lấy vòng eo của cô. Cơ thể nhỏ nhắn dường như có thể khảm trọn vào lòng ngực anh một cách vừa khít.

Cầm của anh vừa khớp có thể chạm tới đỉnh đầu cô. Vào giây phút ôm lấy cô, Du Dực mới thật sự phát hiện ra rằng cô thật nhỏ bé, khiến anh muốn nâng cô trong lòng bàn tay mình.

Lần đầu tiên được ôm người mình yêu, con tim Du Dực đập nhanh như trống vỗ, khiến anh có cảm giác dòng máu trong người mình dường như đang sôi trào lên.

Tâm viên ý mã*, Du Dực lần đầu có thể hiểu được ý nghĩa của nó

(Tâm viên ý mã: ý chỉ tâm trạng hỗn loạn, rất khó khống chế)

Mãi đến khi bị Du Dực ôm lấy thì Nhiếp Thu Sính mới có phản ứng trở lại, bởi vì cô cảm thấy hơi đau nên cuối đầu nhìn xuống eo của mình, cánh tay ngay eo ôm chặt lấy cô, mạnh như thể có thể bẻ gãy vòng eo mảnh khảnh đó.

Còn cánh tay to đó, dù đã cách bởi hai lớp áo nhưng vẫn có thể cảm nhận được độ nóng hầm hập từ lòng bàn tay anh truyền vào làn da khiến cô run rẩy.

Dù sao cũng đang đứng ngay trước lối ra vào của tiểu khu, sau khi nhịp tim trở nên rối loạn, Nhiếp Thu Sính nhanh chóng hồi thần, gương mặt trở nên đỏ bừng, cô vội nói: “Cảm ơn anh, lúc này do tôi không đứng vững, anh... anh... có thể buông tôi ra rồi.”

Đây là lần đầu tiên cô bị một người đàn ông ôm như thế này, cô có thể cảm thấy một lồng ngực rộng ấm áp và cứng rắn, giống như một ngọn núi lớn không bao giờ di động, có thể nương tựa mãi mãi.

Du Dực vội vàng buông cô ra: “Xin lỗi, tôi... chỉ phản xạ theo điều kiện, cô... không sao chứ?”

Nhiếp Thu Sính vội lùi về sau hai bước kéo dài khoảng cách, cô cúi đầu không nhìn vào mắt anh, giọng nói cũng rất nhỏ: “Tôi phải cảm ơn anh mới đúng, nếu không có anh tôi đã ngã mất rồi.”

Một nửa lồng ngực trống trải, lòng bàn tay cũng trở nên trống vắng, trong lòng chợt thấy thất vọng, không biết khi nào mới có thể được ôm cô ấy mãi mãi.

Thanh Ti ở bên cạnh nghiêng cái đầu nhỏ nhìn xem, khuôn mặt ngây thơ như hiểu như không.

Cô bé cắn môi, tại sao cứ cảm thấy chú Du và mẹ hình như có gì đó hơi kỳ kỳ nhỉ?

“Đúng rồi, đây... là nơi nào vậy?” Vì để xua tan đi sự xấu hổ, Nhiếp Thu Sính vội chuyển chủ đề.

Lối ra vào của tiểu khu này rất sạch sẽ, có cánh cổng sắt rất lớn, bên cạnh cổng sắt có một căn phòng nhỏ, bên trong hình như có người phụ trách trông coi khu vực này.

Du Dực nhìn vào khuôn mặt đỏ ửng của Nhiếp Thu Sính, trong lòng bèn cảm thấy ngứa ngáy, rất muốn tìm thứ gì đó để xử lý cơn ngứa ngáy này.

Anh nói: “Tôi cũng không rõ lắm, hình như là nhà người thân của đơn vị nào đó ở trong huyện thì phải.”

Giọng nói của anh có chút thay đổi so với trước, có chút trầm khàn, dày đậm, mang theo từ tính, chỉ cần nghe thôi cũng đã thấy say mê.

Nhiếp Thu Sính nhìn khắp xung quanh, khu nhà của đơn vị hành chính, vậy thì những người ở trong này chắc chắn không phải dạng tạp nham. Những căn lầu nhỏ màu trắng giống hệt xếp cạnh nhau, từ bên ngoài nhìn vào thấy rất đẹp, hơn nữa cũng có vài chiếc ô tô nhỏ đang đậu trong sân vườn này.

Cô thầm nghĩ, nơi này chắc hẳn rất đắt?

Không biết mấy vạn đồng của mình có thể chịu được đến khi phiên tòa kết thúc hay không?

Du Dực nói: “Đi thôi, chúng ta vào trong xem thử, nếu hai người cảm thấy không hài lòng thì chúng ta sẽ đổi nơi khác.”

Nhiếp Thu Sính vội nói: “Không cần phiền phức thế đâu, tôi thấy chỗ này rất tốt.”

Du Dực cười nói: “Vào trong trước rồi nói.”

Anh ôm lấy Thanh Ti đi vào trong, Nhiếp Thu Sính đi theo phía sau.

Du Dực nhận ra rằng mình đi quá nhanh, Nhiếp Thu Sính phải chạy bước nhỏ mới đuổi kịp anh, thế nên anh bước chậm lại, phối hợp với bước đi của cô.

Chương 60: Nguy Hiểm Thật, Tự Chuốc Hành Hạ

Căn nhà ở ngay trên lầu hai, lúc đứng ở lối vào, trong lòng Du Dực chợt nảy ra một suy nghĩ xấu xa nho nhỏ, thế là anh dùng nét mặt hết sức nghiêm túc nói với Nhiếp Thu Sinh: “Chìa khóa tôi để ở trong túi phải, cô lấy ra giúp tôi với, tay tôi không được tiện lắm.” Nhiếp Thu Sinh muốn nói, anh có thể thả Thanh Ti xuống được mà, đã đến nơi rồi không cần ôm nữa đâu, với quan hệ của chúng ta, không thể làm những hành động này được, sẽ khiến người ta hiểu lầm mất!

Nhưng cô còn chưa nói ra, chợt nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của anh thì chẳng thể nói ra được gì nữa.

Người ta giúp hai mẹ con cô thoát khỏi bàn tay của Yến Tùng Nam, giúp con cô khám bệnh, giúp cô tìm nhà, lo lắng sức khỏe con bé còn yếu nên bế suốt dọc đường, nếu như cô nói ra có phải sẽ khiến người ta đau lòng, hơn nữa hình như cũng hơi bị kỳ cục?

Bởi vì dù thế nào đi chăng nữa, người ta cũng chẳng có ý gì đó với cô. Hơn nữa, điều kiện của cô sao có thể so được với Du Dực. Nói câu công bằng, nếu như là âm mưu quỷ rối thì hình như là cô đang chiếm tiện nghi của Du Dực mới đúng.

Suy nghĩ như thế, Nhiếp Thu Sinh cảm thấy bản thân hơi kỳ cục, cô do dự một lát rồi gật đầu: “Được...”

Trong lòng Du Dực mừng rỡ, nhưng trên mặt lại bình tĩnh đến mức không thể bình tĩnh hơn.

Nhiếp Thu Sinh chuẩn bị tốt tâm lý mới dám ra tay, người ở thời đại này rất bảo thủ, nếu cô không phải là người đã từng sống lại một lần thì thật sự không hề có can đảm để làm chuyện này đâu.

Du Dực nhìn xuống cánh tay trắng nõn luồn vào túi quần của anh, anh chỉ mặc một chiếc quần mỏng te, chất vải dính sát vào đùi, sau khi luồn vào, khó tránh khỏi sẽ có chút đụng chạm, vì túi hơi sâu nên chỉ có thể tìm sâu hơn nữa.

Lần theo động tác của cô, Du Dực chỉ cảm thấy cô như đang vuốt ve đùi anh, khiến anh cảm thấy tê dại lạ thường, giống như có một dòng điện chạy khắp cơ thể mình, sau đó anh cảm thấy cơ thể dường như sắp có phản ứng.

Du Dực đột nhiên cảm thấy hối hận, anh quá tự tin vào khả năng khống chế của mình, nếu như bị Nhiếp Thu Sinh phát hiện được tâm tư của anh đối với cô, chắc cô ấy sẽ không cho anh đến gần cô nữa.

Ngay lúc Du Dực cảm thấy cơ thể mình sắp không khống chế được nữa thì cũng may Nhiếp Thu Sinh đã tìm được chìa khóa.”

Du Dực thở phào, trên đầu nhiều xuống một giọt mồ hôi lạnh, thật nguy hiểm!

Nhiếp Thu Sinh cắm chìa khóa vào ổ mở khóa rồi mở cửa ra, sau khi bước vào Thanh Ti “wow” lên một tiếng, đôi mắt kinh ngạc nhìn cách bố trí xung quanh căn nhà, khuôn mặt ửng đỏ lúc trước bỗng chốc tràn đầy sức sống.

Nhiếp Thu Sinh cũng cực kỳ kinh ngạc, có phải quá tốt rồi hay không?

Lúc này ở bên ngoài cô đã cảm thấy tiểu khu này đã rất tốt rồi, không ngờ bên trong còn tốt hơn cả tưởng tượng. Cô còn nhớ, kiếp trước khi đến Lạc Thành, những căn phòng được trang trí đẹp đã từng nhìn thấy trước kia đều không bằng căn phòng ngay trước mắt này.

Du Dực thả Thanh Ti xuống, để cô bé tự mình đi chơi.

Thanh Ti lập tức chạy đến ngồi lên sofa, còn lắc lư vài cái trên đó. Vốn dĩ, cô bé cảm thấy căn phòng trong khách sạn lúc này là tốt nhất rồi, không ngờ chỗ này còn tốt hơn gấp nhiều lần.

Sau con kinh ngạc, Nhiếp Thu Sinh chợt nhớ đến vấn đề tiền bạc, cô vội hỏi: “Căn phòng này anh thuê bao nhiêu tiền vậy? Chắc rất đắt phải không?”

Du Dực đóng cửa, rồi cười nói: “Cũng không nhiều, ở nơi huyện thành nhỏ này dù có nhiều cũng không nhiều lắm đâu, hơn nữa một tháng tiền dù sao cũng rẻ hơn cho với khách sạn đúng không nào?”

“Nhưng chỗ này...”

“Những chuyện khác cô không cần lo lắng đâu, cứ yên tâm ở đây, chỗ này cũng gần cục cảnh sát và tòa án nữa.”

Chương 61: Chúng Ta Ở Chung Đi!

Anh lại nói: “Cô thử nghĩ xem, sau này khi cô bắt đầu kiện tụng thì ở chỗ này sẽ rất tiện, hơn nữa bên ngoài khu này cũng có người trông chừng. Yến Tùng Nam sẽ không thể tùy tiện xông vào đây đâu. Nếu vẫn không được thì báo cảnh sát, cảnh sát sẽ đến rất nhanh, ở chỗ này sẽ giúp cô giải quyết được rất nhiều vấn đề phiền phức.”

Lời nói sau cùng của Du Dục đã lay động được Nhiếp Thu Sính, bây giờ cô đang lo trước khi phiên tòa được khai mở thì Yến Tùng Nam sẽ giờ trò gì đó, nhưng nếu dọn vào đây rồi thì Yến Tùng Nam sẽ không thể vào được, đồng nghĩa với việc giải quyết được một phiền phức rất lớn, đây là chuyện dù có tiêu bao nhiêu tiền cũng không chắc có thể xử lý được.

Nhiếp Thu Sính là một người rất biết tính toán, cô lập tức hiểu rõ, cho dù tốn nhiều tiền nhưng dọn vào đây ở vẫn lợi nhất.

Nhiếp Thu Sính gật đầu: “Anh nói đúng, ở đây có thể giải quyết được rất nhiều phiền phức, tiêu nhiều tiền cũng thấy xứng đáng. À đúng rồi, anh đã nói chuyện xong với chủ nhà chưa? Khi nào có thể thuê được? Ngày mai tôi đi ngân hàng rút tiền thuê trước hai tháng.”

Du Dục mỉm cười nhìn Thanh Ti đang chạy loạn khắp nhà, cô bé khiến cho một căn phòng vốn dĩ trống trải vắng lặng bỗng chốc trở lên náo nhiệt hơn hẳn.

Du Dục nói với Nhiếp Thu Sính: “Tôi đã trả tiền rồi, cô và Thanh Ti muốn ở chỗ này bao lâu cũng được, không cần lo lắng đến tiền thuê nhà.”

Anh vừa nói xong, Nhiếp Thu Sính nhất quyết từ chối: “Không được, những việc khác anh bỏ tiền cũng không sao, dù sao cũng chẳng đáng bao nhiêu. Nhưng tiền thuê nhà, nói thế nào cũng không thể để anh trả được, chắc... anh vẫn chưa kết hôn phải không?”

Cô do dự một lát rồi hỏi.

Du Dục sùng sốt, lổ tai ửng hồng đáp: “Vẫn chưa...”

“Cho nên, tiền của anh thì anh cứ giữ lấy, đừng xài lung tung nữa, kiếm tiền không dễ dàng gì, tiền của anh cứ cất lại đi, sau này kết hôn sẽ có rất nhiều chỗ cần phải xài đó.”

Du Dục rất nghiêm túc nghe cô nói, trong lòng xuất hiện một điều ngọt ngào không nói nên lời, làm anh nhớ tới dáng vẻ của vợ cấp trên khi đang giáo huấn chồng mình không được tiêu tiền lung tung.

Khỏe môi anh khẽ cười: “Tiền của tôi đủ xài mà, cô không cần phải lo lắng đâu, nhưng tôi sẽ nghe lời cô, sau này sẽ không tiêu tiền lung tung nữa, tôi sẽ cất lại sau này đưa hết cho vợ tôi tiêu...” Khi anh nói câu này, mắt cứ nhìn thẳng vào Nhiếp Thu Sính, sự dịu dàng trong đôi mắt ấy như bao vây chặt lấy cô.

Khuôn mặt Nhiếp Thu Sính đỏ bừng, nhịp tim như đập nhanh hơn.

Tại sai khi Du Dục nói cất tiền sau này cho vợ tiêu, thì cô lại cảm thấy xấu hổ cơ chứ?

Chắc là do quá mệt nên mới xuất hiện ảo giác thôi.

Nhiếp Thu Sính háng giọng: “Đúng thế, anh... nghĩ được như thế là đúng rồi, sau này anh còn phải lập gia đình nữa.”

Du Dục gật đầu: “Ừm...”

Thanh Ti nhìn thấy cảnh này, cô bé cắn ngón tay suy nghĩ, dáng vẻ của chú nhìn thật ngoan!

Nhiếp Thu Sính không dám nhìn vào mắt của Du Dục nữa, cô xoay người tham quan một lượt căn phòng, cô nói: “Căn nhà này có hai phòng ngủ, tôi và Thanh Ti ở phòng nhỏ, anh cứ ở phòng lớn đi nhé.”

Cô nói xong, Du Dục cảm thấy kinh ngạc: “Cô... kêu tôi ở lại đây?”

Nhiếp Thu Sính sùng sốt, rồi nhớ tới một việc: “Xin lỗi, tôi quên mất, anh chắc chắn có công việc phải làm, nếu anh bận thì cứ đi làm đi...”

Du Dục giải thích: “Không, tôi không bận, gần đây tôi đang xin nghỉ phép, muốn nghỉ ngơi hai ba tháng. Trước đây tôi lo nếu tôi ở đây sẽ khiến cô cảm thấy khó xử, cũng lo lắng cô sẽ sợ người khác hiểu lầm.”

Nhiếp Thu Sính cười khổ: “Nếu như là trước đây thì có thể tôi sẽ để ý thật hoặc cũng sẽ không chịu tiếp nhận sự giúp đỡ của anh, nhưng bây giờ tôi đã nghĩ thông hơn rất nhiều việc rồi.”

Chương 62: Chính Thức Bắt Đầu Cuộc Sống Chung

Chẳng có gì khó xử hết, miệng mọc trên người người ta, thanh giả tự thanh, Yến Tùng Nam còn dám tròng hôn thì sao tôi phải sợ chứ? Hơn nữa căn nhà này là của anh thuê, tại sao anh không thể dọn vào ở được?"

Lời lúc này của Du Dực càng khiến Nhiếp Thu Sinh tin tưởng hơn vào nhân phẩm con người của anh.

Người ta bỏ tiền thuê nhà cho mẹ con cô, lại e ngại cô sợ người khác nói lung tung nên không tính dọn vào ở, người tốt như vậy, nếu như cô còn làm giá thì chẳng khác nào làm người ta đau lòng chứ!

Nhưng Nhiếp Thu Sinh vốn không biết, Du Dực lúc đầu không tính dọn vào vì anh lo lắng những lời anh nói lúc này, nhưng anh muốn từ từ thực hiện kế hoạch, thuê một căn ở gần đây sau đó làm cho Nhiếp Thu Sinh từ từ gỡ bỏ lớp phòng bị cho anh vào ở chung.

Anh không thể ngờ mọi việc thuận lợi bất ngờ, Nhiếp Thu Sinh lại cho anh dọn vào ở chung một cách dễ dàng đến như thế.

Có điều, đổi một góc nhìn khác, chắc chắn cô đã bị Yến Tùng Nam làm tổn thương sâu sắc nên mới có thể chết tâm với hắn.

Trong lòng Du Dực càng thêm cảm ghét Yến Tùng Nam, nhất định phải xử đẹp hắn!

"Cảm ơn..."

Nhiếp Thu Sinh bật cười: "Tôi nên cảm ơn anh vì đã thuê nhà giúp chúng tôi mới đúng chứ, cảm ơn anh đã giúp chúng tôi nhiều như thế."

Anh nghiêm túc nói: "Tôi đến đây để trả ơn nên đó đều là những việc tôi nên làm, những lời cảm ơn này không cần phải nói nữa đâu. Cô xem còn thiếu gì thì nhân lúc trời vẫn chưa tối, tôi sẽ đi mua về cho đủ."

Nhiếp Thu Sinh bèn nhìn một lượt, những thứ khác đều ổn, chỉ có trong bếp trống rỗng, không hề có nồi niêu xoong chảo hay dầu muối dấm đường gì, cô nói: "Nếu phải ở đây một khoảng thời gian, tôi muốn trang bị đầy đủ cho phòng bếp, dù sao cũng không thể ăn cơm tiệm mãi được, lát nữa mua ít thức ăn, tôi sẽ nấu cơm cho hai người ăn."

Du Dực nhếch môi cười, anh cảm thấy cách trang trí trong nhà như thuộc về gia đình của họ vậy, cả người anh đều tràn đầy một niềm vui chưa từng có bao giờ.

"Được, tôi đi mua."

Nhiếp Thu Sinh gọi theo anh: "Này, đừng đi nữa, nghỉ ngơi một lát rồi hãy đi, anh đã chạy khắp cả ngày rồi. Dù sao tôi và Thanh Ti cũng đã được nghỉ ngơi đủ rồi, còn anh vẫn chưa được chợp mắt nữa. Trước đây tôi muốn hỏi anh, đã bao lâu rồi anh chưa ngủ vậy? Hai mắt anh căng đầy tơ máu hết rồi kia."

Du Dực dụi mắt nói: "Không sao, tinh thần của tôi rất tốt, tôi sẽ trở lại nhanh thôi."

Nhiếp Thu Sinh vừa nghĩ tới việc anh lại sắp tiêu tiền của mình thì vội nói: "Vậy tôi đi với anh nhé?"

"Đừng, một mình tôi đi là được rồi, cô cứ ở nhà chơi với Thanh Ti, dù sao đây cũng là chỗ mới, một mình nó sẽ thấy sợ đó."

Còn chưa nói xong anh đã đi rồi, Nhiếp Thu Sinh muốn gọi lại cũng không gọi được.

Nhiếp Thu Sinh không nói được gì, cô chỉ biết thở dài một hơi.

Thanh Ti chạy tới ôm eo Nhiếp Thu Sinh, cô bé như một chú chim sẽ riu ra riu rít: "Mẹ ơi, sau này chúng ta và chú Du sẽ ở đây hả mẹ?"

"Đúng vậy, sẽ ở đây một khoảng thời gian."

Thanh Ti mừng rỡ: "Chỗ này thật sự rất đẹp! Mẹ ơi, chú Du thật tốt bụng, con thấy ngoài mẹ ra thì chú ấy là người tốt nhất trên thế gian này!"

Nhiếp Thu Sinh chột vào chiếc mũi nhỏ của con gái mình: "Mới gặp người ta chưa đầy một ngày mà con đã biết người ta là người tốt nhất trên thế gian này rồi sao?"

Thanh Ti gật mạnh cái đầu nhỏ: "Vâng, thật mà, thật mà, con cảm thấy chú ấy là người tốt nhất, giống như con chẳng gặp được ba được mấy lần, ông ta rất xa lạ với con, nhưng ông ta đối xử với con như thế nào chứ? Con cảm thấy ông ta chẳng thể nào so sánh với chú Du được hết."

Cô bé lại bổ sung thêm một câu: “Chú Du chính là người ba mà trong lòng con khát khao nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Vì Mẹ Không Xứng Với Chú Ấy

Thanh Ti là một đứa trẻ, nghĩ gì sẽ nói đó, nhưng lời của cô bé lại khiến Nhiếp Thu Sính cảm thấy bối rối, sắc mặt bỗng chốc thay đổi, cô lập tức bịt miệng Thanh Ti lại, quỳ xuống mặt cô vé nghiêm túc nói: “Thanh Ti, những lời này không được nói lung tung nhé, biết chưa con?”

Thanh Ti ngơ ngác, kéo tay Nhiếp Thu Sính ra và hỏi: “Mẹ ơi sao vậy? Tại sao không thể nói?”

Nhiếp Thu Sính biết lời của Thanh Ti có nghĩa gì, cô bé rất thích người như Du Dực, bởi vì anh thật sự rất tốt, rất ưu tú, đủ để khiến người khác tin tưởng, dựa dẫm, xứng đáng được người khác yêu mến.

Nhưng bởi vì anh quá tốt, lại giúp họ quá nhiều nên những lời lúc này không thể nói lung tung được.

Nhiếp Thu Sính nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Ti lên: “Thanh Ti, lời mẹ nói con nhất định phải nghe kỹ, chú Du là người tốt, chú ấy là một người rất tốt, chú ấy giúp đỡ chúng ta, nhưng chúng ta không cho rằng việc đó là dĩ nhiên được, càng không thể có những suy nghĩ quá đáng. Con đã hiểu chưa?”

“Mẹ...” Thanh Ti chưa bao giờ nhìn thấy nét mặt như lúc này của Nhiếp Thu Sính.

“Thanh Ti, con nghe lời mẹ, sau này chú Du sẽ phải kết hôn, chú ấy sẽ có vợ và con của mình, còn con sẽ đi theo mẹ. Sau này hai chúng ta sẽ sống với nhau, còn chú Du sẽ là một người bạn rất tốt của chúng ta.”

Thanh Ti càng thấy ngơ ngác hơn: “Tại... sao chứ?”

Nhiếp Thu Sính không trả lời ngay, một lúc sau cô mới lên tiếng: “Bởi vì mẹ không xứng...”

Thanh Ti lắc đầu: “Nhưng mẹ rất tốt mà.”

“Bé ngoan, trong mắt con, mẹ là một người rất tốt, nhưng chú Du của con cũng là một người rất ưu tú, chú ấy xứng đáng có được một cô gái tốt hơn.”

Mà không phải là một người phụ nữ đã kết hôn và có một đứa con.

Về việc này, Nhiếp Thu Sính nhìn thấy rất rõ ràng.

Thật ra, Thanh Ti vẫn còn chưa hiểu lắm, nhưng cô bé vẫn gật đầu: “Vâng, con biết rồi mẹ.”

Nhiếp Thu Sính hôn lên đầu cô bé: “Ng ngoan lắm.”

Cô ôm Thanh Ti vào lòng, đặt cằm trên bờ vai cô bé, trong lòng có một sự kìm nén không nói nên lời.

Thanh Ti muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy cánh cửa bị hé mở, xuyên qua khe hở có thể thấy được đôi giày của Du Dực. Vài giây sau, cánh cửa từ từ được khép lại trong im lặng.

...

Du Dực xuống lầu, trong đầu anh chỉ lẩn quẩn những câu nói lúc này của Nhiếp Thu Sính.

Vốn dĩ anh đã xuống lầu rồi, như khi xuống dưới anh lại nhớ ra hình như trong nhà không gì để ăn, nên anh đi lên muốn hỏi Nhiếp Thu Sính có muốn mua một ít thức ăn về ăn hay không?

Nhưng không ngờ tới, vừa mở cửa lại nghe thấy cuộc nói chuyện của hai mẹ con.

Trong lòng Du Dực thấy nặng nề, niềm vui sướng lúc này đã bị cuốn trôi đi sạch sẽ.

Thật ra, anh đã đoán ra được sự lo lắng của Nhiếp Thu Sính nên lúc này anh không dám nói quá nhiều trước mặt cô, nhưng không ngờ rằng cô lại suy nghĩ như thế.

Khi cô nói rằng cô không xứng, suýt chút nữa Du Dực đã xông vào, anh muốn nói với cô rằng cô rất tốt, trong mắt anh cô là người tốt nhất, thích hợp

với anh nhất.

Nếu không sao đến tuổi này anh mới thích cô, không phải anh chưa từng gặp những cô gái danh giá, vừa xinh vừa tốt bụng, nhưng những thứ đó thì có ích gì? Không thích chính là không thích!

Anh thích Nhiếp Thu Sính, cũng thích con gái của cô, phàm những gì liên quan đến cô anh đều thích và chấp nhận được.

Du Dực cảm thấy rất may mắn, may là anh vẫn chưa trực tiếp bộc lộ thân phận với Nhiếp Thu Sính, nếu không chắc sẽ không thể nào đến gần cô được.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tìm Tên Đàn Ông Tôi Nói Chuyện Nhân Sinh

Thật ra anh chỉ muốn cô biết anh cũng là một người bình thường, sống một cuộc đời cũng rất bình thường giống như cô vậy, còn những thứ khác, anh thật sự không muốn nghĩ quá nhiều.

Du Dực lên xe, trong tay còn cầm chìa khóa nhà, chiếc chìa khóa này dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm từ lòng bàn tay của cô.

Tuy rằng đã nghe thấy được những câu nói đó của Nhiếp Thu Sính, tuy rằng trong lòng anh thấy hơi mất mát, nhưng anh sẽ không bao giờ từ bỏ, anh muốn ở bên cô, bởi vì anh đến đây để mang hạnh phúc đến cho cô.

Du Dực là một người khi đã quyết tâm thì sẽ không thay đổi ý kiến.

Huống hồ, thích một người là một việc rất khó, anh đã gặp được rồi thì sao có thể bỏ lỡ được?

Nếu gia đình cô ấy hạnh phúc thì không sao, như bây giờ cô ấy lại gặp phải một thằng đàn ông tồi tệ và đang làm thủ tục ly hôn. Đây là một cơ hội cực kỳ tốt đối với anh, nếu bỏ lỡ lần này chẳng lẽ lại đợi người khác cướp lấy nó?

Du Dực cười lạnh, nhét chìa khóa vào trong túi, anh khởi động xe lái ra khỏi tiểu khu.

Anh hiểu được sự quan trọng của cơ hội hơn bất kỳ ai, bỏ lỡ một lần thì khi bạn muốn quay lại cũng đã quá muộn màng rồi.

Hơn nữa, bây giờ anh đã có thể quang minh chính đại được cô ấy đồng ý cho ở chung, sau này cơ hội sẽ càng nhiều hơn.

Vừa lát xe, mặt Du Dực bỗng nhiên trở nên đỏ bừng.

Sau này, sắp... sống cùng nhau rồi sao?

...

Du Dực mua đủ nồi niêu xoong chảo, tương dầu mắm muối cần dùng, sau đó lại mua thêm một ít rau xanh, thịt cá. Lúc về nếu còn đủ thời gian thì vẫn có thể được ăn cơm có ấy nấu.

Trên đường về, hoàng hôn dần tan đi, màn đêm từ từ buông xuống.

Miệng Du Dực vẫn luôn nở nụ cười, anh nhìn những món đồ đầy ắp phía sau khiến con tim cảm thấy như đang được lấp đầy từng chút một.

Nhà! Lần đầu anh có một sự khát vọng mãnh liệt đến thế.

Lúc đi ngang của một cửa tiệm bán quần áo, anh nhìn thấy một chiếc xe dừng bên đường, tuy ánh sáng không được tốt lắm nhưng Du Dực vẫn nhìn ra được chiếc xe đó là của Yến Tùng Nam.

Du Dực cười lạnh, khá lạ, quả nhiên đã mò được đến tận đây.

Anh không dừng mà chạy lướt qua, bây giờ anh phải về nếu không họ sẽ cảm thấy rất lo lắng, đợi muộn hơn rồi ra đây sau.

Sau khi về, Du Dực mở cánh cửa căn nhà đã được dọn dẹp sạch sẽ ra. Tuy lúc trước không hề bẩn nhưng giờ đây mọi ngõ ngách trong nhà đều được lau chùi sạch sẽ sáng bóng.

Anh nhìn thấy trong tay Nhiếp Thu Sính đang cầm một tấm giẻ lau liền nhăn mày: "Sao cô không chịu nghỉ ngơi vậy?"

Nhiếp Thu Sính bỏ giẻ lau xuống, cô đi tới nhận lấy hai chiếc túi trên tay anh: "Nếu đã ở lại đây thì phải dọn dẹp cho sạch sẽ chứ, mà tôi cũng không thấy

một nửa.”

Du Dực không đưa cho cô: “Đề tôi làm cho, cô ngồi xuống đi.”

Nhiếp Thu Sính nhìn thấy trong túi có thức ăn: “Anh mua thức ăn à? Vậy thì vừa hay tôi sẽ đi nấu cơm cho hai người, hôm nay muốn ăn gì nào?”

Du Dực lắc đầu: “Gì cũng được, tôi không kén ăn.”

Chỉ cần là những món do cô làm, anh đều thích.

Buổi tối, Nhiếp Thu Sính làm một bàn đầy đồ ăn, những gì cô có thể cảm ơn anh trước mắt chỉ có thể thôi. Cũng may là anh rất thích nó, tuy không nói nhưng cô có thể nhìn thấy được từ động tác lúc anh dùng cơm. Anh rất thích những món do cô nấu.

Buổi tối, Du Dực nằm trên giường tuy cảm thấy rất buồn ngủ nhưng không tài nào ngủ được, chỉ cần nghĩ đến người phụ nữ anh thích ở kế bên, tâm tình kích động không nói nên lời.

Lăn qua lăn lại, qua khá lâu sau mới ngủ được.

Ba giờ sáng, Du Dực đột nhiên mở mắt, giấc ngủ kéo dài bốn, năm tiếng đã giúp anh hồi phục hoàn toàn tinh thần.

Du Dực xuống giường, mở cửa sổ trực tiếp nhảy từ lầu hai xuống.

Anh không lái xe mà yên lặng bước ra khỏi tiểu khu, không kinh động bất kỳ ai.

Nghỉ ngơi đủ rồi, cũng nên đi tìm Yên Tùng Nam trò chuyện chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Xin Anh Đừng Đuổi Em Đi!

Tuy Du Dực không phải người theo dõi Yên Tùng Nam, cũng chẳng gắn thiết bị theo dõi gì trên người hắn, như anh biết chắc chắn hắn ta đang ở đâu.

Loại đàn ông giống như Yên Tùng Nam chỉ sợ người khác không biết hắn có tiền, nếu ở nhất định sẽ chọn khách sạn đắt đỏ nhất huyện thành để dừng chân. Còn về khách sạn tốt nhất trong huyện thành nhỏ này, không cần suy nghĩ cũng biết nó ở đâu.

Vừa hay, anh cũng từng đất Thanh Ti và Nhiếp Thu Sính dừng chân tạm ở chỗ đó vào sáng nay.

Khi đến khách sạn, đúng lúc lễ tân đang say giấc nồng, Du Dực không cần làm gì, anh cầm lấy quyển sổ đăng ký, sau đó nhanh chóng tìm được tên của Yên Tùng Nam.

Xác định đúng số phòng, Du Dực trực tiếp đi lên.

Anh không đi cửa chính mà dùng cách trèo cửa sổ đi lên. Tầng hai và ba của khách sạn đều được gắn cửa chống trộm, nhưng tầng bốn trèo lên thì không, mà vừa hay Yên Tùng Nam lại ở ngay tầng bốn.

Tay chân Du Dực nhanh nhẹn, nhanh chóng trèo được lên trên.

Khoảng hơn bốn giờ sáng, Yên Tùng Nam đang ngủ rất say, hôm nay hắn ta mệt như chó, không dễ gì mới lên được huyện thành nhưng lại để mất đi dấu vết của Nhiếp Thu Sính. Tuy huyện thành này không lớn nhưng lại không hề giống như thôn Yên Từ Hà.

Muốn tìm một người chẳng hề dễ dàng, huống chi hắn ta chẳng quen biết ai ở nơi này.

Chuyện Nhiếp Thu Sính bị một người đàn ông lạ mặt cứu đi, hắn không nói với Diệp gia, hắn chỉ nói là khi rời khỏi thôn, do đường quá khó đi nên xe đã bị hỏng. Tuy không dễ gì mới tới được trấn nhưng trong trấn không có người biết sửa xe nên đã làm lỡ một ít thời gian.

Trong điện thoại, Diệp Linh Chi đã mắng hắn một trận, mắng hắn là một tên vô dụng ngay cả một việc nhỏ cũng làm không xong, còn hắn vẫn phải cung kính kính với cô ta.

Chuyện về Nhiếp Thu Sính tiến hành không thuận lợi, lại còn bị Diệp Linh Chi mắng xối xả, một bụng lửa giận trong lòng Yên Tùng Nam không có chỗ phát tiết, hắn ta không dám kiểm chuyện với người nhà họ Diệp nên chỉ có thể đem hết mọi tội lỗi trút lên người Nhiếp Thu Sính, ngay cả Thanh Ti cũng không bỏ qua.

Sau khi tìm được khách sạn này, đêm đó hắn tiêu hết 100 đồng gọi một cô gái ở huyện thành đến phát tiết. Sau khi kêu cô ta đi, hắn không thèm mặc đồ mà nằm ngủ thẳng ngay trên giường.

Trong mơ, hắn mơ thấy mình trở thành một người siêu giàu có, nắm trong tay quyền lực to lớn. Tất cả người nhà họ Diệp khi gặp hắn cũng đều phải xu nịnh lấy lòng hắn, còn Diệp Linh Chi quỳ trước mặt hắn cầu xin hắn đừng đuổi cô ta đi. Ngay cả Nhiếp Thu Sính cũng gào khóc đòi làm tình nhân của hắn, dù không danh không phận cũng bằng lòng.

Giấc mộng đẹp này khiến cho Yến Tùng Nam cười thỏa mãn ngay lúc đang ngủ.

Cười mãi đến khi tỉnh dậy, hắn phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng với trần nhà âm mốc, trên người trần trụi, không được đắp chăn, cả người lạnh tê tái.

Yến Tùng Nam từ từ tỉnh táo lại, nhớ lại khung cảnh trong giấc mơ, hắn đập một cái xuống giường. Chỗ rách nát này mà cũng là khách sạn tốt nhất trong huyện ư? Hừ! Sau này hắn phải giống như trong mơ, phải trở thành một người có địa vị hơn người.

Yến Tùng Nam căm phẫn nói: “Ông đây sớm muộn cũng sẽ khiến tất cả các người...”

Lời còn chưa dứt thì cửa sổ bỗng nhiên vang lên tiếng gõ.

Trong đêm khuya yên tĩnh, tiếng gõ cửa cóc cóc càng thêm rõ ràng, cắt ngang lời nói của Yến Tùng Nam. Hắn lập tức quay đầu nhìn về phía cửa sổ, nhưng vì có rèm cửa che phủ nên hắn ta không nhìn thấy được thứ ở bên ngoài cửa sổ.

Trong lòng hắn thấy bức bối, chẳng lẽ mình đã nghe nhầm hay ngoài trời nổi gió cuốn theo thứ gì đó đập vào cửa sổ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Trùm Bao, Đánh Đàn Ông Tồi

Nhưng nghe kỹ thì bên ngoài không hề có chút tiếng gió nào.

Tiếng cóc cóc chọi tai lại vang lên. Yến Tùng Nam bất chợt cảm thấy lạnh sống lưng, nổi hết da gà.

Đêm hôm khuya khoắt, lẽ nào...

Tiếng gõ cửa lại vang lên, Yến Tùng Nam cổ nuột nước bọt, bên ngoài chắc không có thứ gì, thời nào rồi, chắc chắn sẽ không có ma quỷ gì đâu. Không chừng chỉ là mèo hoặc chim, có lẽ hắn ta đã suy nghĩ quá nhiều.

Tay Yến Tùng Nam hơi run, hắn kéo chăn trùm kín người.

Nhưng sau đó tiếng gõ cửa lại vang lên, không mạnh không nhẹ, cóc cóc cóc cứ vang lên đều đặn. Cho dù hắn không muốn để ý nhưng cũng không thể lơ nó đi được.

Lúc đầu, thật ra Yến Tùng Nam vẫn không thấy sợ, nhưng tiếng gõ cửa đó cứ vang đều không ngừng khiến hắn không sợ không được.

Nửa đêm canh ba, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, thật sự rất đáng sợ.

Hắn kéo chăn lên bịt kín hai tai, nhưng âm thanh đó vẫn cứ đâm thẳng vào lỗ tai hắn.

Du Dục không có gì phải vội vã, anh vịn vào vách tường bên ngoài, nhip nhàng gõ vào cửa sổ.

Ở trong phòng, Yến Tùng Nam nhìn thời gian đã hơn bốn giờ, trời sẽ sáng nhanh thôi, cứ đợi thêm một lát thì mọi thứ sẽ ổn.

Nhưng chưa đến nửa tiếng đồng hồ, âm thanh đó đã hành hạ Yến Tùng Nam đỏ mồ hôi lạnh khắp người. Càng chịu giày vò, thời gian càng trôi qua càng chậm, chậm chạp như thời gian của một thế kỷ.

Cuối cùng, Yến Tùng Nam bật dậy, hắn không tin bên ngoài có ma quỷ lộng hành.

Yến Tùng Nam bọc người trong chăn, hắn tìm khắp phòng cuối cùng cũng tìm được một chiếc ghế vừa ý.

Hắn rón rén đi đến chỗ cửa sổ, nuột nước bọt lấy dũng khí, sau đó roẹt một tiếng, vén màn cửa lên. Hắn đã làm tốt công tác chuẩn bị, nếu bên ngoài có thứ gì đó, hắn sẽ cầm ghế đập nát cánh cửa thủy tinh.

Nhưng...

Tuy bên ngoài vẫn hơi tối nhưng trong phòng lại rất sáng, hắn không nhìn thấy gì bên ngoài, đừng nói ma, ngay cả bóng một con mèo cũng chẳng thấy.

Yến Tùng Nam càng thêm nghi hoặc, sao không có gì hết vậy?

Hắn cẩn thận tiến về trước, mặt dán lên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nhưng vẫn không nhìn thấy được gì.

Tiếng gõ cửa cũng không vang lên, gan Yến Tùng Nam cũng to hơn một ít, hắn mở cửa sổ, thò đầu ra muốn nhìn xuống dưới xem thử.

Như vừa thò đầu ra thì khuôn mặt đột nhiên đau nhói, hình như có thứ gì đó đập thẳng vào mặt hắn.

Sức đập rất mạnh, khiến Yến Tùng Nam không tự chủ ngã về sau.

Rầm một tiếng, cơ thể ngã mạnh xuống đất, Yến Tùng Nam phát ra tiếng kêu đau đớn. Hắn che mặt, cảm giác như xương gò má đã bị đánh gãy, nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là thứ gì đã đánh hắn? Rốt cuộc ngoài kia có gì?

Trong lòng Yến Tùng Nam cảm thấy sợ hãi, hắn đang muốn bỏ tay xuống để nhìn xem là thứ gì, nhưng trước mắt bỗng tối đen, hắn đã bị người ta trùm bao vào đầu.

Chiếc bao trùm qua đầu hắn, một giây sau hắn liền cảm thấy cổ bị cột chặt bởi một sợi dây thừng, bịt kín miệng bao, làm cho hắn không thể kéo xuống được.

Yến Tùng Nam không ngại đau, hắn hét lớn: “Ai đó? Mày là ai? Cứu tôi với! Ngồi đầu... mau đến đây!”

Hắn không ngừng kêu gào nhưng chỉ nghe thấy một giọng nam trầm khàn: “Nếu mày còn muốn sống thì cứ la đi, la lớn hơn cũng không sao.”

Một chân Du Dực đập lên cổ của Yến Tùng Nam, chân dùng sức đập mạnh, giống như chỉ cần anh đề mạnh hơn một chút là có thể đập gãy cổ hắn ta.

Yến Tùng Nam không nhìn thấy được gì nhưng vẫn cảm nhận được luồng sát khí dày đặc đang bao vây hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Lấy Chân Của Mày Mà Trả Tiền

Sự kinh khủng khiến cả người hắn dựng hết lông tơ, sự bất an trong lòng cũng đạt đến đỉnh điểm.

Du Dực đã từng tiếp nhận sự huấn luyện chuyên nghiệp, có thể dễ dàng không chế giọng nói, ít ra khi nghe sẽ không thấy giống giọng thật của anh.

Nên Yến Tùng Nam chẳng hề nghi ngờ đó là Du Dực.

“Đại ca, tha mạng, xin hãy tha mạng, tôi không hề gây thù chuốc oán với ai ở nơi này, có phải anh đã nhận nhầm người rồi không?”

Bây giờ Yến Tùng Nam đang rất hối hận, đáng lẽ ra hắn không nên mở cửa sổ, không ngờ bên ngoài không phải ma mà là một người còn đáng sợ hơn cả ma.

Du Dực nhàn nhạt lên tiếng: “Nghe nói mày rất có tiền?”

Yến Tùng Nam vừa nghe liền nghĩ đến người này có thể là người khách sạn, nếu không làm sao biết được hắn có tiền, vì hắn cũng chỉ vừa mới tới huyện thành này thôi.

Hắn ta vội nói: “Không, không... đại ca à, tôi không có tiền đâu...”

“Không có?” Vừa nói Du Dực vừa dùng thêm sức.

Yến Tùng Nam liền cảm thấy hô hấp khó khăn, cổ dường như sắp bị đập gãy, hắn vội nói: “Không... không, không, tôi có tiền, có tiền, túi tiền của tôi để ở dưới gối, đại ca à, tôi sẽ đem hết tiền cho anh.”

Mạng sống với tiền cái nào quan trọng hơn, Yến Tùng Nam biết rất rõ điều này. Tiền của hắn lấy từ nhà họ Diệp nên cho hắn ta cũng không thấy tiếc. Chỉ cần mạng sống vẫn còn thì vẫn có thể lấy được càng nhiều tiền hơn. Hắn ta vẫn chưa hoàn thành được ước mơ của mình cơ mà.

Du Dực cười một tiếng: “Đồ nhát gan!”

Yến Tùng Nam nào dám cãi lại: “Đúng đúng đúng, tôi là thứ nhất gan, đại ca à, xin anh hãy tha cho tôi, tha cho tôi một mạng đi mà...”

Hắn đúng là một tên tiểu nhân, chỉ cần được sống thì cái gì hắn cũng nói được, chẳng hề có chút xú lòng tự trọng nào.

Du Dực lôi Yến Tùng Nam đến bên giường, nhắc gối lên nhìn thấy bốp tiền màu đen của hắn ta, anh mở ra, quả nhiên nhìn thấy trong bốp có một sấp 100 tệ.

Du Dực móc hết toàn bộ tiền trong bốp ra, không chừa lại dù chỉ một tờ.

“Chỉ có nhiều đây thôi sao?”

Yến Tùng Nam lập tức đáp: “Đại ca, tôi... tôi không nghĩ tới sẽ... sẽ gặp phải anh nên chỉ mang theo một ít, lần sau... lần sau tôi sẽ mang nhiều hơn.”

Du Dực khinh thường, nếu theo lời hắn nói thì hắn đúng cực phẩm trong giới nhất gan.

Thứ cặn bã thế này sao có thể xứng được với cô ấy.

Vừa nghĩ tới Nhiếp Thu Sinh bị một tên khốn làm chậm trễ nhiều năm qua, Du Dực hận đến nỗi muốn băm vằm hắn ra.

Anh lạnh lùng nói: “Nhưng lần này tao đang cần thì sao đây?”

“Đại ca... tôi... tôi... xin anh, trên người tôi không có nhiều tiền... lần này, xin anh khai ân...”

Du Dực nhìn về phía cửa sổ rồi cười nói: “Nếu đã như thế thì tao cũng không phải kiểu người thích làm khó người khác.”

Yến Tùng Nam mừng rỡ, liền thanh nói: “Đúng, đúng, tôi biết đại ca là một người...”

Nhưng hắn còn chưa nói xong thì Du Dực lại cất tiếng: “Cho nên... lấy một cái chân của mày để bù vào nhé?”

Ngay lập tức Yến Tùng Nam bị dọa đến ngơ ngời, cơ thể trần truội bắt đầu run rẩy, không phải do lạnh mà là do sợ hãi: “Đại ca, đại ca... tha mạng, tha mạng...”

Du Dực cười gian: “Tao không cần mạng của mày, tao chỉ cần một cái chân của mày mà thôi.”

“Đại ca, đại ca...” Giọng nói của Yến Tùng Nam run lên dữ dội.

“Tao cho mày quyền được chọn, mày muốn chân trái hay chân phải, hay là cái chân thứ ba của mày?”

Giọng trầm khàn của Du Dực, khi chui vào lỗ tai của Yến Tùng Nam nghe u ám như muốn lấy đi mạng người. Hắn vô ý thức bảo vệ chỗ đó, cái chân thứ ba nếu mà bị phế đi thì chẳng khác nào phế luôn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Ngược Đãi Tên Đàn Ông Khốn, Tâm Trạng Tốt!

Du Dực cười ha ha: “Ồi, xem ra mày cũng rất quý cái chân thứ ba của mày đó chứ, hay chọn nó nhé, thấy sao nào?”

“Đại ca, đại ca... xin hãy tha cho tôi, tha cho tôi đi. Không phải anh cần tiền sao, vợ tôi có tiền, nhà cô ấy ở Lạc Thành, thuộc hàng giàu nứt vách ở đó. Tôi sẽ gọi điện thoại cho cô ấy, anh muốn bao nhiêu cũng được. Đại ca, tôi sẽ cho anh tiền, anh muốn bao nhiêu tôi cũng đưa.”

Khi Yến Tùng Nam ăn vạ thì đừng hòng có ai bị được. Bây giờ hắn rất hận Diệp Linh Chi, đều tại con hồ cái đó, trước khi ra ngoài chỉ cho phép hắn đem theo một ít tiền, ả sợ hắn đem tiền cho Nhiếp Thu Sinh.

Bây giờ thì tốt rồi, gặp phải cướp mà tiền không đủ, người ta sắp phế hắn rồi!

“Chắc, lần đầu được chiêm ngưỡng hạng người vừa "ăn cơm mềm" mà còn tự hào. Thứ vô dụng như mày mà cũng có đàn bà chịu cho mày bám vấy. Người đàn bà nào nhìn trúng mày chắc mắt có vấn đề nặng.

“Đại ca, anh nói đúng lắm, tôi xấu trai ngay cả công phu giường chiếu cũng tầm thường, đại ca à, xin anh hãy thủ hạ lưu tình. Tôi là một người xuất thân nghèo khó, vất vả lắm mới ngoi lên được. Nếu anh phế chỗ đó của tôi thì tôi sẽ chết chắc đó!”

Yến Tùng Nam khóc lóc cầu xin, hy vọng có thể thuyết phục được tên cướp.

Du Dực gật đầu: “Mày nói vậy cũng tội nghiệp thật, nghe ra hình như cũng không dễ dàng gì cho cam.”

“Đúng vậy đúng vậy, đại ca à, ai cũng không dễ dàng gì mà...”

Còn chưa nói xong bụng đã nhận thêm một cước nặng nề. Yến Tùng Nam đau đến nói không nói được tiếng nào, hắn chỉ nghe thấy bốn chữ.

“Tiếc là... không được.”

Sau đó quyền cước ào tới như mưa, sự đau đớn khiến Yến Tùng Nam bắt đầu hoài nghi cuộc sống. Hắn co người lại nằm trên đất. Cuối cùng, đợi đến khi Du Dực không còn đánh nữa thì hắn đã nằm bất động.

“Không... có thằng ăn cướp nào... như mày...”

Du Dực nhét tiền vào túi, anh thuận tay rút drap giường ra, tay không xé thành từng mảnh. Anh nói: “Tao có nói tao chỉ cướp của thôi sao? Tao chỉ nhân tiện tay cướp thôi. Mày có biết tại sao tao không chấp nhận không?”

Tìm Yến Tùng Nam rung lên, chẳng lẽ bên trong còn có ý đồ gì khác?

Du Dực tiếp tục nói: “Bởi vì tao cũng chỉ nhận tiền của người khác, giúp người khác làm việc. Nếu mày muốn trách thì trách mày đã làm chương mất người khác.”

Anh phải chuyển hướng mối nghi, anh phải loại bỏ hiểm nghi của bản thân, đồng thời phải khiến cho Yến Tùng Nam hoài nghi người anh muốn hắn hoài nghi.

Trong miệng Yến Tùng Nam đầy máu, vừa mở miệng là máu đã chảy ra, hắn khó khăn nói: “Ai... ai... là ai?”

Du Dực cột từng sợi vải lại với nhau, sau đó trói Yến Tùng Nam lại: “Tao đâu thể nói được, đây là thỏa thuận với người thuê tao. Tao đã nhận nhiều tiền từ ông ta thì không thể bán đứng ông ta được. Ngoài ra, người đó còn kêu tao cảnh cáo mày, đừng nghĩ rằng mày là con rể của nhà họ Diệp thì có thể muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Người đó có thể lấy mạng của mày bất kỳ lúc nào.”

“Là ai?... Rốt cuộc là kẻ nào?”

“Tự nghĩ đi.” Du Dực trói Yến Tùng Nam lại.

“Nhiếp Thu Sinh... không, không phải cô ta, cô ta chỉ là kẻ nghèo kiết xác...” Nhiếp Thu Sinh là một thôn phụ quê mùa chưa bao giờ lên huyện thành, cho dù có hận hắn cũng không thể nghĩ ra những chuyện này.

Vậy ngoài Nhiếp Thu Sinh ra, người biết hắn đến chỗ này chỉ có.... nhà họ Diệp.

Cơ thể Yến Tùng Nam run lên...

Đột nhiên Yến Tùng Nam cảm thấy “cậu em” của hắn bị xiết chặt lại, “Mày muốn làm gì? Mày không thể...”

Du Dực dùng sức buộc lại, anh cười: “Đã nói mày đừng trách tao rồi mà, tao cũng chỉ nhận tiền làm việc thôi, nếu mày muốn hận thì đi hận người đứng đằng sau ý.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Ép Mày Vào Đường Cùng

Lời của Du Dực khiến cho Yến Tùng Nam cảm thấy lạnh hết sống lưng, có người muốn hại hắn, xem ra tám chín phần là người của nhà họ Diệp, nhất định là bọn họ không ưa hắn nên mới nhân lúc hắn không ở Lạc Thành rồi tìm người xử lý hắn.

Nhưng họ ra tay cũng hơi quá tay, đây không phải chỉ dạy hắn một bài học nhỏ, rõ ràng là muốn lấy mạng của hắn.

Sự đau đớn truyền từ dưới lên khiến Yến Tùng Nam càng thấy kinh hoàng. Khi máu bị tắc nghẽn trong thời gian dài sẽ dẫn đến hoại tử, đến lúc đó cho dù hắn không muốn cắt thì cũng phải để bác sĩ cắt. Khi đó, đừng nói đến việc bám váy đàn bà, cho dù làm trai bao cũng không ai thèm.

Cuộc đời sẽ tiêu tùng như thế!

Bây giờ, Yến Tùng Nam không có thời gian để nghĩ xem ai trong nhà họ Diệp làm ra trò này, cũng không có thời gian hận thù ai. Hắn phải bảo vệ “em trai” của hắn. Khó khăn lắm mới lấy được Diệp Linh Chi, khó khăn lắm mới có được những ngày tháng tốt đẹp như bây giờ, hắn còn chưa được hưởng thụ vài năm, tuyệt đối không thể để nó kết thúc như vậy được.

Yến Tùng Nam sợ đến nỗi nước mắt nước mũi tèm lem, chỉ thiếu điều khóc thét lên: “Đại ca, đại ca... anh nghe tôi nói, tôi có thể cho anh tiền, có thể cho anh rất nhiều tiền... tôi xin anh hãy hạ thủ lưu tình, chừa cho tôi một con đường sống đi, mọi người ai cũng đều cực khổ, xin anh hãy nhẹ tay khai ân, đừng ép chết tôi mà...”

Du Dục dùng lực thắt một cái mẩu, cái mẩu đó được thắt theo cách chuyên nghiệp, càng kéo càng chặt, muốn mở nó ra là chuyện không có khả năng, trừ khi dùng dao cắt. Nhưng nếu dùng dao cắt đi thì khó tránh khỏi cắt trúng những chỗ không nên cắt. Lúc ban đầu, Du Dục vốn chẳng muốn chừa đường sống gì cho Yến Tùng Nam cả.

Anh đứng lên, nhăn mày: “Đừng đùa chứ, mày chỉ là một thằng bám váy đàn bà, trước mặt người khác thì vênh váo, về đến nhà thì khom lưng nịnh nọt vợ, người như mày có tiền gì mà đưa cho tao? Với lại, tao đã nhận tiền thì phải hoàn thành tốt chuyện được giao, mày có nói nhiều cũng vô dụng thôi. À, không phải tao xem thường mày mà số tiền người ta cho tao, cho dù mày có tìm vợ mày đòi cũng chưa chắc trả được bằng.”

Thật ra Du Dục muốn nói với Yến Tùng Nam rằng người thuê anh siêu có tiền, nên hắn cứ từ từ suy nghĩ đi.

Dù sao, mặc kệ thế nào cũng không liên quan gì đến Nhiếp Thu Sinh.

Yến Tùng Nam là một người có chút đầu óc, sao lại nghĩ không ra ý nghĩa trong đó chứ. Hắn cực kỳ hận người nhà họ Diệp, lúc đầu là do hắn lừa Diệp Linh Chi, không nói với cô ta việc hắn đã có một người vợ ở quê, nhưng những năm nay hắn cũng giúp nhà họ Diệp không ít, dựa vào gì mà bọn họ lại muốn dồn hắn vào chỗ chết?

Yến Tùng Nam khỏ sở van xin: “Đại ca, anh cũng là một người đàn ông, chắc anh cũng biết chúng ta không thể không có cái đó chứ, anh làm thế chẳng khác nào đẩy tôi vào chỗ chết.”

Du Dục cười gian: “Chỗ chết? Tao có động thủ lấy mạng mày sao? Thôi, không nói nhảm với mày nữa, tao đã tiết lộ với mày quá nhiều rồi, nếu như mày còn sống thì tự đi trả thù, tuyệt đối đừng tìm tao nhé. Hoặc mày có tiền thì mày có thể thuê tao, tao đó giờ chỉ nhận tiền chứ không nhận người.”

“Đại ca, đại ca...”

Cho dù Yến Tùng Nam có cầu xin như thế nào, Du Dục đều tỏ ra hờ hững, tay anh đánh xuống đánh ngất Yến Tùng Nam.

Du Dục gỡ bao bố đang trùm đầu hắn ra, sau đó lấy một mảnh vải nhét vào miệng hắn, rồi vác hắn lên.

Du Dục vứt Yến Tùng Nam đang hôn mê bất tỉnh ở một nơi nào nhiệt nhất trong huyện thành, đó là chợ.

Mỗi ngày vào sáng sớm sẽ có rất nhiều rất nhiều tiểu thương dọn hàng bắt đầu buôn bán, đồng thời trong huyện cũng có rất nhiều cư dân đến đây mua thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cà Đồi Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Chú Đi Đánh Thằng Cha Xấu Xa Của Con Rồi

Đến lúc đó, dưới sự chỉ trỏ của nhiều người, sự khuất nhục trong lòng Yến Tùng Nam sẽ biến thành nỗi thù hận mãnh liệt. Sự hận thù đó sẽ dẫn lối hắn đi báo thù nhà họ Diệp.

Tuy Du Dục không có thù oán gì với nhà họ Diệp, nhưng anh cảm thấy nhà họ Diệp cũng chẳng phải thứ tốt lành. Nếu như là người hiểu chuyện sẽ không tha cho Yến Tùng Nam, nhưng họ vừa ép Yến Tùng Nam đưa mẹ con Nhiếp Thu Sinh lên Lạc Thành, vừa không cho phép hắn ly hôn với Nhiếp Thu Sinh. Sự mờ ám trong đó, Du Dục cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

Chẳng tha để họ tự nội chiến, cắn xé lẫn nhau.

Đội bọn họ tự gây chuyện với nhau thì sẽ chẳng còn tâm trí đi gây phiền phức cho Nhiếp Thu Sinh nữa.

Trước khi đến tìm Yến Tùng Nam, Du Dục đã từng nghĩ tới việc giết quách hắn đi.

Nhưng nếu như hắn chết thì Nhiếp Thu Sinh vẫn sẽ mãi là vợ hắn, không thể tiến hành thủ tục ly hôn, nên Du Dục không muốn lấy mạng của hắn nữa.

Anh muốn Nhiếp Thu Sinh thoát khỏi Yến Tùng Nam hoàn toàn, hy vọng có một ngày ước mơ của anh sẽ thành sự thật.

Mọi thứ đều xử lý xong trước 5 giờ sáng, Du Dực trực tiếp quay về tiểu khu.

Lúc về, anh không dùng cách treo cửa sổ vào, anh nghĩ Nhiếp Thu Sinh và Thanh Ti chắc vẫn đang ngủ say nên anh đi vào bằng cửa chính.

Kết quả là, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Thanh Ti bước từ nhà vệ sinh ra, tóc bé con như cục bông xù, khuôn mặt còn chưa tỉnh ngủ hẳn. Sau khi nhìn thấy Du Dực, cô bé nghiêng cái đầu nhỏ, sự kinh ngạc tràn đầy gương mặt: “Chú...”

Du Dực vội giơ một ngón tay lên: “Suyt!”

Thanh Ti nhỏ giọng hỏi: “Chú đi ra ngoài sao?”

Du Dực gật đầu: “Đúng vậy, chú vừa mới ra ngoài làm chút chuyện.”

Anh đi đến bế Thanh Ti lên: “Đừng nói với mẹ con nhé? Đây là bí mật giữa con và chú.”

Tuy Thanh Ti chỉ mới 8 tuổi nhưng không phải là một cô bé dễ bị lừa, cô bé gật đầu: “Được ạ, nhưng chú có thể nói cho con nghe chú đi làm gì được không ạ?” “Khụ... chú chỉ có thể nói với con rằng, đó không phải là chuyện xấu.”

Anh không thể nói với Thanh Ti rằng, chú đi đập thẳng cha khốn nạn của con một trận được!

Thanh Ti gật đầu: “Được thôi, con tin chú.”

Du Dực hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ của cô bé: “Buổi sáng muốn ăn gì, lát nữa chú sẽ đi mua cho con, bánh quẩy, bánh bao hay bánh chiên hành?

Thanh Ti liếm môi, các món đó dường như đều rất ngon thì phải?

Cô bé nói nhỏ: “Chú ơi, có thể... ăn tất cả luôn được không?”

Du Dực chột lên cái mũi nhỏ của Thanh Ti: “Tất nhiên rồi, mau về ngủ đi nào, đợi con tỉnh dậy chú sẽ mua bữa sáng về cho con.”

Anh thả Thanh Ti xuống, vỗ nhẹ lên đầu cô bé.

Nhìn thấy Thanh Ti về phòng, Du Dực mới thở phào nhẹ nhõm, biết vậy lúc này đã về bằng đường cửa sổ rồi, may là chỉ có Thanh Ti nhìn thấy, nếu là cô ấy thì anh không biết phải giải thích như thế nào.

Du Dực về phòng, nhìn thấy bây giờ đang là 5 giờ, khoảng không lâu sau đó Yến Tùng Nam sẽ bị phát hiện ngay thôi.

Du Dực cười lạnh, chuyện này tốt nhất nên truyền đến tay nhà họ Diệp ở Lạc Thành, đến lúc đó họ chỉ càng thêm ghét bỏ đứa con rể này.

Nằm trên giường, tâm trạng Du Dực tốt lên hẳn. Đúng là phải đập tên khốn đó một trận thì mới giải quyết được sự phẫn nộ trong lòng anh.

Du Dực không ngủ được, anh nhắm mắt suy nghĩ, không tự chủ được lại nghĩ đến cảm giác tê dại như điện giật khi bàn tay của Nhiếp Thu Sinh chạm vào đùi anh, anh chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân lại dễ bị khiêu khích đến như thế.

Cho dù là bây giờ, khi nghĩ đến cảm giác ấy anh vẫn cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, anh nhắm mắt, không bao lâu sau, trong phòng vang lên những tiếng hít thở nặng nề...

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Sau Này Chúng Ta Có Tốt Hơn Không?

Một lúc sau, hơi thở đều trở lại, ngoài trời đã sáng, Du Dực đột nhiên cười khi, không ngờ đời anh cũng làm chuyện thế này.

Người khác biết đến anh là một Du Dực lạnh lùng, cao quý, không gần gũi sắc, cuộc sống đậm bạc còn hơn sư thầy tịnh tu trong chùa, với lại anh cũng cảm thấy bản thân mình không cần để ý đến nữ sắc, dù sao thì cũng bao năm rồi, phụ nữ lượn lờ bên anh không phải ít, thế nhưng anh chưa thấy có nữ nhân nào có thể làm anh rung động.

Du Dực không giống những người đàn ông khác, anh không thể làm điều ấy với người phụ nữ không quen biết, cũng không thể làm với người phụ nữ anh không yêu.

Trước giờ anh vẫn cảm thấy chuyện này chỉ có thể làm với người thương yêu nhất mới được.

Giống như chuyện lúc nãy, trước đây anh chẳng bao giờ làm, nhưng hiện tại... gặp được người con gái mình thích, cho dù chỉ vài cử chỉ ghẹo đùa, anh cũng không chịu nổi.

Du Dực thờ dài, trước đây anh đã đánh giá bản thân quá cao rồi.

Nằm trên giường chợp mắt khoảng một tiếng đồng hồ, đã 6 giờ sáng rồi, Du Dực liền mở mắt, tinh thần phấn chấn trở lại, anh trẻ khỏe cường tráng, người vốn dĩ đã tràn đầy sinh lực, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian ngắn thì anh sẽ phục hồi ngay.

Bên ngoài trời đã sáng, anh cũng đã nghe tiếng Nhiếp Thu Sính thức dậy.

Du Dực nhanh chóng thức dậy, mở cửa liền thấy Nhiếp Thu Sính vừa tắm gội xong.

Cô ấy đứng đó, lớp áo mỏng tênh, dường như có thể thấy được đường cong và dáng người thướt tha. Cô để xõa tóc, hàng tóc mai dính nước ướt trên má, khuôn mặt trắng trong thuần khiết không phấn son, mái tóc đen mượt, đôi môi đỏ thắm, hàng mi dài, một khuôn mặt thanh tú tuyệt vời, xinh đẹp không chê vào đâu được.

Cho dù cô đã là mẹ một con nhưng không ai có thể phủ nhận cô vẫn rất trẻ trung và xinh đẹp.

Cho dù quần áo có nhà quê cỡ nào cũng không thể che giấu khuôn mặt xinh đẹp rung động lòng người ấy, nhưng khiến do Du Dực say đắm vẫn là đôi mắt của cô. Đó là đôi mắt nhu mì nhất, thuần khiết nhất và cũng là đôi mắt ám áp nhất mà anh từng thấy, khiến anh say mê, nguyện lòng đắm chìm trong ấy.

Đôi mắt Du Dực nhìn chăm chăm vào đôi môi của cô, yết hầu bất giác chuyển động, anh liền dời mắt đi nhìn nơi khác, và hỏi: “Sao cô dậy sớm vậy?”

Nhiếp Thu Sính trả lời với vẻ ngượng ngùng: “Hồi trước khi ở nhà còn dậy sớm hơn nữa, thực ra hôm nay là trễ rồi, hôm qua thực sự ngủ rất ngon.”

Sống ở đây, trong lòng Nhiếp Thu Sính cũng rất xúc động, mặc dù không biết ngày mai sẽ ra sao, nhưng mà có thể đi đến bước này đã là điều cô không dám nghĩ tới, mặc dù vẫn thấp thỏm không yên, nhưng hiện tại có thể nghĩ về tương lai thì đã tốt hơn rồi.

Nhiếp Thu Sính mong muốn sắp tới không lâu có thể ly hôn với Yến Tùng Nam, rời khỏi nhà họ Yến, dắt theo Thanh Ti, làm kinh doanh nhỏ, sống một cuộc sống giản dị bình yên.

Đó chính là một tương lai tốt đẹp nhất trong lòng Nhiếp Thu Sính.

Lời của Nhiếp Thu Sính rất bình thường tùy ý, nhưng Du Dực nghe bên tai mà cảm thấy nhói trong tim. Ngày trước, khi trời chưa sáng, cô đã phải dậy như một người đàn ông vậy, xuống ruộng cấy cày, nhất là đến mùa xuân phải gieo hạt, thu sang thu hoạch thì càng bận rộn hơn, bận đến nỗi thời gian để uống ngụm nước cũng không có. Sáng sớm, người trong làng chưa ai dậy thì cô đã phải dậy, buổi tối nhà người ta đã tắt đèn nhưng cô vẫn chưa ngủ.

Du Dực thực sự không hiểu sao một mình cô có thể chống chọi đến giờ?

Anh bèn nói: “Sớm quá rồi, sau này cô ngủ thêm tí, không cần vất vả vậy nữa.”

Nhiếp Thu Sính có chút dao động, cô gật đầu: “Vâng, sau này... sẽ tốt hơn phải không?”

Du Dực đáp lại: “Ừm, nhất định sẽ thế.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Khiến Cô Quen Với Mọi Thứ Của Anh

Có anh ở bên, sẽ không để cô quay lại cuộc sống trước kia.

“Đúng rồi, bữa sáng muốn ăn gì, tôi đi làm cho.” Sau một đêm nghỉ ngơi, sự mệt mỏi trên người Nhiếp Thu Sính vơi đi, khí sắc đã tốt hơn, khi nói chuyện, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng.

Du Dực liền nói: “Thôi, không cần làm đâu, gần đây nhiều tiệm bán đồ ăn sáng, để tôi đi mua cho cả hai.”

“Không có gì đâu, để tôi làm cho.” Nhiếp Thu Sính cảm thấy không phải cái gì cũng phải mua, với lại bữa sáng ở ngoài bán chưa chắc ngon nữa.

“Tôi muốn ăn bánh bao và bánh quẩy, hôm nay đừng làm nữa được không? Cô nghỉ ngơi đi, mai hãy làm.” Du Dực không nói là mua cho Thanh Ti, anh cảm thấy chỉ cần nói là mua cho Thanh Ti thì Nhiếp Thu Sính sẽ nể con bé.

“VẬY... Tôi đi với anh.”

Du Dực lưỡng lự một hồi bèn gật đầu: “Ừm.”

Chỗ bán bữa sáng cách nơi họ ở không xa lắm, đi bộ khoảng chừng mười mấy phút là tới.

Từ trên lầu đi xuống, ra cửa khu nhà, trên đường gặp rất nhiều người dân sống ở đó, Nhiếp Thu Sính đều không quen biết, cho dù có lòng muốn chào hỏi cũng không biết nói gì, thế là cứ đi theo Du Dực ra ngoài, ngược lại người dân lúc thấy hai người đều dè dặt.

Khu nhà ở đây không lớn, sống ở đây đều là người quyền cao chức trọng của tỉnh thành, người thường muốn sống ở đây cũng không có cửa.

Thế nhưng, Du Dực và Nhiếp Thu Sính không biết từ đâu đến, lại còn sống trong căn hộ tốt nhất ở đây, người ở khu này ai mà không muốn ở căn hộ đó, không ai là không có suy nghĩ này, cũng đã đi cửa sau các kiểu nhưng đều vô dụng, ai ngờ lại tự nhiên có người vào ở.

Vào ngày hôm qua, tin Nhiếp Thu Sính bọn họ vào đây ở đã đồn khắp khu này rồi, ai cũng hỏi rốt cuộc là ai mà lại lẳng lặng vào đây sống, nghe bảo do thư ký của trưởng huyện đích thân sắp xếp.

Ai cũng cho rằng chắc chắn có quan hệ gì đó với huyện trưởng hoặc là người bên trên rất quyền lực nào đó, đâu ngờ sáng nay gặp mới thấy không có một tí gì giống với những gì họ đã nghĩ. Là đôi vợ chồng trẻ này sao, tướng mạo cũng bình thường thôi, nhưng mà bộ đồ của người phụ nữ có phải quá nghèo nàn không? Hai người bọn họ không biết rằng họ đã trở thành đề tài bàn luận của người khác.

Du Dực hỏi Nhiếp Thu Sính: “Hôm nay cô muốn làm gì?”

“Tôi muốn đưa Thanh Ti đi mua vài bộ đồ để thay, sau đó đi gặp luật sư ủy thác, muốn hỏi sự việc tiến triển thế nào rồi.”

Du Dực đáp: “Tôi đi với cô.”

Nhiếp Thu Sính cười với anh: “Vâng.”

Cô cứ cảm thấy tuy cô và Du Dực không hẳn là người quá quen thân, nhưng khi ở với anh ấy, lúc nào cô cũng có cảm giác an toàn, với lại Du Dực khiến cô có một cảm giác thân quen rất khó nói, hình như đã quen biết từ lâu rồi vậy, không cảm thấy gượng gạo.

Tuy anh thường trung bộ mặt cứng đờ, nói chuyện cũng không như những người đàn ông khác nhưng lại khiến cô cảm thấy an tâm.

Lúc mua bữa sáng, Nhiếp Thu Sính đòi trả tiền, Du Dực liền giữ lấy tay cô, mặt nghiêm túc nói: “Ở chỗ tôi không có quy tắc này.”

Nhiếp Thu Sính lúc này không ý thức được rằng thật ra cô đã bị ăn đậu hũ, cô còn tưởng Du Dực chỉ đơn giản là ngăn cô lại không cho trả tiền thôi.

Cô vội nói: “Nhưng không thể lúc nào cũng...”

Du Dực trưng ra bộ mặt nghiêm túc, nhưng len lén ấn nhẹ vào lòng bàn tay Nhiếp Thu Sính, anh nói: “Sau này cô phải quen thôi.”

Anh muốn Nhiếp Thu Sính từ từ quen với sự tồn tại của anh, quen dùng tiền của anh, quen với việc được anh bao bọc, quen với mọi thứ của anh!

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Con Gái Là Để Cung Chiều

Cho đến một ngày, khi mà cô phát hiện cuộc sống không thể thiếu anh, như vậy anh đã thành công rồi.

Nhiếp Thu Sính có chút không biết làm thế nào: “Anh không thể như vậy được...”

Du Dực mỉm cười: “Nghe lời tôi.”

Bà chủ bán bánh bao nói chuyện rất sáng khoái, bà nói với Nhiếp Thu Sính: “Này cô gái, đàn ông kiếm tiền là để cho vợ xài, lấy chồng là để com no áo ấm, chứ nếu không cô lấy anh ta làm gì, phải không nào? Cô nên vui mừng vì chồng cô biết thương cô, biết kiếm tiền cho cô xài.”

Lời nói của bà khiến cho mặt Nhiếp Thu Sính đỏ lên, “Thím à, chúng tôi...”

Du Dực ngắt lời cô: “Thím nói quá đúng, con còn đợi ở nhà, chúng ta mau về thôi, để con ăn khi còn nóng, nếu không nguội, con ăn lại đau bụng bây giờ.”

Bà chủ bánh bao cười nói: “Đi từ từ thôi, nếu thấy ngon sau này thường xuyên ghé nhé!”

Du Dực gật đầu: “Vâng.”

Nhiếp Thu Sính đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa rụt rè đi theo Du Dực rồi khỏi, đã đi được một đoạn mà vẫn còn nghe bà chủ bánh bao nói ở phía sau, “Cậu trai này không những đẹp trai mà còn biết thương vợ yên con, đúng là người đàn ông tốt.”

Đi xa được một quãng, Du Dực mới lên tiếng: “Xin lỗi, lúc nãy tôi cảm thấy nếu giải thích thì càng rắc rối hơn, cô... hiểu không?”

Nhiếp Thu Sính ngăn người ra, rất nhanh cô đã hiểu ý của Du Dực.

Nếu không giải thích thì cô sẽ cảm thấy xấu hổ, còn nếu nói ra thì có thể xung quanh đều ngượng cả, với lại có thể khiến cho người khác đoán già đoán non mối quan hệ của hai người, dù sao thì mọi người đều không quen biết nhau, thà không nói còn hơn giải thích để bản thân khó xử.

Sau khi nghĩ ngợi xong, suy nghĩ lạ thường trong lòng Nhiếp Thu Sính cũng tan biến, cô gật đầu: “Anh nói đúng, không giải thích càng tốt.”

Du Dực nói: “Chỉ là khiến cô oan ức rồi.” Nhiếp Thu Sính bối rối đáp: “Sao anh nói vậy? Tôi có gì oan ức đâu, tôi cảm thấy... nếu nói vậy thì giống như lợi dụng anh mất rồi.”

Du Dực cảm thấy tim đập loạn nhịp, vành tai đỏ ửng, muốn nói gì đó nhưng nhất thời không biết nói gì, lần đầu tiên anh thấy bản thân không biết ăn nói, không biết làm cho phụ nữ cảm thấy vui.

Để làm tan không khí ngượng ngập này, anh bèn nói: “À... cô... hôm nay khi nào đi gặp luật sư?”

“Buổi chiều vậy, buổi sáng dẫn Thanh Ti đi mua chút đồ, bọn tôi từ nhà đến đây không đem gì cả.”

“Ừm.”

Về đến nhà, Thanh Ti đã dậy, nhìn thấy bữa sáng Du Dực đem về, cô bé vui mừng òa lên một tiếng, rửa tay sạch sẽ, ngoan ngoãn ngồi vào bàn nuốt nước miếng. Cô bé được dạy nên rất hiểu chuyện, mặc dù rất muốn, nhưng mẹ chưa bảo được ăn, cô bé cũng không giờ tay xin.

Ngược lại, Du Dực cầm bánh bao để vào tay cô bé, “Sao không ăn, nếu nguội rồi thì bánh ăn sẽ không ngon nữa.”

Thanh Ti nhìn về phía Nhiếp Thu Sính, thấy cô gật đầu, cô bé mới mừng rỡ trả lời: “Cảm ơn chú.”

Du Dực xoa đầu cô bé: “Ăn nhiều vào, bé gái thì phải tròn tròn, mũm mĩm mới dễ thương.”

Nhiếp Thu Sính cười bảo: “Anh đừng có cưng nó quá, con nít dễ bị chiều hư đấy.”

“Không sợ, con gái vốn dĩ phải được cưng chiều mà.”

Nhiếp Thu Sính nhìn hai người, bỗng nghĩ đến hôm qua Thanh Ti nói, chú Du chính là người cha hoàn mỹ trong lòng cô bé, trong lòng cô bỗng thất lại, tuy cô xem lời nói của Thanh Ti như lời nói vô tư của con nít, nhưng... khi Thanh Ti và Du Dực ở cạnh nhau giống hệt cha với con gái.

Trong lúc họ ăn bữa sáng ngon lành, Yên Tùng Nam đã được đưa vào bệnh viện nhân dân huyện.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Cứu Mạng, Hãy Để Tôi Tiếp Tục Làm Người Đàn Ông Đi!

Vào lúc 6 giờ hơn sáng sớm nay, hần được một người bán dưa leo phát hiện, lúc ấy, hần chỉ còn nửa mạng sống, lửa lò toàn thân, tay chân bị cột bởi những mảnh vải xé ra từ ga giường, trong miệng còn ngậm miếng vải, còn phần thân dưới thì không còn gì để nhìn nữa.

Lúc đầu, người bán dưa leo tưởng là xác chết bèn hét lên một tiếng, thùng dưa leo trên tay rơi xuống, đổ hết lên người Yên Tùng Nam, không ngờ như vậy lại khiến hần tỉnh lại.

Người bán dưa leo kéo bỏ miếng vải trong miệng hần, hần mới phát ra tiếng kêu cứu một cách rên rĩ.

Thế là người bán dưa leo liền đưa hần đến ngay bệnh viện.

Lúc bác sĩ trông thấy người hấn đã bị giật mình. Ở cái huyện này của họ, tuy không giống thành phố lớn nhiều người, nhưng người đến khám bệnh ở bệnh viện cũng đông từ sáng đến tối, nhưng không ai giống như hấn cả.

Nhất là phần dưới còn bị người thắt nút chết, nút đó gỡ không được, càng động vào thì càng thắt chặt hơn.

Vài bác sĩ còn kinh nghiệm của bệnh viện mở cuộc họp tại giường bệnh.

“Giờ phải làm sao?”

“Còn sao nữa, đợi anh ta tỉnh rồi hỏi.”

“Tôi thấy là phải cắt bỏ thôi.”

“Phải rồi, không biết cột bao lâu rồi, máu không lưu thông, tôi nghĩ chắc là xong rồi.”

Các bác sĩ anh một câu tôi một câu, nhìn Yến Tùng Nam mà vô cùng thông cảm.

Sau khi Yến Tùng Nam tỉnh dậy thì nghe được những lời này của các bác sĩ, hấn liền nhớ ra mọi chuyện xảy ra vào tối qua.

Toàn thân hấn đau đớn khôn xiết, phần dưới bị thắt nút đã không còn cảm giác, cảm giác sợ hãi khiến Yến Tùng Nam như sắp điên lên, không biết lấy đâu ra sức lực, hấn nắm lấy tay của một bác sĩ đứng gần mình.

“Bác sĩ... bác sĩ, cầu xin mọi người nhất định... nhất định phải cứu tôi... không được cắt, tôi là một người đàn ông...”

Nếu như cắt đi, chẳng phải hấn trở thành thái giám rồi sao? Diệp Linh Chi chắc chắn sẽ ly hôn với hấn, hấn lại sẽ như hồi trước, đến lúc đó đừng nói là tìm người nhà họ Diệp đã hại mình để báo thù mà ngay cả đến việc sống tiếp cũng sẽ trở nên khó khăn.

Bác sĩ rất khó xử: “Đương nhiên là chúng tôi muốn cứu anh rồi, nhưng tình trạng hiện tại của anh rất khó, cách thắt nút phần dưới của anh rất đặc biệt, cỡ nào cũng không gỡ ra được, trừ phi là dùng dao cắt ra, nhưng như vậy thì... anh cũng thấy rồi đó, sợi dây đó buột đến cắt vào phần thịt bên trong rồi, nếu muốn cắt ra là phải cắt trúng anh.”

Một bác sĩ khác thêm vào: “Điều đó cũng không phải quan trọng nhất, vấn đề là dù cho có cắt bỏ được sợi dây đi nữa, cái của anh cũng chưa chắc giữ được, vì buột lâu như vậy có thể đã hoại tử hết rồi, tôi khuyên anh vẫn cứ nên chuẩn bị tâm lý trước đi.”

Yến Tùng Nam sợ hãi, mặt đầm nước mắt: “Không không không, bác sĩ, mọi người nhất định phải cứu thôi, tôi có thể cho mọi người rất nhiều, rất nhiều tiền, cầu xin mọi người mà.”

“Việc này không phải vấn đề tiền bạc, chúng tôi cũng không chắc chắn 100% nữa.”

“Bác sĩ, mọi người phải giúp tôi...”

Trong đó có một bác sĩ đưa tờ cam kết cho Yến Tùng Nam: “Anh phải ký tên đồng ý vào đây, chúng tôi sẽ tìm cách giúp anh cắt sợi dây ra.”

Yến Tùng Nam đã không còn tâm trí xem trên đó viết cái gì, hấn chỉ muốn nhanh chóng cắt bỏ sợi dây bên dưới.

“Được được được, mọi người hãy mau cứu tôi.”

Trường hợp của Yến Tùng Nam cũng không hấn phải phẫu thuật vì thế cũng không tiêm thuốc tê, các bác sĩ đeo khẩu trang và găng tay xong, đứng xung quanh nhìn hấn vài phút nhưng vẫn chưa tìm được vị trí thích hợp để cắt dây.

Một lúc sau, một trong số các bác sĩ nói: “Không chần chừ nữa, cắt ra thôi! Còn đợi nữa thì chỉ còn cách cắt bỏ mà thôi.”

Vài giây sau, trên giường bệnh của Yến Tùng Nam phát ra một tiếng kêu thảm khóc...

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Nói Không Chừng Bọn Họ Sẽ Thành Đôi Thật

Sợi dây thắt trên cái ấy của Yến Tùng Nam cuối cùng cũng được gỡ ra, nhưng nó đã bị nhuộm đỏ màu máu.

Các bác sĩ đưa mắt nhìn nhau, trong lòng thấp thòm, một người trong đó điều chỉnh lại giọng, nói với Yến Tùng Nam lúc này mặt mũi trắng bệch, toàn thân run rẩy nằm trên giường: “Rất xin lỗi, chúng tôi đã hết sức cẩn thận, thế nhưng... việc bị thương là điều khó tránh khỏi, vì của anh đã bị thắt quá chặt

rồi.”

Mặc dù nói xin lỗi, nhưng trong lòng các bác sĩ đều cho rằng việc này không thể trách họ được.

Họ chưa từng tiếp nhận một ca như thế này. Bình thường, khi làm phẫu thuật, vết khâu vết thương thì bác sĩ nào cũng làm được, nhưng... lần này đúng là lần đầu tiên, không có kinh nghiệm là điều rất bình thường.

Yến Tùng Nam không biết tình hình phần dưới thế nào, hắn chỉ biết là rất đáng sợ.

Thực chất thì hắn cũng không có cách nào có can đảm nhìn, vừa nghĩ đến việc sau này có thể không làm nổi một người đàn ông thì hắn đã muốn giết hết cả nhà họ Diệp ngay lập tức.

Hắn run rẩy nói: “Mấy người... mấy người... tôi sẽ... kiện mấy người.”

Bác sĩ liền nói: “Anh Yến, cũng tôi đã rất cẩn thận, thật ra vết thương không sao, chỉ là rách một tí da, vấn đề hiện tại là do nó bị buộc trong thời gian quá dài, đó mới là chủ yếu...”

“Vậy phải làm sao? Mấy người hãy cứu tôi đi.”

Các bác sĩ nhìn nhau, gánh ca này không phải chuyện tốt lành gì, với lại, nhìn bằng mắt cũng có thể thấy nửa đời còn lại của bệnh nhân này có thể khó lòng làm người đàn ông lành lặn, nếu để ở lại bệnh viện, đến lúc đó hắn cũng chỉ đem thêm phiền toái cho họ mà thôi.

Thế là họ bảo: “Thưa anh Yến, bệnh viện nhỏ này của chúng tôi điều kiện thấp kém, vệ sinh cũng không tốt, tôi thấy nếu anh có tiền thì tốt nhất đến bệnh viện thành phố khám xem sao, chúng tôi chỉ có thể giúp anh trị liệu, kê đơn xức thuốc thôi.”

Yến Tùng Nam nghe vậy liền bảo: “Được, lên thành phố, lên thành phố, bao nhiêu tiền cũng được hết, chỉ cần trị khỏi cho tôi, bao nhiêu tiền tôi cũng trả được...”

“Vậy được rồi, chúng tôi giúp anh liên hệ bệnh viện, còn anh cho chúng tôi xin cách liên hệ với người nhà của anh, chúng tôi sẽ báo cho họ giúp anh.”

Yến Tùng Nam nghe thấy liền nói: “Không, đừng liên hệ họ, các anh giúp tôi liên hệ bệnh viện, đừng đi Lạc Thành, đi Lâm Thành ấy, hãy làm thủ tục chuyển viện cho tôi ngay lập tức... em tôi ở đây, nó sẽ chăm sóc tôi.”

Hắn sẽ tuyệt đối không để cho Diệp Linh Chi biết mình xảy ra chuyện, nếu để cô ta biết, kiểu gì cô ta cũng sẽ đòi ly hôn.

Hắn nhất định phải giấu Diệp Linh Chi, dù cho... dù cho sau này hắn không làm được đàn ông nữa thì cũng phải giấu không cho cô ta biết.

Nếu trong nhà họ Diệp, ai đem chuyện này nói cho Diệp Linh Chi thì chắc chắn là kẻ đó hại hắn.

Các bác sĩ thở phào, nhanh chóng giúp hắn liên hệ bệnh viện, viện trưởng cũng có vài mối quan hệ nên rất nhanh đã liên lạc được với bệnh viện ở Lâm Thành, Yến Tùng Nam được đưa đi ngay trong đêm đó.

Trên xe, mặt Yến Như Kha tối sầm: “Anh, chúng ta đi thế này, vậy Nhiếp Thu Sính thì sao? Anh đừng quên, hiện giờ ả ta đang câu kết với một người đàn ông không quen biết, anh đi thế này, ả ta sẽ càng bội bạc với anh hơn nữa đó.”

Nó vừa nghĩ đến việc Nhiếp Thu Sính hiện đang đi với người đàn ông đẹp trai tuấn tú kia, hai người họ đã thành đôi rồi không chừng thì trong lòng nó lại như tóa ra lửa.

Cả mình mấy Yến Tùng Nam đau nhức, hiện giờ hắn chỉ có thể nằm thôi, ngồi cũng không ngồi lên được, phần dưới đó thậm chí đến mức cả hắn cũng không dám nhìn nữa.

Hắn cắn răng nói: “Ông đây giờ đâu có thời gian quan con tiện nhân đó, lo cho cái thân này mới quan trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cà Đồi Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Vợ Tôi Tương Lai Là Cô Ấy!

Mạng còn sắp giữ không được, ai còn tâm trí đâu mà lo Nhiếp Thu Sính chứ.

Yến Như Kha cẩn trọng hỏi: “Vậy... Trong thành, anh xem nhà họ Diệp thì...”

Nó vừa nhắc đến nhà họ Diệp, nét mặt Yến Tùng Nam lập tức trở nên u ám.

“Kéo dài được bao lâu thì kéo, không thể thì anh sẽ cắt đứt, tạm thời không thể về được nữa.”

Nếu như không phải do nhà họ Diệp ép hắn trở về đưa Nhiếp Thu Sính qua, hắn cũng không bị thế này.

Ly hôn thôi, dễ mà, sao phải lăm chuyện phiền hà như thế? Yến Tùng Nam cảm thấy nhà họ Diệp ép hắn về không phải vì Nhiếp Thu Sính mà là muốn phá hắn.

Yến Tùng Nam nắm chặt bàn tay, sớm muộn gì hắn cũng phá tan tành nhà họ Diệp.

...

Lúc này, Nhiếp Thu Sính không biết mối nguy hiểm của cô trong thời gian ngắn có thể tạm lắng xuống, Yến Tùng Nam sẽ không đến gây phiền phức cho cô nữa.

Sau bữa sáng, đáng lẽ cô muốn đến ngân hàng trước nhưng Du Dục lại chạy xe đưa cô đến chỗ mua quần áo luôn.

Nhiếp Thu Sính không muốn dùng tiền của Du Dục, cô nói: “Hay là đến ngân hàng trước đi?”

“Không cần vội, mua quần áo trước rồi đi không phải như nhau sao?”

Du Dục không đợi Nhiếp Thu Sính nói thêm, ôm lấy Thanh Ti sai bước vào trong cửa hàng, cô chỉ còn cách đi theo.

Sau khi vào cửa hàng, Du Dục nhìn lướt qua các bộ quần áo, anh nhủ mảy, quần áo ở đây đều tệ quá, mấy người phụ nữ nhà anh mua cái khăn quàng thôi cũng đã hơn chục ngàn tệ rồi.

Bây giờ Du Dục theo phản xạ chỉ muốn dành cho hai mẹ con họ những gì tốt nhất thôi.

Anh nói: “Thanh Ti thích bộ nào, nói chú nghe?”

Thanh Ti nhìn thấy các bộ đồ nhiều đến choáng ngợp, tỏ ra nghi ngại: “Có thể mua thiệt hả chú?”

“Đương nhiên, mua bao nhiêu cũng được.”

Thế là lúc từ cửa hàng bước ra, cái miệng xinh xắn của Thanh Ti cứ toe toét, vẻ mặt tràn đầy một vẻ không biết là vui mừng khôn xiết hay kinh ngạc đến bất ngờ, Nhiếp Thu Sính vội nói: “Mua nhiều quá rồi, con nít không mặc được nhiều như vậy.”

Du Dục bế Thanh Ti lên xe, “Bé gái ai cũng thích quần áo mới, mỗi ngày một bộ kiểu gì cũng mặc được hết.”

“Nhưng con nít không nên nướng chiều như vậy, sẽ bị chiều hư đó.”

Nhiếp Thu Sính lo đến phát khóc, quần áo Du Dục mua cho Thanh Ti nhiều đến nỗi khiến cô phải sợ, nhưng cô càng không ngờ điều mà Du Dục nói tiếp sau đó.

“Chiều hư thì tôi chịu trách nhiệm hết.”

...

Mua đồ cho Thanh Ti xong, giờ đến lượt mua cho Nhiếp Thu Sính, cô quyết tâm chỉ mua hai bộ để thay thôi, không mua hơn.

Tuy nhiên...

Suy nghĩ của cô rất tốt, nhưng thực tế thì cô lại chứng kiến sự bá đạo của Du Dục lần nữa.

Cô nói gì cũng vô tác dụng, cho dù có giận đi nữa anh cũng chỉ nhìn cô với nụ cười mỉm khiến con giận dữ của cô tan biến hết.

Ra về trong niềm vui sướng của chủ và nhân viên cửa hàng, Nhiếp Thu Sính lòng đau như cắt ngồi vào xe, cô xụ mặt nói: “Sau này anh không được như vậy nữa, tôi có tiền. Tôi bán cái chén cho gà ăn ở đằng sau sân đi rồi, bán được cả mấy chục ngàn tệ, tôi và Thanh Ti hiện tại không thiếu tiền, anh đừng cái gì cũng chi tiền của anh như vậy.”

Du Dục ngạc nhiên, “Sao cô biết cái chén đó là đồ cổ, bán được bao nhiêu, có bị chém giá không?”

Lần trước khi anh trốn ở phía sau sân nhà cô đã biết cái chén đó là đồ cổ, anh sợ nói ra cô sẽ đem đi bán nhưng lại bị lừa nên đã không nói cô nghe, lúc đầu chỉ tính là khi anh quay lại sẽ nói cho cô nghe, nếu cô muốn bán thì anh sẽ đi với cô, không ngờ cô đã đem đi bán thật.

Nhiếp Thu Sính nói cho Du Dục nghe đầu đuôi câu chuyện: “Nếu không có người thanh niên đó thì chắc tôi bị chém thiệt quá.”

Bỗng, cô thấy chủ đề bị đổi, “Xém tí bị anh gạt rồi, lúc nãy những gì tôi nói anh có nghe không đó?”

Du Dực gật đầu: “Biết rồi, để dành tiền để cho vợ tương lai sau này.”

Nhưng, vợ tương lai của tôi, sẽ là cô đấy!

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Hai Người Họ Đã Tốt Lên Rồi

Lời như thế, đương nhiên Du Dực không dám nói ra lúc này. Anh thừa biết Nhiếp Thu Sinh là người thế nào, biết rằng không được quá đáng, phải từng chút một chiếm lấy trái tim cô.

Anh nhớ đến lúc này Nhiếp Thu Sinh nói đúng phải một người thành niên liền chau mày: “Giá ấy cũng được, nhưng nếu ở trong thành phố thì càng được giá tốt hơn, lần sau cô đừng tin người lạ dễ dàng như vậy.”

Nhiếp Thu Sinh gật gù: “Tôi biết, nhưng lúc ấy cũng hết cách rồi, tôi muốn bán cái chén xong sẽ có tiền để làm đơn ra tòa.”

Du Dực: “Sẽ không khiến cô khó xử vậy nữa.”

Nhiếp Thu Sinh: “...”

Sao cảm thấy lời nói này có gì đó không đúng lắm?

...

Cô ngẩng đầu nhìn Du Dực, vẻ mặt anh bình thường, mắt nhìn về phía trước tựa như lời nói lúc này không phát ra từ miệng anh vậy.

Mua xong quần áo và đồ dùng sinh hoạt xong, Nhiếp Thu Sinh gọi điện liên hệ luật sư, hai bên hẹn gặp vào chiều nay, lúc 2 giờ.

Nơi hẹn không cách xa khu phố lắm, nó là quán ăn ở ngay đối diện.

Vì thế, buổi chiều khi qua bên đó, hai người không dẫn theo Thanh Ti, để con bé ở nhà ngủ trưa.

Trước khi đi gặp luật sư, Nhiếp Thu Sinh nói với Du Dực: “Luật sư đó bảo sẽ tới Lạc Thành để tìm chứng cứ trước, đến lúc có chứng cứ xác thực, tòa án sẽ xem xét ly hôn.”

“Chắc chắn thế.”

Ngồi được một lúc thì luật sư đến, vừa thấy Du Dực liền hỏi: “Vị này là...?”

Nhiếp Thu Sinh giới thiệu: “Đây là bạn tôi, Du Dực.”

Du Dực cười nhẹ rồi cúi chào: “Xin chào.”

Anh không đưa tay ra, vẻ mặt lạnh lùng.

Luật sư nhìn anh một hồi, trong lòng nghĩ người này khí chất không phải thường, anh ta cũng chào lại: “Xin chào, tôi họ Lý...”

Ngồi xuống xong, Nhiếp Thu Sinh vội hỏi: “Luật sư Lý, anh đi Lạc Thành có tìm được bằng chứng nào không? Không biết tòa án khi nào thụ lý đơn ly hôn của tôi vậy?”

Ánh mắt luật sư Lý có chút khó xử, anh nói: “Tôi đã tới Lạc Thành rồi, sự thực cũng như cô đã nói, sau khi cô và anh ta kết hôn không bao lâu thì anh ta đến Lạc Thành công tác và có mối quan hệ với Diệp Linh Chi.”

Nhiếp Thu Sinh: “Vậy...”

Điện thoại Du Dực bỗng vang lên, anh nhú mày sau khi thấy người gọi đến, anh đứng dậy, nói nhỏ với Nhiếp Thu Sinh: “Tôi đi nghe một cuộc điện thoại.”

“Ừm”

Anh bước ra khỏi quán cơm, “Alô, đã tra ra chưa?”

...

Nhiếp Thu Sinh hỏi tiếp: “Vậy mọi việc sáng tỏ rồi, việc này có thể giúp ích nhiều đến việc tôi ly hôn phải không?”

Luật sư Lý gật gù: “Nếu xét về mặt pháp luật mà nói thì là như vậy, nhưng...”

“Sao vậy, hay... có có đề gì khác?” Cô thấy vẻ mặt khó chịu của luật sư Lý, trong lòng thất lại, không lẽ lại xảy ra biến cố gì sao?

Luật sư Lý lưỡng lự một hồi, thở dài: “Là như vậy, thật đáng tiếc, vụ kiện này... tôi... e là tôi không thể nhận được nữa.”

Nhiếp Thu Sinh ngạc nhiên: “Tại sao?”

Sau khi ngạc nhiên, Nhiếp Thu Sinh lập tức nghĩ ngay đến thế lực của nhà họ Diệp.

Quả nhiên, luật sư Lý vô cùng áy náy nói: “Mặc dù chồng cô thật sự trùng hôn, nhưng nhà vợ trong thành phố của anh ta, tôi không thể đắc tội. Tôi đến Lạc Thành mới biết được thế lực nhà họ Diệp lớn thế nào, với lại... bọn họ còn có bối cảnh là xã hội đen. Tôi đã thăm thính qua, hễ ai chống đối lại nhà họ Diệp cũng không có kết cục tốt đẹp, tôi... dù gì tôi cũng phải nghĩ đến vợ con.”

Nói xong, trên khuôn mặt của luật sư Lý tỏ rõ nỗi niềm không biết làm thế nào, vụ kiện này có thể xem là vụ kiện lần đầu tiên anh ta buông tay giữa chừng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Biết Cách Để Em Không Thể Rời Xa Anh

Vì thế, khi gặp Nhiếp Thu Sinh, anh ta thấy vô cùng có lỗi.

Mặt Nhiếp Thu Sinh trắng bệch, cô tính nói mong luật sư Lý hãy giúp cô, nhưng lại không nói nên lời.

Vì cô biết rõ nhà họ Diệp tàn nhẫn đến nhường nào, ở kiếp trước, cái chết của cô là minh chứng rõ ràng nhất.

Vì thế, cô có thể hiểu luật sư Lý, cô biết nguyên nhân ông từ bỏ là vì gia đình, vì vợ con, cho nên cô cũng không có thể trách ông được.

Nhiếp Thu Sinh mở miệng định nói, đột nhiên vai cô bị ghì xuống, phía trên đầu phát ra một giọng trầm: “Cảm ơn luật sư Lý.”

Cô ngẩng đầu thì thấy Du Dục đang đứng sau lưng cô, một tay đặt lên vai cô tựa như khiên chắn không bao giờ rời đi.

Luật sư Lý trả lời với vẻ xin lỗi: “Thật sự xin lỗi, tôi chỉ là luật sư nhỏ của một tỉnh nhỏ, luật sư như tôi, trong thành phố...”

Du Dục cắt ngang lời anh: “Chúng tôi biết rồi.”

“Nếu đã như vậy thì... tôi xin phép về trước, bằng chứng Yến Tùng Nam ngoại tình rất dễ lấy được, quan trọng là nhà họ Diệp, nếu như họ... haiz, thôi vậy, tôi cũng không có tư cách gì ở lại đây. Tạm biệt, tôi đi trước.”

Tuy trong lòng Nhiếp Thu Sinh rối bời nhưng vẫn đứng dậy chào anh ta: “Dù sao đi nữa, vẫn cảm ơn luật sư Lý rất nhiều.”

Luật sư Lý lắc đầu, quay lưng rời khỏi.

Luật sư vừa đi, Nhiếp Thu Sinh lo lắng nói: “Phải làm sao bây giờ?”

“Không sao, trên đời này còn nhiều luật sư.”

“Luật sư Lý sợ nhà họ Diệp, những người khác cũng thế thôi.”

“Nhà họ Diệp cũng không phải đáng sợ lắm, không phải trên đời này ai cũng như luật sư Lý cả. Đi nào, về nhà trước, chuyện luật sư tôi sẽ giúp cô tìm.”

Lúc này, Du Dục ở ngoài nhận một cuộc gọi do bạn anh gọi tới, anh ta đã kể với anh toàn bộ tình hình nhà họ Diệp.

Nhà họ Diệp nổi lên vào khoảng 20 năm gần đây, phát triển vô cùng nhanh, nhưng thế lực đằng sau không lớn mạnh như mọi người đã nghĩ, thế nhưng hình như có nhân vật bí mật nào đó đứng phía sau chỉ điểm nên nhà họ Diệp mới phát triển nhanh, tích lũy được tài sản và trụ một chân vững chắc tại Lạc Thành.

Hơn nữa, danh tiếng nhà họ Diệp cũng không tốt lắm, đích thực là có dính đến xã hội đen.

Phía cảnh sát đã từng điều tra nhưng sau đó cũng không đầu vào đâu.

Du Dục nhờ bạn anh tiếp tục điều tra, càng kỹ càng tốt, đồng thời thu thập đủ chứng cứ trùng hôn của Yến Tùng Nam và gửi qua cho anh.

Trên đường về, trong lòng Nhiếp Thu Sinh có chút nặng trĩu: “Nếu thực sự không được thì tôi sẽ dẫn Thanh Ti tới miền Nam.”

Cô biết bản thân mình không quyền không thế, muốn chống chọi với nhà họ Diệp thì chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, cô là người đã chết qua một lần nên cô rất quý cơ hội được sống này.

Du Dục không nói gì, lúc đến cửa nhà, Nhiếp Thu Sinh lấy chìa khóa chuẩn bị mở cửa thì tay cô bỗng bị anh giữ lại.

Cô ngẩng đầu ngạc nhiên, nhìn vào đôi mắt đen và sâu thẳm của anh.

Anh hỏi: “Tin tôi không?”

“Tin.” Nhiếp Thu Sinh gần như bật ra lời nói đó không cần chút suy nghĩ.

Du Dục: “Vậy thì tốt.”

Anh nắm lấy tay Nhiếp Thu Sinh mở cửa, nắm lấy tay cô, kéo cô vào trong nhà.

Vị luật sư đó từ bỏ vụ kiện này là điều mà Du Dục không thấy lạ, nhưng anh cảm thấy có lẽ lại là điều tốt, vì như vậy anh có thể giúp Nhiếp Thu Sinh nhiều hơn nữa.

Anh sẽ từ từ hòa vào cuộc sống của cô, tìm của cô, khiến cô dựa dẫm vào anh, hoàn toàn trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của cô, cho đến khi không thể rời bỏ anh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Tôi Là Người Đàn Ông Duy Nhất Trong Nhà Này

DDục chưa từng cảm thấy rõ ràng như vậy. Lúc trước, mọi nhiệm vụ anh làm đều là tuân thủ chỉ thị từ cấp trên, trong nhiệm vụ không thể có chút tư tình nào.

Nhưng lần này, tất cả đều là điều anh muốn làm, anh biết rất rõ, bản thân muốn gì và phải làm gì.

Trong lòng Nhiếp Thu Sinh có chút lo lắng vì thế cô không phát hiện ra rằng tay của cô bị Du Dục nắm lấy, cô hỏi: “Nhưng mà, tiếp theo phải làm sao đây?”

“Tiếp theo, cô chỉ cần nghĩ việc mình muốn làm mỗi ngày, những chuyện vui, những chuyện khác cứ để tôi lo.”

“Nhưng...”

Du Dục ngắt lời cô: “Hiện giờ tôi là người đàn ông duy nhất trong nhà này.”

Vì thế, đương nhiên mọi việc sẽ do anh sắp xếp.

Trong lòng Nhiếp Thu Sinh run lên, lần đầu cô được nghe lời như vậy, cô cảm thấy có điều gì đó rất khó tả.

Tự nhiên cô nghĩ, nếu như cuộc hôn nhân đầu tiên là với người đàn ông thế này thì cuộc đời cô chắc chắn sẽ không như bây giờ.

...

Du Dục hoàn toàn tiếp quản những việc của Nhiếp Thu Sinh, anh đi gặp viện trưởng viện tư pháp nói rõ tình hình, viện trưởng đó đảm bảo rằng sẽ nhanh chóng sắp xếp mở tòa xử án, đồng thời hứa rằng dù cho bất kỳ ai, bất kỳ người nào đi nữa cũng không thể đứng ngoài vòng pháp luật.

Du Dục nhờ ông mau chóng thực hiện, còn về mặt luật sư thì anh sẽ tự tìm.

...

Đã ba bốn ngày, Yến Tùng Nam vẫn không về, tại nhà họ Diệp ở Lạc Thành, Diệp Linh Chi cầm một trái nho trên tay, nghe ba cô ta nói chuyện với về mặt thờ ơ.

Ông Diệp giận sôi gan: “Thằng Yến Tùng Nam này rốt cuộc sao vậy? Sao chưa dẫn người về nhà nữa? Rốt cuộc nó tính làm gì, hai ngày nay con có gọi điện cho nó không?”

Diệp Linh Chi bóc vỏ trái nho, “Ba à, cái nơi nghèo xơ nghèo xác đó mạng điện thoại cũng không có, hôm qua con đã gọi cho anh ấy rồi, chưa nói được hai câu thì toàn nghe tạp âm không thôi.”

“Vậy con phải giục nó chứ, nếu thực sự không được, con phải qua đó xem sao, ba lo là nó có còn gì với người đàn bà đó.”

“Ha ha, anh ta ấy hả, ba nghĩ anh ta dám có gì với người đàn bà xấu xí đó chứ? Mọi thứ của anh ta đều là của gia đình chúng ta, anh ta cũng không phải không biết nghĩ. Với lại, kiểu người đàn bà dưới quê đó chắc chắn vừa xấu vừa nhà quê, con không tin anh ta đã cưới con rồi mà còn có thể có gì với cô ta? Với lại, con cũng không muốn xuống mấy chỗ quê mùa đó.”

Diệp Linh Chi ngẩng đầu, vẻ mặt toát lên sự tự tin.

Ông Diệp nhíu mày: “Mấy lời này con đừng nói như chắc chắn, hơn nữa, bác cả con nói rồi, nhất định phải đưa người về đây để xử lý. Bác ấy đã hỏi ba nhiều lần rồi, nếu không đưa được người về đây, chắc chắn bác ấy sẽ phát điên lên.”

Diệp Linh Chi nhả hạt nho ra: “Ba à, ba nói xem sao bác cả lại như vậy, tại sao nhất định phải gặp người đàn bà đó? Để con xử hả, một là cho tiền rồi biến, hai là xử đẹp luôn, cần gì phải đưa về đây cho chướng mắt?”

“Bác cả con có sắp xếp riêng, con cũng đừng hỏi bậy, mau chóng hỏi nó để nó đưa người về đây.”

“Được rồi, được rồi, biết rồi, con sẽ hỏi, phiền chết đi được. Yến Tùng Nam cũng chẳng được tích sự gì, việc bé tí mà cũng không xử xong.”

“Tính khí con cũng phải sửa đi, đã lấy nó rồi mà lúc nào cũng nói vậy thì thằng đàn ông nào chịu nổi, coi chừng nó thay lòng đổi dạ.”

Diệp Linh Chi hừ một tiếng, giọng khinh thường: “Con xem anh ta dám, cái loại giẻ rách như anh ta có mà dám thay lòng đổi dạ ư? Nếu anh ta dám, xem con sẽ xử anh ta thế nào.”

Ông Diệp lắc đầu, không muốn nói gì hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Cô Ta Theo Trai Trốn Đi Rồi!

Diệp Linh Chi nhắc điện thoại bàn lên: “Giờ con gọi điện cho anh ta, con sẽ bắt anh ta về ngay trong hôm nay.”

Một lúc sau, điện thoại đã liên lạc được.

Diệp Linh Chi mở miệng là chửi không ngớt: “Yến Tùng Nam, anh làm gì vậy, việc bé tí mà kéo đến giờ chưa xong hả? Anh có phải đàn ông không, nhây thế là cùng.”

Đầu dây bên kia đang nằm trên giường, Yến Tùng Nam gần như muốn bóp nát cái điện thoại, giờ hắn ghét nhất là câu: Anh có phải là đàn ông không?

Mặt hắn trắng bệch, mặt đầy vẻ nguy hiểm, đợi Diệp Linh Chi chửi xong mới cất tiếng: “Linh Chi à, em hạ hỏa nào, đừng tức giận. Con tiện nhân Nhiếp Thu Sính đó đã theo trai trốn mất rồi, anh đang tìm ả khắp nơi. Đợi tìm được ả anh nhất định sẽ đem ả về, cho anh thêm vài này nữa được không nào?”

Diệp Linh Chi không để ý tiếng của Yến Tùng Nam đã đổi giọng, cô ta mở miệng là chửi: “Không được, vậy mà anh cũng để cô chạy mất được à? Yến Tùng Nam, anh nói xem anh có ích gì, chuyện nhỏ như hạt đậu mà còn làm không xong. Đúng là tôi có mắt như mù, sao lúc đầu lại để ý thứ rác rưởi như anh chứ? Anh mà còn muốn nhà tôi đầu tư cho anh nữa à, đừng có mơ, tôi nói cho anh biết, hôm nay anh phải đem ngay con đàn bà đó về, nếu không thì anh mãi mãi đừng về đây nữa.”

Diệp Linh Chi mở miệng là chửi Yến Tùng Nam đến không bằng một xu.

Trong đôi mắt Yến Tùng Nam tràn đầy lửa tức giận, các giác quan đều lộ vẻ dữ tợn hung hãn, khuôn mặt méo mó đến khó tả.

Hắn vẫn cố kiềm chế, cố nén lại, bao năm nay, hắn đã sống trong tiếng chửi rủa như vậy của Diệp Linh Chi, vì tiền nên hắn luôn nhịn.

Yến Tùng Nam nhắm mắt lại, đợi Diệp Linh Chi chửi xong mới nói: “Linh Chi à... em đừng giận, giận không tốt cho sức khỏe. Anh cũng không nghĩ rằng à lại không giữ phụ đạo như thế, lại dám trốn theo trai. Loại đàn bà này, anh không xử à thích đáng thì anh không phải là đàn ông. Em yên tâm đợi anh tìm được à, nhất định đem về liền, tùy em xử trí.”

“Anh đừng có mà dây dưa với tôi, không có bản lĩnh thì nói đại ra. Hừ, lúc đầu nhắm mắt thôi cũng lựa trúng người tốt hơn anh, tôi nói anh biết, bác cả tôi đã giục rất nhiều lần, nếu anh không đem à về đây thì vốn đầu tư cho anh một cục cũng không có nhé.”

“Linh Chi, Linh Chi... Anh nói thật với em, lúc anh đuổi theo Nhiếp Thu Sinh, anh bị té gãy chân rồi, anh sợ em lo lắng nên không nói với em, hiện giờ anh đang...”

Câu nói chưa dứt lời, Diệp Linh Chi liền hét lên: “Cái gì mà gãy chân? Vậy sau này anh sẽ trở thành thằng què hả?”

“Không, không có, em yên tâm, đã nói lại được rồi, chỉ là không động đậy được, chỉ cần nghỉ ngơi một khoảng thời gian.”

“Anh xem lại anh đi, chân cũng có thể té gãy được, lấy anh tôi đã thiệt thòi lắm rồi, nếu anh mà trở thành què thì sau này tôi còn mặt mũi nào ra đường được nữa? Tôi nói anh nghe, Yến Tùng Nam, nếu chân anh không đi được thì anh đừng về đây nữa.”

Nói xong, cô ta đóng máy điện thoại cái rầm.

Ông Diệp bảo dù gì cô ta cũng nên đi xem thế nào, cô bảo không đi đâu cả.

Vừa lúc đó, bác cả Diệp Kiến Công lại đến hỏi Yến Tùng Nam đã đưa người về chưa, cô ta bèn thuật lại những lời của Yến Tùng Nam cho ông ta nghe.

Diệp Kiến Công mặt mày tối sầm rồi đi.

Ông ta trở về phòng của mình, nhắc máy lên gọi.

“Nhiếp Thu Sinh mất tích rồi, Yến Tùng Nam nói nó bị một thằng đàn ông đưa đi mất, tôi lập tức kêu người đi tìm.”

Một tiếng giận dữ từ trong điện thoại phát ra: “Vậy mà để nó chạy mất, vô tích sự, đi tìm cô ta ngay lập tức, không được để cô ta thoát khỏi vòng kiểm soát.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Quyết Không Để Cho Cô Ta Sống Sót

Diệp Kiến Công thấp giọng nói: "Yên tâm, chẳng qua là một cô gái nông thôn, người đàn ông mang cô ta theo chắc chắn cũng chỉ là một gã đàn ông nông thôn, nhất định sẽ không chạy quá xa, cũng không tin bọn họ có thể biến mất."

"Đừng để cho tôi lại thất vọng, lần sau ông gọi điện cho tôi, hy vọng tin tức nghe được là đã đưa cô ta đến Lạc Thành."

Diệp Kiến Công gật đầu: "Được, yên tâm."

"Tuyệt đối không thể để cho cô ta sống sót, nhất định phải sớm đem cái mầm tai họa này diệt trừ. Nếu như thân phận của cô ta bị người phát hiện, tất cả khổ tâm kinh doanh của chúng ta đều sẽ bị hủy hoại trong chớp lát."

"Tôi hiểu!"

...

Về mặt ông Diệp tràn đầy bất đắc dĩ, khổ tâm nói với Diệp Linh Chi: "Linh Chi, đó là chồng con, chân của nó gãy, chuyện lớn như vậy, tốt xấu gì con đi xem một chút. Hai người các con dù sao cũng đã có hai mặt con rồi, coi như là con không muốn, chẳng lẽ hai đứa con của con cũng không muốn thấy ba mình?"

Diệp Linh Chi không kiên nhẫn nói: "Ba, ba không cần nói nhiều như vậy với con, con của con tất nhiên là muốn ở cạnh con, đi theo anh ta, hừ... dù sao con không thèm đến cái chỗ nông thôn như thế. Anh ta cũng chỉ bị gãy chân, chữa bệnh xong thì tự mình trở về, không chữa xong thì tự cút luôn đi."

Ông Diệp tức giận chỉ về phía cô ta: "Con...con... ba thật không biết con nghĩ gì nữa, lúc trước đòi sống chết muốn gả cho nó, hôm nay lại chẳng thèm quan tâm đến nó, rốt cuộc là con muốn làm gì? Con cho rằng nó là ai, đó là chồng của con đấy."

Diệp Linh Chi khinh bỉ trở mặt: "Lúc trước mắt con bị mù mới đi coi trọng kẻ ăn bám vợ như anh ta."

Cô ta thật sự cảm thấy lúc trước bản thân trẻ tuổi, bị lời ngon tiếng ngọt của Yến Tùng Nam lừa gạt, đợi đến sau khi kết hôn, gặp gỡ các chị em kết hôn trước, người ta ai cũng đều lấy chồng tốt như thế, không phải là vợ quan to thì cũng là bà chủ phú hào, đi ra ngoài tụ họp ăn mặc đều đẹp hơn cô ta, người khác nói đến chồng mình đều tự hào như thế, chỉ có cô ta nói đến là thấy xấu hổ.

Hôn nhân và tình yêu hoàn toàn không giống nhau, Diệp Linh Chi là người ham hư vinh, tính khí lại nóng nảy, một thời gian sau dĩ nhiên là không nhận được nữa.

Đối với Yến Tùng Nam luôn bất bẽ, chỗ nào cũng thấy chướng mắt.

Ăn bám vợ thì thôi, Yến Tùng Nam lại còn là kết hôn lần thứ hai, điều này làm cho Diệp Linh Chi cảm thấy mặt mặt chết đi được, cô ta còn không dám ra ngoài gặp gỡ đám phụ nhân kia nữa.

Vì vậy, đây cũng là lý do vì sao Diệp Linh Chi kiên quyết không đồng ý ly hôn với Yến Tùng Nam, cô ta quyết không để cho người khác biết mình gả cho người đàn ông kết hôn hai lần.

Ông Diệp phần nộ nói: "Đó chính là do con chọn đấy, chẳng lẽ con còn muốn ly hôn?"

Diệp Linh Chi đứng lên, hừ một tiếng: "Nếu như anh ta trở thành người què, con nhất định sẽ ly hôn."

"Con con... muốn chọc ba giận chết..."

Diệp Linh Chi bữu môi khinh thường, cho dù cô ta muốn ly hôn, Yến Tùng Nam cũng sẽ quán lấy bám dai như đĩa, cô ta chẳng sợ.

...

Bên kia, Yến Tùng Nam tức giận gạt hết toàn bộ đồ ở bàn nhỏ bên giường, roi lạch cạch đầy đất.

Yến Như Kha kinh ngạc nói: "Anh, anh..."

Yến Tùng Nam nghiêng răng nghiêng lợi, hung ác nói: "Con tiện nhân Diệp Linh Chi này, sớm muộn gì, sớm muộn gì..."

Sớm muộn gì hần cũng phải đem từng người của Diệp gia giết chết toàn bộ.

Thù này hần nhất định phải báo.

Tình hình của bộ phận sinh dục của Yến Tùng Nam rất không tốt

Bác sĩ cho rằng cần phải cắt đi nhưng hần sống chết không đồng ý, hần nói với bác sĩ, cho dù về sau không còn biện pháp có con, hần vẫn tuyệt đối không thể không làm một người đàn ông bình thường.

Bác sĩ bất đắc dĩ, chỉ có thể điều trị dựa theo lời hần nói.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Đây Chính Là Con Gái Tôi

Nhưng mà, điều duy nhất có thể xác định đó là Yến Tùng Nam thật sự tàn phế rồi.

Điều này làm cho hận ý trong lòng hần đối với Diệp gia đã chồng chất đến đỉnh điểm, sắp vụn vụn điên cuồng.

...

Chuyện Diệp gia, Nhiếp Thu Sinh hoàn toàn không biết, giống như đúng với lời nói của Du Dục ngày đó với cô, làm cho cuộc sống của cô thật tốt, mỗi ngày chỉ cần nghĩ đến ăn cái gì, chải đầu cho con gái kiều gì, ra ngoài mặc quần áo thể nào, những thứ khác toàn bộ đều không cần lo lắng.

Buổi sáng, cô ra ngoài một lúc, khi trở về lại mang theo mấy cái túi, cô đưa cho Du Dục đang dạy học cho Thanh Ti.

"Tôi mua cho anh mấy bộ quần áo, anh mua cho tôi với Thanh Ti nhiều như vậy thế nhưng lại không mua cho chính anh, hơn nữa thời tiết ngày càng nóng, anh cũng nên có thêm hai bộ quần áo mỏng, vì vậy vừa rồi khi tôi ra ngoài mua thức ăn, thuận tiện liền mua cho anh hai bộ, cũng không biết hợp người không. Anh đi thử một chút, nếu số đo không đúng thì tôi sẽ đi đổi giúp anh."

Du Dục sững sờ, ngơ ngác nhìn quần áo Nhiếp Thu Sinh đưa tới, thật lâu mới lấy lại tinh thần, tai chợt nóng lên, "Cảm ơn."

Đây là lần đầu có một cô gái mua quần áo cho anh, còn là người mình thích mua cho.

Trong lòng Du Dực có một loại ảm áp dần dâng trào không thể nói ra được.

Thanh Tì giật nhẹ cánh tay Du Dực: "Chú, chú, chú nhanh đi thử đi."

"Được."

Trên mặt Du Dực là vẻ tươi cười không xua đi được, anh mang theo quần áo trở lại phòng của mình, đang muốn thay, điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Anh liếc mắt nhìn dây số, sắc mặt trầm xuống.

Cầm lấy điện thoại, do dự hai giây mới nhấc máy: "Alo."

"Du Dực à, năm nay ba con mừng thọ, con có trở về không?"

Dù Dực thò tay cầm lấy quần áo Nhiếp Thu Sinh mua: "Bạn việc, không rảnh."

"Ôi, con nói con xem, quanh năm suốt tháng đều bận rộn, con cả ngày đều bận rộn cái gì vậy, đã nhiều năm cũng không trở về, rốt cuộc là con bận bao nhiêu chứ? Chị dâu, anh trai con trông coi công ty lớn như vậy, mỗi ngày còn đều về ăn cơm chiều cùng chúng ta, con..."

Không chờ bà nói xong, Du Dực liền nói: "Tất mấy đây, còn có việc."

"Rốt cuộc là chuyện quan trọng gì mà ngay cả cha mẹ mình con cũng không quan tâm?"

"So với tính mạng còn quan trọng hơn."

Chuyện trong nhà bừa bãi lộn xộn, lừa gạt lẫn nhau, tuy nói là mừng thọ nhưng mà nội dung bên trong anh cũng chẳng muốn nói, chuyện tình trong nhà anh đều không muốn tham dự.

Du Dực trực tiếp tắt máy, tiện tay nhét điện thoại di động vào đầu giường.

Anh cầm lấy quần áo Nhiếp Thu Sinh mua, vuốt vải vóc mềm mại, dường như trong lòng cũng liền mềm nhũn theo.

Khóe môi Du Dực cong lên một chút.

Mặc xong quần áo đẩy cửa đi ra ngoài, anh nói: "Rất vừa vặn."

Nhiếp Thu Sinh ngẩng đầu, mặt từ từ có chút nóng lên, anh ấy thật đẹp trai, quần áo bình thường mặc trên người anh lại đẹp đến như thế, cô không nghĩ ra từ nào để miêu tả, nhưng anh quả thật là người đàn ông anh tuấn nhất mà cô từng gặp. Không chỉ khuôn mặt, còn có khí chất trên người không nói thành lời kia.

Thanh Tì ngẩng cái đầu nhỏ lên: "Chú mặc cái gì cũng đẹp."

Du Dực bước nhanh đến ôm lấy Thanh Tì, "Đi, chú dẫn con đi mua đồ ăn ngon."

Nhiếp Thu Sinh: "Áy, anh đừng..."

"Trong nhà không còn trái cây nữa, bọn tôi đi ra ngoài một lúc, sẽ trở lại nhanh thôi."

Thanh Tì cũng vẫy tay với cô: "Mẹ, bọn con sẽ trở về nhanh, mẹ chờ bọn con ở trong nhà nhé."

Du Dực ôm Thanh Tì đi ra ngoài, lúc ra ngoài đụng phải một bác gái trong cư xá, bác gái kia thân thiện nói: "Lại ôm con gái cậu đi ra ngoài mua đồ à?"

Du Dực khẽ gật đầu: "Vâng."

Đúng, đây chính là con gái anh!

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Hy Vọng Người Cha Xấu Xa Kia Vĩnh Viễn Đừng Tới

Bác gái kia nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, miệng lẩm bẩm: "Ồ, chưa từng thấy qua người cha nào thương yêu con gái như vậy."

Trong vòng mấy ngày ở nơi đây, Du Dục thường xuyên mang theo Thanh Ti đi ra ngoài, phần lớn thời gian đều ôm, hoặc là cõng lưng, Thanh Ti đi theo anh gần như không phải dùng đến chân, hầu như mọi người trong tiểu khu đều nghĩ hai người là cha con.

Bởi vì tất cả mọi người cảm thấy trừ cha đẻ ra, làm gì có người nào yêu thương con gái mình như vậy, cô gái nhỏ bảy tám tuổi đi ra ngoài còn được cõng lưng rồi bế.

Du Dục không nói chuyện, cánh tay nhắc Thanh Ti lên.

Bàn tay nhỏ của Thanh Ti ôm lấy cổ anh, trên mặt mỉm cười, đây là người cha mà cô bé muốn.

Tâm tư trẻ con đơn giản nhất, cũng như mãi cảm nhất, so với người trưởng thành thì những đứa trẻ càng có thể cảm nhận được người nào tốt hay xấu, người nào đối với nó thật sự tốt, bản thân chúng đều phân biệt được.

Cô bé có thể cảm giác được Du Dục đối với mình rất tốt.

Trong lòng cô bé, chú Du tuy rằng bình thường nói không nhiều lắm, lúc cười cũng không nhiều, thế nhưng... cùng chú ở một chỗ, cô bé lại cảm thấy thật là ấm áp, không thấy sợ hãi một chút nào.

Bộ dáng của chú Du chính là người cha mà cô bé muốn.

Tuy rằng, sau ngày đó mẹ bảo không nên nói như vậy nữa, thế nhưng cô bé nghĩ mình lén lút mong muốn trong lòng là được.

Buổi tối lúc đi ngủ, Thanh Ti đều vụng trộm cầu nguyện, hy vọng có một ngày nguyện vọng này của cô bé sẽ trở thành sự thật, hy vọng chú Du có thể đối xử tốt với mình, cũng đối tốt với mẹ như vậy, hy vọng bọn họ có thể ở cùng nhau, hy vọng người cha xấu xa kia đừng trở lại, vĩnh viễn đừng trở lại.

Du Dục ôm Thanh Ti rồi đi được mười phút, đi vào trước một sạp trái cây hỏi: "Thanh Ti, muốn ăn quả gì?"

Thanh Ti nhìn tới nhìn lui một vòng, nói: "Quả táo."

Du Dục thả cô bé xuống, nhặt lên mấy quả táo, "Còn muốn ăn gì nữa?"

Ánh mắt Thanh Ti vụng trộm liếc nhìn dưa hấu, lắc đầu: "Không có, chỉ cần táo là được rồi."

Du Dục xoa xoa đầu cô bé: "Có phải mẹ con nói về sau đi cùng chú ra ngoài, không được đòi hỏi bữa bãi cái gì phải không?"

Thanh Ti cúi đầu xuống, xoắn lấy bàn tay nhỏ bé: "Mẹ nói đúng."

Nhiếp Thu Sính nói với cô bé, lúc theo Du Dục ra ngoài không thể luôn hao phí tiền của chú Du, chú ấy kiếm tiền cũng không dễ dàng gì.

Du Dục mỉm cười: "Ừ, mẹ con nói rất đúng, nhưng mà chú muốn mua cho con, phải làm sao bây giờ?"

Thanh Ti cắn cắn môi: "Nhưng mà..."

Du Dục ấn cái mũi của nó: "Vậy nói với mẹ là chú muốn ăn là được rồi."

Anh để cho chủ sạp cân một quả dưa hấu, hai cân quả táo.

Lấy đồ xong, thân thể cao lớn của Du Dục ngồi xổm xuống, "Tới đây, lên nào, chú cõng con về."

Thanh Ti lắc đầu, "Chú sẽ mệt lắm đó, để con xách giúp chú."

Nói xong liền thò tay muốn cầm táo giúp Du Dục.

Du Dục đương nhiên sẽ không để cho cô bé xách, một đứa bé nhỏ như vậy có thể nói ra lời ấm áp như thế đã làm cho Du Dục thấy cảm động lắm rồi, thời điểm anh ở Du gia chưa từng cảm thấy thoải mái như bây giờ, cùng mẹ con họ ở một chỗ thấy mỗi ngày đều thật vui vẻ, quãng thời gian như thế này mới thật sự gọi là cuộc sống.

Ở Du gia chỉ luôn cảm thấy tình người lạnh như băng, cho dù là trái tim nóng bỏng cuối cùng cũng sẽ dần trở nên lạnh lùng.

Nhưng Thanh Ti không giống như vậy, đứa nhóc như thế sao anh có thể không yêu thương, cho dù không phải là con gái ruột mình thì sao chứ? Huyết thống thật sự quan trọng như vậy sao?

Trong lòng anh, Thanh Ti đã là con gái của anh rồi.

Anh xoa mái tóc cắt ngang trán của Thanh Ti: "Chú không mệt, con nhẹ như trái dưa hấu này thôi."

Chương 84: Cô Ấy Chính Là Vợ Của Anh

Thanh Ti lắc đầu: "Chú đã xách rất nhiều thứ rồi, không thể lại cồng con, con cùng chú đi về nhé?"

Du Dực thấy cô bé kiên trì, chỉ đành một tay cầm đồ, một tay nắm tay nó.

Đi ngang qua một cửa hàng bán đồ trang điểm, anh liền dừng lại. Anh nhớ kỹ trong phòng của các cô gái, tất cả đều hận không thể đem toàn bộ đồ trang điểm thế giới này mua về, tiêu phí rất nhiều tiền cho gương mặt, thế nhưng hình như Nhiếp Thu Sinh rất ít trang điểm.

Du Dực dắt Thanh Ti quay người lại.

Đứng ở trước tủ bán hàng, nhìn đồ trang điểm rực rỡ muôn màu, mắt Du Dực cũng hoa lên.

Du Dực nhíu mày, những thứ này... rốt cuộc là cái gì vậy?

Nhân viên cửa hàng hỏi Du Dực cần gì?

Du Dực cúi đầu hỏi Thanh Ti: "Thanh Ti, nên mua cho mẹ con cái gì đây?"

Thanh Ti chớp mắt mấy cái, vẻ mặt mơ màng, nó chỉ là một cô bé 8 tuổi nên càng không hiểu: "Con cũng không biết."

Nhân viên cửa hàng nghe xong liền nói: "À, mua cho vợ sao, nếu anh không biết, tôi sẽ gợi ý mấy loại cho anh."

Vợ? Không sai, cô ấy chính là vợ của anh.

Mặt Du Dực nóng lên giọng nói nhẹ nhàng: "Được."

"Bây giờ thời tiết nóng lên nên chủ yếu là dùng mấy loại dưỡng ẩm chống nắng, quán chúng tôi có mấy loại mới, anh xem..."

Nhân viên cửa hàng mở miệng ra liền nói liếng thoắng, chỉ hận không thể đem đủ các loại đồ trang điểm trên trời dưới đất kể ra, Du Dực nghe đến đau cả màng nhĩ, anh nói: "Không cần phải nói nữa, đều lấy hết cho tôi."

"Được."

Chờ đến lúc đi ra, Du Dực đã ôm một đống đồ trang điểm, anh chẳng còn tay để dắt Thanh Ti nữa.

Bàn tay nhỏ bé của Thanh Ti vắt sau lưng, nhìn anh lắc đầu thờ dài.

"Làm sao vậy?"

Thanh Ti vẫy vẫy tay với anh, ý bảo anh ngồi xổm xuống.

Du Dực cho rằng cô bé mệt nên muốn để cho anh cồng, vì vậy xoay lưng ngồi xổm xuống, có điều Thanh Ti lại vòng lên trước mặt anh, giống như một vị quan nhỏ vỗ vỗ bả vai anh: "Chú Du, chú phải chuẩn bị sẵn sàng."

Du Dực sững sờ: "Tại sao vậy?"

"Về đến nhà, mẹ con nhất định sẽ dạy dỗ chú đấy, mẹ sẽ cho rằng chú lại tiêu tiền bậy bạ."

Du Dực: "..."

Thanh Ti cười hắc hắc: "Có điều không sao, con sẽ xin tha giúp chú."

Du Dực nhin cười: "Vậy chú Du liền cảm ơn con trước."

Thanh Ti phóng khoáng nói: "Không có gì, chú Du mua nhiều kem cho con ăn như vậy, cũng nên giúp chú mới phải."

Du Dực cười khê: "Ừ, Thanh Ti của chúng ta là một cô bé tốt, chú sẽ đi mua cho con một chiếc."

Đi đến cách tiểu khu không bao xa, Du Dực trông thấy có người cầm máy ảnh chụp hỏi người khắp nơi, anh nheo mắt lại, lập tức phát ra phòng bị.

Tuy rằng không thấy được ảnh chụp trong tay người kia là ai, thế nhưng trực giác nói cho anh biết, nhất định là đang tìm Nhiếp Thu Sinh. Anh không sợ người Diệp gia theo tới đây, nhưng mà Diệp gia có dính dáng tới hắc đạo, tuy rằng mấy năm nay gột rửa hướng đi nhưng thực chất bên trong vẫn là một màu đen, như thế nào cũng không thể xóa bỏ. Thủ đoạn của gia tộc nguồn gốc không sạch sẽ này là hèn hạ nhất, anh không thể không đề phòng.

Du Dục cho đồ trang điểm vào trong túi đựng táo, lúc Thanh Ti còn không phản ứng kịp liền bế cô bé lên: "Thanh Ti, nằm ở trên vai chú, đừng ngẩng đầu lên."

Thanh Ti không hiểu cho lắm, thế nhưng cô bé vẫn nghe lời, ôm lấy cổ của anh, nằm im trên bờ vai anh.

Du Dục nói: "Ngoan, chúng ta sắp về đến nhà rồi."

Anh lo lắng Thanh Ti bị phát hiện nên cố ý không tới gần, thế nhưng mấy người kia cũng đã đi tới, lúc đến sát bên cạnh, bọn họ còn nhìn Du Dục đến vài lần.

Du Dục cảm thấy Thanh Ti trong ngực mình đột nhiên run rẩy hai cái.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Về Sau, Ba Người Chúng Ta Ở Cùng Nhau

Du Dục ôm chặt cô bé: "Đừng sợ, có chú ở đây."

Đến khi tiến vào cư xá, Thanh Ti mới ngẩng đầu lên từ trên bờ vai Du Dục, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé có chút trắng: "Chú, con nhìn thấy... mấy người kia cầm ảnh của mẹ trong tay."

Vừa rồi Thanh Ti liếc trộm, vừa đúng lúc nhìn thấy ảnh chụp, cô bé liếc cái liền nhận ra ngay đó là ảnh chụp của mẹ.

Du Dục hôn nhẹ lên trán cô bé: "Đừng sợ, có người xấu tìm mẹ của con, gần đây chúng ta phải cẩn thận. Có điều, có chú Du ở đây, sẽ không để cho hai người có chuyện gì đâu."

Thanh Ti ôm chặt cổ anh, siết chặt một chút: "Vâng, có chú ở đây, con sẽ không sợ. Chú, là người cha xấu xa kia tìm bọn con sao?"

Du Dục phát hiện lúc nói đến Yến Tùng Nam, Thanh Ti liền bắt đầu sợ hãi, có lẽ chuyện ngày đó bị Yến Tùng Nam nhốt trong xe, trong lòng cô bé đã gieo xuống nỗi sợ hãi rất sâu.

"... Đúng."

Hai mắt Thanh Ti đỏ lên, nhìn qua anh nói: "Chú, con không muốn đi cùng ông ta, con muốn cùng mẹ và chú ở một chỗ."

Du Dục ôm chặt cô bé: "Được, chú đồng ý với con, về sau, ba người chúng ta ở chung một chỗ."

Anh sẽ cho cô nhóc này một bến đỗ an toàn, sẽ không làm cho nó sợ hãi.

...

Về đến nhà, Du Dục đưa đồ trang điểm mua được cho Nhiếp Thu Sinh: "Vừa rồi lúc đi ngang qua, thuận tiện mua một chút."

Tim Nhiếp Thu Sinh đập mạnh và loạn nhịp...

Cho tới bây giờ, cô cũng chưa từng thấy nhiều đồ trang điểm như vậy, bình thường cô cũng chỉ mua một lọ rẻ nhất, dùng cũng luôn phải tiết kiệm.

Nhiếp Thu Sinh nhìn nhiều chai lọ như vậy tròn mắt, "Anh..."

Du Dục tranh thủ thời gian nói: "Thanh Ti nói cô nhất định sẽ dạy dỗ tôi, sẽ không chịu cho tôi tiêu tiền bấy bạ, thế nhưng... tôi cảm thấy tiền này không phải là phung phí."

Mua đồ cho cô, sao có thể nói là tiêu tiền bấy bạ, tốn nhiều hơn nữa anh cũng cảm thấy đáng giá. Nhiếp Thu Sinh: "Nhưng anh cũng không thể..."

Thanh Ti đột nhiên giữ chặt tay của cô lay lay: "Mẹ, mẹ đừng nỡ chú Du, là con nói mẹ chưa từng chịu mua cho mình cái gì nên chú mới mua cho mẹ đó."

"Các người..."

Thanh Ti chớp chớp mắt, nói: "Con muốn mỗi ngày đều trông thấy mẹ xinh đẹp."

Nhiếp Thu Sính vốn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng bọn họ một lớn một nhỏ đều không cho cô cơ hội nói chuyện, hai ba câu nói liền làm cho con nóng của cô mất đi bảy tám phần.

Cô ấn vào trán Thanh Ti: "Con đó, đúng là một tiểu yêu tinh, về sau không thể cho con đi cùng chú Du ra ngoài."

Du Dục vội vàng nói: "Đừng, tôi muốn mang Thanh Ti đi ra ngoài."

"Con muốn cùng chú Du đi ra ngoài."

Những lúc đi ra ngoài, người khác đều nói nó là con gái chú, lúc đó nó đã cảm thấy đặc biệt vui vẻ, đặc biệt tự hào, nó cũng có ba đứa, hơn nữa còn là người ba tốt.

Nhiếp Thu Sính giả bộ tức giận, cố ý nghiêm mặt nói: "Lần sau không cho phép như vậy, nếu lần tới hai người đi ra ngoài lại tiêu tiền bậy bạ, mua một đồng đồ vô dụng trở về, hai người... liền cùng đứng ở góc tường đi."

Thanh Ti lôi kéo tay cô, nịnh nọt nói: "Nhất định sẽ nghe lời mẹ."

Du Dục cũng gật đầu: "Đúng, tất cả nghe theo cô."

Cái nhà này về sau mặc kệ cái gì cũng đều nghe theo cô.

Anh ưa thích cảm giác trong nhà này, ấm áp, hạnh phúc, ấm lòng.

Ngay cả mỗi lần Nhiếp Thu Sính giáo huấn anh, anh cũng rất vui vẻ, bởi mỗi lần đều có thể cảm thấy khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng gần, chỉ có người thân mới có thể giáo huấn anh, người ngoài chỉ biết khách khí với anh.

Nhiếp Thu Sính giống như là đang giáo dục ông xã mang theo con đi làm chuyện xấu, loại cảm giác này anh tương đối thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Đây Là Ba Của Con

Nhiếp Thu Sính thở dài: "Em mang dưa hấu đi cắt, hai người mau rửa tay đi."

"Được."

Du Dục bế Thanh Ti, bước nhanh tới phòng rửa tay.

Nhiếp Thu Sính đang há miệng, cuối cùng dứt khoát không nói nữa, lắc đầu ôm lấy dưa hấu đi vào phòng bếp.

Cô đã từng nói qua rất nhiều lần với Du Dục rồi, không nên nuông chiều Thanh Ti quá, không nên cứ bế nó, để chính nó tự bước đi, thế nhưng anh vừa đồng ý một giây trước, trong chớp mắt đã lại bế rồi.

Nói nhiều lần khiến bản thân Nhiếp Thu Sính cũng thành thói quen rồi.

Có điều, cô vẫn có chút lo lắng, cứ tiếp tục như vậy, Thanh Ti nhất định sẽ bị làm cho hư.

Nhưng lo lắng cũng là thừa, bởi vì cô vừa nói như vậy, Du Dục chung quy quay lại nói, trẻ con nên được chiều chuộng.

Nhiếp Thu Sính bê dưa hấu đi ra, Du Dục đã mang theo Thanh Ti ngồi ở phòng khách nhỏ, mở TV cho Thanh Ti xem phim hoạt hình.

Cô đưa cho hai người mỗi người một miếng dưa hấu.

Thanh Ti cắn một miếng, "Oa, ngọt quá..."

Nhiếp Thu Sính lau lau khóe miệng dính nước dưa hấu cho cô bé: "Lần này chỉ có thể ăn hai miếng, không được ăn quá nhiều, một lát nữa còn phải ăn cơm đấy."

Thanh Ti ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Ăn xong đưa hấu, Du Dục mới nói: "Nói cho cô một chuyện, nhưng cô không được lo lắng, cũng đừng sợ."

Trong lòng Nhiếp Thu Sinh lộp bộp một cái: "Anh nói đi, có phải... Yến Tùng Nam đã tìm tới?"

"Lúc bọn tôi về nhà, trông thấy có người cầm ảnh của cô đang hỏi khắp nơi. Nhưng mà Yến Tùng Nam đoán chừng hiện vẫn còn ở trong bệnh viện chưa ra ngoài, tìm tới cô hẳn là người của Diệp gia." Hai ngày trước, Du Dục lấy cớ đi ra ngoài để tìm hiểu tin tức Yến Tùng Nam, sau khi trở về liền nói với Nhiếp Thu Sinh, buổi tối đầu tiên khi bọn Yến Tùng Nam vừa tới thị trấn, ở trong khách sạn bị người cướp bóc, còn bị đá thương, tổn thương vô cùng nghiêm trọng, được đưa vào bệnh viện, trước mắt sẽ không đến tìm bọn họ gây phiền phức nữa.

Lúc Nhiếp Thu Sinh nghe được tin tức này liền thở phào nhẹ nhõm, lúc ấy cô còn nói: "Tôi thật sự nên cảm ơn người đã cướp của hân."

"Mấy ngày này cô không nên đi ra ngoài, muốn mua gì để tôi đi, không cần sợ, có tôi ở đây."

Nhiếp Thu Sinh gật đầu: "Vâng... tôi không sợ."

Cô giống như đã dần dần có thói quen ý lại Du Dục, quen với sự hiện hữu của anh...

...

Thanh Ti vốn chỉ là cô bé, ở trong nhà ngày ngày muốn đi ra ngoài chơi, vừa đúng lúc trong sân có mấy người bạn nhỏ tìm Thanh Ti chơi trốn tìm, Nhiếp Thu Sinh thấy Thanh Ti thật sự rất muốn theo chân bọn chúng chơi đùa, mềm lòng để cho con bé đi, dặn dò nó nhất định phải ở trong khu cư xá không được đi ra ngoài.

Thanh Ti chạy đến cổng tiểu khu, định trốn ở đó.

Vòng thứ nhất kết thúc, Thanh Ti không bị tìm thấy, nó vừa từ cái cổng đó đi ra, đúng lúc đụng phải mấy người thấy trên đường ngày đó, bọn họ còn cầm ảnh chụp, khuôn mặt nhỏ của Thanh Ti trắng bệch, quay người muốn chạy lại bị mấy người kia gọi lại.

"Cô bé, đã gặp qua người trên tấm ảnh sao?"

Thanh Ti nhìn người trên tấm ảnh, lắc đầu: "Không."

Bọn họ đang muốn đi, nhưng có người trong đó cứ nhìn chằm chằm vào Thanh Ti: "Này, sao mà tôi cứ cảm thấy con bé này giống với cô gái ở trên tấm ảnh vậy? Cấp trên không phải nói muốn tìm một đôi mẹ con, liệu cô bé này có phải..."

"Có khả năng..."

Bọn họ đưa tay về phía Thanh Ti, nhưng cô bé đột nhiên hô to về phía sau bọn họ, "Con ở đây..."

Du Dục bước nhanh tới, sắc mặt âm trầm, đôi mắt phảng phất mở ra lưỡi dao sắc bén, trong nháy mắt anh đi đến bên cạnh Thanh Ti, cô bé liền lập tức ôm thật chặt tay Du Dục, khuôn mặt nhỏ nhăn héch lên, nói lớn: "Đây là ba của con!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Con Muốn Gọi Ba

Trong lòng Du Dục run lên, anh không nghĩ có thể nghe được từ trong miệng Thanh Ti gọi tiếng ba nhanh tới như vậy, tuy rằng... tình huống bây giờ có chút không tốt, nhưng từ ba kia thật sự có thể nghe thấy rõ ràng.

Du Dục chỉ cảm thấy giờ phút này anh hoàn toàn không còn như dĩ vãng nữa, trên vai đột nhiên có thêm trách nhiệm quan trọng hơn.

Anh xoay người ôm lấy Thanh Ti, lạnh lùng hỏi: "Các anh muốn làm gì?"

Ánh mắt anh như đao, âm lãnh thấu xương làm mấy người kia ngỡ ngàng, nhưng bọn họ nhìn Thanh Ti lại so sánh với ảnh chụp, vẫn cảm thấy có hai phần giống nhau.

Mấy người kia vẻ mặt nghi ngờ, nhìn Du Dục: "Anh là ba của nó?"

Du Dục lạnh lùng nói: "Tôi đương nhiên là ba của nó, các người là ai? Có biết đây là đâu không?"

Những người kia đương nhiên biết rõ đây là đầu, chỗ ở của người nhà chính phủ huyện, người đang ở bên trong không khác biệt lắm chính là trung tâm quyền lực của huyện thành nhỏ này.

Có thể vào ở bên trong, khẳng định không có một người nào bình thường, lại nhìn người đàn ông khí độ hơn người này, bọn họ liền cảm thấy Du Dục nhất định cũng làm lãnh đạo.

Bọn họ không dám lỗ mãng, vội vàng nói: "Thật có lỗi, thật có lỗi, chúng tôi chỉ đến tìm người, trong nhà có người vợ không tìm thấy, cho nên mới tìm một chút."

Du Dục cười lạnh một tiếng: "Chỗ này của chúng tôi không có người mà các anh muốn tìm."

"Vâng, vâng, chúng tôi liền đi ngay."

Bọn họ đâu còn dám nói cái gì khác, vội vàng muốn rời khỏi.

Bọn họ vừa đi vừa nói thầm với người bên cạnh.

"Tôi nhìn cô bé kia so với ảnh chụp..."

"Cảm mạo, chỉ là một phần tương tự, cũng không có khả năng đúng. Lời cấp trên nói mày đã quên sao, kia chính là một phụ nữ nông thôn, mang theo một đứa bé nông thôn, mày cảm thấy bọn họ có thể ở đây sao? Hơn nữa, đứa bé kia có cha đấy, người lớn có thể nói dối, trẻ con thì có thể không?"

Bọn họ cầm ảnh chụp cùng với tư liệu đến tìm người, trên tư liệu ghi là một cô gái cùng một đứa trẻ, đứa trẻ kia không có cha.

Hơn nữa, bọn họ cảm thấy Thanh Ti và Nhiếp Thu Sinh nhất định là dân hai lúa chính gốc, nghèo rớt mùng tơi, tuyệt đối không có khả năng giống như cô bé vừa này, mặc váy sạch sẽ, bím tóc tết chỉnh tề đáng yêu, trắng trẻo, vô cùng xinh đẹp, giống với tiểu thư nhà có tiền.

Du Dục nhìn những người kia rời khỏi, trong mắt hiện lên một tia sát khí.

Thanh Ti ôm cổ của anh, nhỏ giọng nói: "Chú."

Sát khí trên người Du Dục tan hết trong nháy mắt, ôm Thanh Ti đi về phía tiểu khu, anh ôn nhu nói: "Ngoan, con làm vô cùng tốt, Thanh Ti của chúng ta thật thông minh, buổi tối sẽ bảo mẹ con làm đùi gà thưởng cho con."

Trước kia Du Dục chỉ cảm thấy Thanh Ti so với bạn cùng lứa tuổi trưởng thành hơn một chút, là một cô bé thông minh, nhưng việc hôm nay khiến cho anh phát hiện, Thanh Ti thông minh vượt qua tưởng tượng của anh.

Một cô bé 8 tuổi đựng phải loại chuyện như vừa rồi vậy mà có thể không rối loạn khi đối mặt với hiểm nguy, còn có thể cố ý gọi ba làm xáo trộn những người kia, đây không phải những việc mà trẻ con bình thường có thể làm được.

Du Dục hỏi: "Vừa rồi vì sao Thanh Ti lại la lên là ba của con?"

Khuôn mặt nhỏ của Thanh Ti ở trên bả vai anh đỏ lên, tiếng nói rất nhỏ: "Con muốn gọi vậy."

Khoe môi tươi cười của Du Dục trở nên lớn hơn, trong lòng nháy mắt tràn ngập ngọt ngào, nó muốn gọi chính là nó thích anh.

Mấy đứa trẻ nhỏ trong sân cùng chơi trốn tìm với Thanh Ti kêu lên: "Này, đầu tóc nhỏ, cậu tới đây chúng ta tiếp tục chơi..."

Du Dục nhú mày, mấy con gấu con này.

Bọn nó kể từ khi biết đầu tóc cũng gọi giống nghĩa với Thanh Ti, liền bắt đầu đặt biệt hiệu cho con bé.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Tôi Mất Hứng, Hậu Quả Rất Nghiêm Trọng

Kỳ thật, biệt hiệu cũng không có gì, nhưng Du Dục nghe không thuận tai, cô bé nhà chúng ta xinh đẹp mà lũ nhóc này lại đặt cái tên vớ vẩn vậy?

Anh dừng lại, ánh mắt quét qua mấy đứa nhóc kia, người nhà những đứa trẻ này cũng rất lợi hại đó, con trai nhà cảnh sát trưởng, cháu trai của nhà phó huyện trưởng, cháu gái nhà huyện trưởng, vân vân.

Ánh mắt Du Dục lạnh lẽo nhìn qua bọn nó, mấy đứa trẻ sợ tới mức cảm như hén, không dám nói lời nào.

Anh thả Thanh Ti xuống, nói với bọn nó: "Thanh Ti nhà chúng ta là một cô bé, mấy đứa các cháu đều là con trai, phải biết bảo vệ con gái, không được bắt nạt nó, nếu như các cháu dám bắt nạt nó sẽ khiến ta không vui, mà ta không vui hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, hiểu chưa?"

Mấy đứa nhóc gật đầu: "Hiểu rồi ạ!"

Du Dục xoa đầu Thanh Ti: "Đi chơi cùng bọn chúng, không được chạy ra bên ngoài sân nữa, bên ngoài có người xấu."

Thanh Ti gật đầu: "Vâng, con biết rồi."

"Chú phải đi ra ngoài một lúc, sẽ sớm trở về, con phải ngoan ngoãn đấy."

Thanh Ti hết sức gật đầu: "Vâng, con nhất định sẽ không đi ra ngoài."

Du Dục đứng dậy, "Phải chơi hòa thuận với Thanh Ti nhà chúng ta đó."

Mấy đứa trẻ cùng kêu lên: "Vâng..."

Du Dục rời khỏi, anh đi tới chỗ trạm gác cửa, nói với bảo vệ: "Ông Mã, tôi hoài nghi mấy người này là bọn buôn người chuyên lừa gạt trẻ con, bọn họ tới nơi này nhất định là thám thính đây, vừa mới nhìn trong sân chúng ta nhiều trẻ con như vậy, nói không chừng còn có thể quay lại, ông lập tức báo với đội trưởng Vương, tôi đi đuổi theo mấy người kia."

"Được được, tôi lập tức gọi điện thoại..." Cả đám trẻ con trong sân này đều quý giá như vậy, nếu quả thật xảy ra chuyện gì, người canh cổng là ông cũng sẽ phải chịu trách nhiệm.

Du Dục cố ý nói như vậy, anh căn bản cũng không có ý định buông tha mấy người kia.

Vừa rồi do Thanh Ti ở đó, anh không tiện ra tay, nếu con bé không có ở đây, anh đã sớm đánh chết mấy kẻ kia. Sau khi anh thông báo liền vội đuổi theo.

Du Dục đối với việc theo dõi này rất am hiểu, nửa giờ sau đã chặn mấy kẻ kia ở trong ngõ cụt.

Mấy người kia lúc trước đã cảm thấy Du Dục có thân phận không tầm thường, vì vậy chưa dám đối chọi với anh, nói: "Người anh em, vừa rồi là chúng tôi sai, chúng tôi không cố ý thất lễ với anh."

Du Dục cười lạnh: "Vậy sao? Nhưng tôi không nhìn lầm, tôi thấy mấy người cũng không giống người tốt, tôi nghi ngờ các anh là bọn buôn người."

"Lời này cũng không thể nói lung tung, chúng tôi chỉ đến tìm người, người anh em, anh đã hiểu lầm rồi."

"Tôi cảm thấy tôi không có hiểu lầm, tôi thấy các anh chính là bọn buôn người." Hôm nay các người, người nào cũng đừng hòng thoát.

Người nọ cũng đã tức giận, "Người anh em, là anh cố ý muốn bắt lỗi đúng không? Chúng tôi không muốn đối chọi với anh, nhưng anh cũng đừng có khinh người quá đáng, anh cảm thấy chỉ một mình anh cũng có thể đánh thắng chúng tôi?"

"Không sai, tôi chính là cố ý."

Anh còn chưa dứt lời, bản thân đã ra tay, những người khác đều không thấy rõ anh tung ra nắm đấm, chỉ nghe thấy người vừa cùng anh nói chuyện phát ra một tiếng kêu thảm thiết, ngã xuống đất, mấy cái răng lẫn máu rơi trên mặt đất.

Mấy người còn lại đều tròn tròn mắt, sau khi sững sờ lại như ong vỡ tổ vọt lên, thế nhưng cũng không có ích gì, Du Dục đá tới mấy cú, những người kia đều ngã xuống.

Du Dục đánh bọn chúng ngắt xiêu toàn bộ, sau đó tìm ảnh chụp trên người bọn họ, toàn bộ lấy đi.

Không bao lâu, đội trưởng Vương của cục cảnh sát mang người đến, liền cảm tạ với anh.

"Thật sự rất cảm ơn anh, đi, tôi mời cậu đi uống rượu."

Du Dục cự tuyệt: "Không được, tôi phải về nhà ăn cơm, quay về trễ người trong nhà lại lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Tôi Đúng Là Sợ Vợ

Về mặt đội trưởng Vương chẳng hề để ý: "Ày, cho người nói một tiếng với người nhà là được rồi, cậu cũng thật là, không phải là còn trẻ tuổi đã sợ vợ chứ?"

Du Dục: "Ừ."

Đội trưởng Vương sững sờ, há? Đây là ý gì?

Không phải là thật sự sợ vợ đó chứ?

Ông kinh ngạc nhìn Du Dục, nhìn mặt anh không chút thay đổi, thoát nhìn rất nghiêm túc, tựa hồ như lời nói vừa rồi không phải là nói đùa, hơn nữa nhìn biểu lộ bình tĩnh của anh, có vẻ hoàn toàn không cảm thấy sợ vợ là chuyện mất mặt gì cả.

Đội trưởng Vương cười nói: "Người anh em, cậu thật sự không phải là..."

Khóe môi Du Dục hơi động một chút, biểu lộ không nhìn ra đáng tươi cười, dường như chính là chấp nhận chuyện này.

Đội trưởng Vương cười hắc hắc, "Tôi hiểu, tôi hiểu được, đều là đàn ông, tôi hiểu cậu."

"Nếu như đã xong việc, tôi liền đi trước vậy. Máy người này đội trưởng Vương nên thăm vấn rõ một chút, nếu như tôi đổ oan cho bọn họ thì coi như tôi có lỗi, nhưng nếu thật sự là bọn buồn người, vậy phải nghiêm trị rồi."

Đội trưởng Vương vỗ ngực một cái: "Cậu cứ yên tâm, chuyện xảy ra ở đây tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho mấy người này. Cậu nhìn xem trên người bọn họ còn mang theo hung khí căn cứ vào đó tôi có thể kết luận, cho dù không phải là bọn buồn người cũng tuyệt đối không phải là người tốt gì."

Vừa rồi Du Dục ra tay quá nhanh, những người kia còn chưa kịp móc dao găm ra đã bị đánh gục, đúng lúc bị mấy người cảnh sát của đội trưởng Vương mang theo lục soát ra.

Du Dục gật đầu: "Vậy tôi đi trước, làm phiền anh bận rộn rồi."

"Vậy được, cậu đi thông thả, quay về gặp cục trưởng của chúng tôi thì nói giúp tôi vài lời hay."

"Nhất định."

Du Dục quay người rồi đi, đem mọi chuyện còn lại ném cho đội trưởng Vương.

Anh không có đổ oan cho những kẻ này, giống như đội trưởng Vương vừa rồi nói, chỉ sợ bọn họ không phải bọn buồn người cũng tuyệt đối không phải là người tốt gì, những người này chắc chắn là giúp Diệp gia làm những chuyện dơ bẩn, trên người tuyệt đối không sạch sẽ, Du Dục không tin là bọn họ sẽ không có tội.

Dọc trên đường đi, Du Dục lấy khăn tay ra lau máu trên tay, lấy tiếp ra một cái bật lửa châm lên đốt, ném đồ vào trong thùng rác ven đường, sau đó mới rời đi.

...

Thanh Ti cùng mấy đứa trẻ nhỏ chơi trốn tìm trong tiểu khu, chơi mệt rồi, con trai nhà cục trưởng là Sở Yêu liền mua kem cho tất cả đám bạn nhỏ, mấy đứa trẻ ngồi dưới gốc cây ở tiểu khu ăn kem, cùng hỏi Thanh Ti học ở trường nào, năm nay lớp mấy.

Thanh Ti nói cho bọn chúng biết, bây giờ tạm thời mình không đến trường học.

Sở Yêu liền nói: "Đến lớp của chúng tớ đi, ngồi cùng bàn với tớ, ai dám bắt nạt cậu, cứ nói tên của tớ."

Thanh Ti cười đến híp mắt: "Tớ không bắt nạt người khác, làm sao có người có thể bắt nạt tớ được?"

Sở Yêu bĩu môi ra dáng như người lớn: "Cô bé xinh đẹp như cậu nhất định sẽ có rất nhiều người muốn tìm cậu để chơi, có điều muốn bắt nạt cậu cũng sẽ rất nhiều, tính khí cậu tốt như vậy, đến lúc đó khẳng định sẽ phải khóc nhè."

Thanh Ti mỉm môi cười cười, "Không có đâu, tớ rất ít khóc đấy."

"Đến lúc đó cậu sẽ biết, trong lớp nhiều thằng con trai xấu tính lắm."

Thanh Ti nâng mặt nói: "Tớ cũng không chắc chắn sẽ tới, nếu như trường các cậu cách xa quá, có lẽ tớ sẽ không tới đâu."

"Không xa đâu, cũng gần thôi, cậu không biết đường có thể đi cùng tớ, mỗi ngày tớ sẽ dẫn cậu đến trường, sẽ bảo ba tớ đưa chúng ta đi."

Thanh Ti lắc đầu: "Tớ phải về nhà hỏi mẹ đấy."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Yêu nghiêm túc: "Cậu đúng là ưa cẩn thận, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, tớ sẽ tìm ba tớ làm thủ tục chuyển trường cho cậu."

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Yêu Mến Ngôi Nhà Hiện Tại

Sở Yêu ăn hết cái kem cuối cùng, đem que gỗ ném vào trong thùng rác, quay người rời đi.

Thanh Tì cũng không gọi, cậu ta cũng không để ý.

Một cô bé cùng khu về mặt hâm mộ nhìn Thanh Tì: "Sở Yêu đối với cậu thật tốt, cậu ấy từ trước đến giờ đều không chơi với chúng tớ, đều nói chúng tớ thích chơi mấy trò ấu trĩ, tớ cũng chưa từng thấy cậu ấy chủ động giúp ai."

Miệng Thanh Tì nhăn nhó, cô bé cũng không nhờ ai giúp đỡ mình mà?

Mẹ nói, tình hình của nó bây giờ tạm thời không nên đi học, chẳng may bị người cha xấu xa kia tới trường bắt đi thì làm sao đây?

Giống như tình huống ngày đó, cứ nhớ tới là Thanh Tì liền cảm thấy đáng sợ, nó không bao giờ muốn bị người cha xấu xa mang đi nữa, một chút cũng không muốn gặp ông ta.

Thanh Tì chạy về, đem chuyện Sở Yêu nói sẽ bảo ba của cậu ta tiến hành chuyển trường giúp nói cho Nhiếp Thu Sính nghe.

"Thằng bé nói như vậy?"

Thanh Tì gật đầu: "Vâng, cậu ấy còn nói, nếu con học cùng lớp với cậu ấy thì sẽ để cho con ngồi cùng bàn, nếu ai dám bắt nạt con liền cho con nói tên của cậu ấy ra."

Nhiếp Thu Sính cười cười, sờ trên đầu Thanh Tì: "Không sao đâu, lời trẻ con nói không thể coi là thật."

Cô biết rõ Sở Yêu là con trai nhà cục trưởng cục cảnh sát, được cưng chiều vô cùng, có điều cô cảm thấy, cục trưởng Sở bận rộn như vậy, làm sao có thể giúp đỡ một cô bé không quen biết làm thủ tục chuyển trường gì chứ, vì vậy cũng không đem chuyện này cho là thật.

Bởi vì sự chú ý của cô đã bị hấp dẫn bởi chuyện tiếp theo mà Thanh Tì nói.

Thanh Tì đem chuyện nó gặp ở cổng ra vào nói cho Nhiếp Thu Sính, Nhiếp Thu Sính lúc ấy liền vô cùng khẩn trương, ôm nó vào lòng: "Thanh Tì, về sau nếu như không phải là cùng mẹ hoặc chú đi ra ngoài, con ngàn vạn lần không được chạy ra ngoài cổng nữa, biết không?"

Thanh Tì gật đầu: "Vâng, con biết rồi, mẹ đừng lo lắng."

"Ngaoan, nghe lời... hôm nay con không nên đi ra ngoài nữa."

"Vâng..."

Không bao lâu, Du Dực trở về. Anh thấy vẻ mặt lo lắng của Nhiếp Thu Sính, nói với cô: "Cảnh sát hoài nghi mấy người kia là bọn buôn người nên đã bắt bọn họ lại, cô đừng lo lắng."

"Người của Diệp gia đã theo tới, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra chúng ta, tôi sợ đến lúc đó..."

Du Dực trấn an, nói: "Cái tiểu khu này tuy rằng không lớn thế nhưng rất an toàn, cho dù là Diệp gia cũng chưa chắc có thể đi vào."

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước anh đồng ý ở lại tiểu khu này, đừng coi người nhà huyện ủy là một thứ bình thường, chỗ này là nơi các thế lực trực tiếp giao thoa, tuyệt đối không giới hạn trong cái huyện thành nhỏ nhỏ.

Nói ví dụ như phó huyện trưởng, cục trưởng cục cảnh sát, viện trưởng viện kiểm sát, văn văn, gia tộc sau lưng bọn họ, thế lực phía trên phức tạp, cho dù là Diệp gia cũng không dám động vào.

Tuy rằng hiện giờ bọn họ đang ở nơi nhỏ bé này, thế nhưng tương lai thì sao?

"Cô cũng không cần coi Diệp gia là chuyện quan trọng, cho dù bọn họ biết rõ thì sao chứ? Tôi muốn xem bọn hắn có bao nhiêu năng lực."

Du Dực nói hơi hợt thế nhưng vẻ khinh thường trên mặt lại không che giấu chút nào.

Nhiếp Thu Sính nghe anh nói như vậy, trong lòng không khỏi thả lỏng: "Không biết vì sao, tôi luôn luôn nguyện ý tin tưởng lời anh nói."

Du Dực: "Bởi vì tôi nói đều là thật, tôi sẽ không lừa cô."

Nhiếp Thu Sính đỏ mặt: "Vậy tôi đi làm cơm tối, anh muốn ăn cái gì?"

"Gì cũng được."

Cô nấu gì anh cũng đều thấy thích.

Nhiếp Thu Sính đỏ mặt bước nhanh vào phòng bếp...

Thanh Ti ở một bên cười vụng trộm, cô bé rất thích gia đình như bây giờ, mỗi ngày đều thật hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Nhất Định Phải Tìm Được Cô Gái Đó

Trong cục cảnh sát, mấy người bị bắt kia tỉnh lại.

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, mở mắt ra lại phát hiện mình ở trong cục cảnh sát, trên tay đeo còng, cảnh sát trước mặt thoạt nhìn rất hung dữ.

"Họ tên?"

"Đã xảy ra chuyện gì vậy đồng chí cảnh sát? Sao chúng tôi lại ở đây?"

"Tuổi?"

"Đồng chí cảnh sát, chúng tôi không có làm cái gì cả, có phải đã nhầm lẫn gì hay không?"

"Nghề nghiệp?"

"Đồng chí cảnh sát, chúng tôi..."

Rầm một tiếng, cảnh sát thẩm vấn dùng sức đập bàn: "Nói nhầm ít thôi, hỏi gì đáp nấy, đến chỗ này rồi không phải là chỗ để cậu ngụy biện đâu."

Những người kia thành thật khai báo thông tin cơ bản của bản thân, sau đó nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi hiện tại muốn báo án, hôm nay anh em chúng tôi đang trên đường đi yên lành, bỗng bị một người tiến tới đánh, hấn đánh mấy người chúng tôi đến ngất xỉu..."

Cảnh sát kia bữu môi khinh thường: "Ở đây ít nói nhầm thôi."

Nói xong, anh ta liền đem vũ khí thu được trên người bọn họ, đặt ở trên mặt bàn: "Chuyện này là sao đây?"

Ánh mắt người kia lóe lên: "Cái này... cái này không phải của chúng tôi, đây nhất định chính là do cái người đánh chúng tôi ngất xỉu vu oan, nhất định là..."

"Ha ha... anh có biết người đánh ngất xỉu các anh là ai không?"

Trong lòng viên cảnh sát thẩm vấn càng đưa ra kết luận mấy người này nhất định không phải người tốt, thậm chí ngay cả loại chuyện hoang đường này mà cũng có thể nói ra được.

"Đừng có vòng vo với tôi nữa, nói, mấy người rốt cuộc là đang làm gì, muốn làm việc xấu gì đây?"

"Đồng chí cảnh sát, chúng tôi thật sự không có làm gì, chúng tôi đúng là đến tìm người."

"Còn nói dối..."

Đúng lúc đội trưởng Vương tới, hỏi tình hình thẩm vấn, cảnh sát nói: "Đội trưởng, mấy người này lỗ mãng chưa tính, lại còn nói con dao này là do cậu Du vu oan."

Đội trưởng Vương nhìn khuôn mặt bọn họ, ghét bỏ nói: "Vu oan? Nếu đã như vậy thì không cần tra xét nữa, trước mắt tạm giam giữ, chờ khi bọn họ sẵn

sàng nói tiếp thì thẩm vấn lại."

Mấy người kia tất cả đều luống cuống, kêu lên: "Đồng chí cảnh sát, các anh không thể làm như vậy, chúng tôi đều có người ở bên trên đấy, Diệp gia ở Lạc Thành, Diệp gia là ông chủ của chúng tôi, anh để cho tôi gọi điện thoại cho ông chủ của chúng tôi..."

Đội trưởng Vương hừ một tiếng khinh miệt: "Diệp gia Lạc Thành? Anh nghĩ đám các anh là thứ gì, ở Lạc Thành tôi chỉ nghe qua Nhạc gia, Diệp gia chó má gì chứ?"

Ông vẩy vẩy tay: "Giám lại, xem bọn chúng có bản lĩnh gì?"

"Đồng chí cảnh sát, các anh không thể làm như vậy, bên trên chúng tôi thật sự còn có người..."

Người nọ vang lên tiếng hét chói tai xong vẫn bị bắt rồi đi.

Cảnh sát thẩm vấn nói: "Đội trưởng, nhờ đâu phía trên bọn họ thực sự có người thì phải làm sao?"

Đội trưởng Vương chỉ vào vũ khí trên bàn: "Cậu nhìn đồ vật mà bọn chúng mang đi, chỉ những hung khí này thôi cũng đủ tạm giữ bọn chúng mấy ngày rồi, hơn nữa cậu đã nghe qua Diệp gia rồi sao? Cục của chúng ta lại lịch gì nào? Mấy vị cục trưởng đã tự mình lên tiếng, muốn xử lý nghiêm khắc, tuyệt đối không thể để cho bất cứ kẻ buôn người nào chạy thoát."

"Đội trưởng nói cũng đúng."

...

Hai ngày trôi qua, Diệp Kiến Công vẫn không nhận được tin tức gì, trong lòng của ông ta bắt đầu gấp gáp. Chuyện gì đã xảy ra? Người phải đi, làm sao lại không thấy tin tức bất kỳ người nào, giống như biệt tăm biệt tích, cho dù có tìm được hay không cũng nên có chút tin tức chứ?

Thế nhưng lại không hề có chút tin tức nào, giống như ông ta chưa từng phái người đi vậy.

Diệp Kiến Công cảm thấy không đúng, đã hai ngày, một cái thị trấn nhỏ nhỏ như thế đáng ra cũng phải lục tung được mấy lần rồi.

Trong lòng của ông ta sôi ruột, bên kia lại hồi thúc nhanh, vì vậy ông lại phái thêm một nhóm người đi, cũng không tin không thể không tìm thấy cô gái kia.

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Ai Có Thể Bảo Vệ Cô Cả Đời?

Lần này Diệp Kiến Công nhắc nhở, ông ta dặn đi dặn lại phải âm thầm điều tra, chẳng những phải tìm được Nhiếp Thu Sinh, còn phải tìm được nhóm người mất tích lúc trước.

Thế nhưng, nhóm người thứ hai đi được hai ngày cũng giống như nhóm người thứ nhất, lần nữa lại không có tin tức, làm cách nào cũng không liên lạc được, không biết sống hay chết.

Bởi vì lần này Du Dực vẫn dùng thủ đoạn như cũ, khiến cho bọn họ bị bắt, tội danh là ăn cắp, còn giờ trò lưu manh đối với phụ nữ, ý đồ cưỡng hiếp, anh đã cùng với cục trưởng Sở âm thầm thông qua rồi, không cần tiết lộ tin tức hai nhóm người bị bắt này ra ngoài.

Cũng không cần thẩm vấn, không cần kết tội, tạm giam giữ.

Mà Du Dực cũng hết sức chú ý Yến Tùng Nam ở bên kia, tình hình điều trị của hắn có vẻ không tốt. Ngày đó, thời gian bị trôi quá dài, máu không lưu thông dẫn đến hoại tử, bác sĩ muốn cắt đi nhưng hắn sống chết không đồng ý, vậy cũng chỉ có thể kéo dài.

Dù sao, trong thời gian ngắn, hắn không thể nào ra ngoài gây nên sóng gió.

Hơn nữa, tính ra cũng đã đến lúc không phải là tìm đến Nhiếp Thu Sinh gây phiền toái nữa mà là đi tìm Diệp gia, bây giờ hắn đối với Diệp gia đã hận thấu xương rồi.

...

Sau khi nhóm người thứ hai lại lần nữa biệt tăm không có tin tức, rốt cuộc Diệp Kiến Công cũng ý thức được việc này không tầm thường.

Nếu như chỉ là trùng hợp thì còn đỡ, nhưng hai lần đều như vậy thì hẳn không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Huyện Bình nhỏ kia có vấn đề, nước ở đây có vẻ sâu.

Sau khi ông ta do dự liền gọi điện thoại cho bên kia.

"Thật có lỗi, phải người hai lần, chẳng những không tìm được Nhiếp Thu Sính, người của tôi đến hôm nay cũng không biết sống hay chết nữa."

"Ông làm tôi quá thất vọng rồi, tôi tin tưởng ông như vậy, bảo ông giúp tôi đi làm chuyện này, vậy mà ông..."

Diệp Kiến Công nói: "Cho tôi cơ hội một lần nữa, tôi tuyệt đối sẽ không khiến cô thất vọng, chuyện Nhiếp Thu Sính là tôi đã tính sai."

"Nếu như không tìm được cô ta cũng không cần gọi điện thoại cho tôi nữa, nếu như ông muốn gọi điện thoại cho tôi, tốt nhất là nên nói cho tôi biết Nhiếp Thu Sính đã chết." "Tôi hiểu."

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Kiến Công cho gọi thủ hạ đắc lực nhất của mình đến.

Ông ta nói: "Tôi vốn cho rằng Nhiếp Thu Sính chỉ là một phụ nữ nông thôn bình thường, không có năng lực gì, nhưng hôm nay nhìn lại, là tôi quá sơ suất, đánh giá thấp đối thủ. Có điều, hai nhóm người mất tích cũng khiến tôi xác định một chuyện, Nhiếp Thu Sính chắc chắn ở ngay tại huyện Bình, bên cạnh cô ta nhất định có người lợi hại giúp đỡ, cậu tự mình đi một chuyến, xem thử rốt cuộc là thần thánh phương nào đang giúp đỡ cô gái kia?"

Hiện tại Diệp Kiến Công bắt đầu nhớ đến, lúc ấy Yến Tùng Nam nói là có một người đàn ông đem Nhiếp Thu Sính mang đi.

Mấy ngày nay ông ta vẫn luôn không để ý người đàn ông kia, nhưng bây giờ ông đột nhiên cảm nhận được, có lẽ người đàn ông ấy không đơn giản.

Sau khi Diệp Kiến Công sai bảo thủ hạ của mình lại nói với người hầu: "Đi, gọi Linh Chi đến cho tôi."

Những ngày này, Diệp Linh Chi vẫn luôn ở tại Diệp gia, Diệp Kiến Công là chủ nhân Diệp gia, cho dù là không muốn cô ta cũng phải vội vàng tới.

Sau khi nhìn thấy Diệp Kiến Công, cô ta gọi một tiếng: "Bác."

"Bây giờ con lập tức đi tìm Yến Tùng Nam đi."

Diệp Linh Chi nhủ mảy, kêu: "Bác, con không đi..."

Diệp Kiến Công lạnh lùng nói: "Con phải đi, hỏi cho rõ ràng người đàn ông lúc trước cứu Nhiếp Thu Sính đi là ai, bộ dạng trông như thế nào?"

Diệp Linh Chi sợ tới mức rụt cổ lại: "Bác... con không muốn, dù thế nào con cũng không đi..."

"Không phải do con quyết định, người đâu, tôi đưa Diệp Linh Chi bắt đi cho tôi."

Lập tức có hai người tiến đến kéo Diệp Linh Chi đi ra ngoài, cô ta hét lên: "Bác. bác..."

Diệp Kiến Công nhìn cô ta bị tóm đi, ông ta hừ lạnh một tiếng: "Nhiếp Thu Sính, tôi muốn nhìn xem ai có thể bảo vệ được cô cả đời?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Anh Cũng Là Kẻ Bất Lực

Ông ta muốn xem là ai có năng lực lớn như vậy, có thể lần lượt khiến người của ông ta biến mất?

Diệp Linh Chi bị Diệp Kiến Công cho người bắt ép đi gặp Yến Tùng Nam, nhưng cô ta căn bản không biết Yến Tùng Nam ở bệnh viện nào, không có cách nào đành phải gọi điện thoại hỏi trước.

Điện thoại vừa thông liền há miệng mắng: "Này, đều là tại anh hết, chân anh gãy thì gãy, tại sao phải nói cho tôi biết, làm hại tôi bị bác bắt ép đi gặp anh, anh đúng là kẻ bất lực không làm được việc. Nếu anh sớm bắt tiện nhân kia trở lại, chẳng phải đã không hỏng nhiều chuyện như vậy rồi?"

Yến Tùng Nam nghe xong bất chấp tức giận, vội nói: "Linh Chi, em đừng nóng giận, em nói với bác là anh ở bệnh viện rất tốt, không cần đến, em đến nhất định sẽ không quen, điều kiện bệnh viện kém, buổi tối em ngủ lại không ngon."

"Hừ, anh cho rằng bác quan tâm anh sao? Đừng có nằm mơ, nếu ông ấy mà coi trọng anh thì đúng là mặt trời mọc ở đằng tây, bác muốn tôi hỏi anh, ngày đó người đàn ông cứu Nhiếp Thu Sính là ai, bộ dạng thế nào?"

Yến Tùng Nam sửng sốt: "Làm sao vậy? Vì sao đột nhiên lại hỏi người đàn ông kia?"

"Còn thể nào nữa? Bác phái hai nhóm người đi tìm tiện nhân kia, tất cả đều mất tích không thấy nữa, ông ấy hoài nghi là người đàn ông kia làm. Mà anh đừng nói nhảm nữa, tranh thủ thời gian mau nói cho tôi biết anh đang ở bệnh viện nào, cứ nghĩ đến việc phải gặp cái đồ phế vật như anh là trong lòng tôi liền thấy không vui."

Diệp Linh Chi không khách khí một chút nào, mắng Yến Tùng Nam chẳng nề nang gì.

Yến Tùng Nam nắm chặt điện thoại, hận ý trong lòng lại tăng vọt, hai nhóm người của Diệp Kiến Công đều mất tích không có tin tức, điều này làm cho lòng Yến Tùng Nam có chút hả hê.

Bây giờ, người nào đối nghịch với Diệp gia hẳn đều cảm thấy trong lòng vui vẻ.

Yến Tùng Nam vì đề phòng Diệp Linh Chi tới đây, vội vàng nói: "Được, vất vả cho em rồi Linh Chi, không phải chỉ là bộ dạng của tên đàn ông kia thôi sao? Đề bây giờ anh nói kỹ qua điện thoại cho em, em trở về nói với bác là được rồi, em không cần phải chạy đến đây nữa, có phải không?" Cô ta nói: "Vậy anh còn không nói nhanh lên."

Trong lòng Yến Tùng Nam nhẹ hẫng: "Được, anh cho em biết, em nhớ kỹ nhé."

"Người đàn ông kia làn da rất đen, đoán chừng cao một mét bảy đến một mét bảy lăm, dáng người trung bình, giọng nói bản địa, mắt nhỏ, mũi có chút gầy, là một người rất bình thường, hoàn toàn không nhìn ra điểm đặc biệt nào."

Yến Tùng Nam vốn tàn nhẫn với Nhiếp Thu Sinh, nhưng hiện tại hẳn đã đổi sang hận người của Diệp gia.

Nếu như người đàn ông cứu Nhiếp Thu Sinh có năng lực đối nghịch với Diệp gia, tại sao hẳn phải bán đứng người đó, hẳn liền ở một bên nhìn xem kẻ đó đầu với Diệp gia đến một mất một còn là hay nhất.

Hơn nữa, ngày đó, lúc nhìn thấy người đàn ông kia, Yến Tùng Nam đã cảm thấy anh ta xuất thân không tầm thường, nói không chừng anh ta đúng là không sợ Diệp gia.

Yến Tùng Nam cũng không lo lắng anh ta với Nhiếp Thu Sinh có gian tình, ngày đó, sau khi tức giận nhất thời, về sau hẳn đã nghĩ thông suốt.

Trên người Nhiếp Thu Sinh đâu có cái gì đáng để anh ta yêu thích chứ, một phụ nữ nông thôn không có hiểu biết, còn mang theo một đứa bé, dù cho thật sự xinh đẹp thì sao chứ, chẳng lẽ người đàn ông kia còn gặp ít mỹ nữ sao?

Giả sử nếu thật là giúp đỡ, có lẽ cũng chỉ là cảm thấy Nhiếp Thu Sinh đáng thương, thuận tay hỗ trợ.

Diệp Linh Chi nghe xong thì ghi nhớ ở trong lòng, cô ta nói giọng xem thường: "Người đàn bà ở nông thôn tìm đàn ông cũng chỉ là dân hai lúa."

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Anh Của Hiện Tại Chắc Chắn Là Muốn Bảo Vệ Họ Cả Đời

Cô ta một câu cũng không có nói thêm với Yến Tùng Nam, liền cầm điện thoại tắt máy.

Yến Tùng Nam cầm lấy điện thoại cười lạnh, các người cứ chậm chậm mà đi tìm đi.

...

Hai ngày nay, bên ngoài đã yên lặng một chút, nhưng Du Dục vẫn không có buông lỏng cảnh giác. Diệp gia đã phải tới hai nhóm người liên tục, bọn họ nhất định sẽ tiếp tục phá người, hơn nữa bọn họ sẽ càng thêm xác định Nhiếp Thu Sinh ở ngay tại đây, có thể còn bắt đầu tra tìm thân phận của anh.

Du Dục đã chuẩn bị đối ứng mọi mặt.

Có lẽ là đã tin tưởng Du Dục thật sự có thể bảo vệ bọn họ, mấy ngày nay Nhiếp Thu Sinh không lo nghĩ gì nữa, mỗi ngày cô đều ở trong phòng bếp chơi đùa.

Du Dục hỏi cô, cô chỉ cười cười không nói lời nào.

Thanh Tì nói cho anh biết, mẹ muốn sau này mở một quán ăn nhỏ, tính toán cho cuộc sống sau này.

Ngược lại, Du Dục có thoáng chút kinh ngạc, không nghĩ tới thời điểm này Nhiếp Thu Sinh vẫn có thể bỏ những phiền toái kia sang một bên, đi cân nhắc cho cuộc sống sau này.

Cô gái Nhiếp Thu Sinh này thoạt nhìn bình thường nhưng cũng không tầm thường, trên người cô là tính bền bỉ, kiên cường, lương thiện, làm cho cô trở nên chói lọi.

Du Dục đột nhiên cảm thấy, có lẽ cho dù không có anh, cô vẫn như cũ có thể kiên cường mang theo con gái sống sót, chỉ là... gặp vất vả một chút.

Nhưng nếu như anh đã ở đây rồi thì sẽ không để cho cô phải chịu vất vả thêm.

Anh tất nhiên là muốn bảo vệ bọn họ cả đời.

...

Sáng sớm có người gõ cửa, Nhiếp Thu Sinh đi ra, nhìn thấy người ngoài cửa chợt sùng sốt một lúc.

Chờ đối phương nói xong mục đích tới, cô kinh hãi thốt lên: "Cái gì?"

Người bé nhỏ ngoài cửa hỏi: "Cô à, Thanh Ti đã dậy chưa?"

Nhiếp Thu Sinh: "Dậy... dậy rồi, nhưng..."

"Cô à, cô mau gọi Thanh Ti ra đi."

Du Dục đi từ phía sau tới: "Tôi làm gì vậy?"

Nhiếp Thu Sinh quay người nhìn anh, bất đắc dĩ nói: "Nó nói... ba của nó đã giúp đỡ Thanh Ti giải quyết thủ tục, có thể đi học..."

Ngày đó Thanh Ti trở về nói với cô, Sở Yêu muốn để ba của nó giúp cho Thanh Ti chuyển trường, cô cũng không cho là thật, trẻ con có lẽ nhất thời cao hứng, muốn cái gì đều bảo người nhà làm cho.

Nhiếp Thu Sinh cũng sớm quên đi chuyện này, nhưng tên nhóc Sở Yêu này bỗng đột nhiên xuất hiện khiến cho cô phải lắp bắp kinh hãi.

Sở Yêu thấy Du Dục thì lập tức có nề nếp hơn rất nhiều, ngoan ngoãn hỏi: "Chú, có thể cho... Thanh Ti cùng đi học với con được không?"

"Ba của con đã chuẩn bị xong rồi hả?"

Sở Yêu gật đầu: "Vâng, đều xong rồi ạ!"

Vừa đúng lúc Thanh Ti mặc áo ngủ màu hồng phấn chạy ra, Sở Yêu vội vàng vẫy tay: "Thanh Ti, nhanh lên, chúng ta đi tới trường, xe ba tốp còn đang chờ phía dưới đó."

Thanh Ti sùng sốt một lúc nói: "Đến trường? Nhưng tốp còn chưa có chuẩn bị túi sách, sách giáo khoa, đồ dùng học tập."

Thằng nhóc Sở Yêu như mèo con từ bên cạnh Nhiếp Thu Sinh chui vào, thò tay cầm bàn tay nhỏ bé của Thanh Ti: "Thật là phiền quá, tốp có, trong nhà tốp túi sách nhiều dùng không hết, cậu đừng lo mẹ nữa, đi đến trường với tốp, không thì sắp bị muộn rồi."

Nó vừa định dắt Thanh Ti đi, nhưng trong nháy mắt đã bị tách ra.

Du Dục gỡ tay của nó, sắc mặt âm ỉ: "Cho dù là đi học cũng phải chờ Thanh Ti nhà chú rửa mặt, ăn cơm xong hãy nói."

Sở Yêu ngửa đầu: "Nhưng sắp bị muộn rồi..."

Du Dục quét mắt một cái, Sở Yêu lập tức ngậm miệng.

Du Dục bế Thanh Ti quay về hướng phòng ngủ, vừa rồi thằng nhóc kia cầm tay Thanh Ti, anh nhìn không vừa mắt, nếu như thằng nhóc đó lớn hơn chút nữa, anh có thể sẽ bẻ gãy tay nó luôn.

Anh nói dạy dỗ: "Thanh Ti, cách xa thằng nhóc kia một chút."

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Cậu Nhóc, Cháu Đừng Có Tiếp Cận Con Gái Của Chú

Thanh Tì khó hiểu nói: "Tại sao vậy chú?"

Du Dực muốn nói, thằng nhóc này tuổi còn nhỏ mà tâm tư không thuần khiết, tất nhiên không tốt gì. Nhưng anh lo lắng bây giờ nói những thứ này với Thanh Tì, con bé nghe cũng chưa chắc đã hiểu. Hơn nữa, những lời này nói với con bé có vẻ còn sớm.

Vì vậy, anh chỉ nói đơn giản: "Đừng chơi cùng nó, thằng nhóc đấy sẽ bắt nạt con."

"Nhưng mà cậu ấy không bắt nạt con đâu, cậu ấy còn nói sau khi tới trường sẽ bảo vệ con."

Du Dực nghe xong lông mày lập tức cau chặt lại: "Nói lúc nào?"

Sao anh không biết Sở Yêu nói những lời này từ lúc nào, sao Thanh Tì lại không nói cho anh biết?

Vừa rồi, trong lòng Du Dực đối với Sở Yêu đã không thích, nghe Thanh Tì nói như vậy càng thêm căm tức, thằng nhóc này tuổi lớn hơn có một chút mà đã biết nói lời ngon tiếng ngọt, lừa gạt bé gái, chờ lúc trưởng thành thì còn đến đâu chứ?

Nhất định là vì trông thấy Thanh Tì là một cô bé vô cùng xinh đẹp cho nên Sở Yêu mới có tư tưởng đối với con bé, thằng nhóc thối này thật sự là rất muốn ăn đòn rồi.

Không được, tuyệt đối không thể để cho thằng nhóc kia lại gần Thanh Tì, bằng không sẽ không biết nó còn làm ra chuyện gì?

Nếu như không tiến hành ngăn chặn, nói không chừng vài năm nữa, thằng nhóc này lại chạy đến trước mặt anh nói mình là bạn trai Thanh Tì.

Chờ đến lúc đó, anh muốn ngăn lại cũng đã muộn.

Du Dực càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này rất nghiêm trọng, Thanh Tì nhà bọn họ là một cô bé tốt như vậy, sao lại có thể bị cái loại nhóc con xấu xa này nhúng chàm?

Không được, anh phải làm cho thằng nhóc kia cuốn xéo.

"Thanh Tì, con thay quần áo trước, thay xong thì đi ra ăn cơm."

Anh quay người muốn đi ra ngoài, tay lại bị Thanh Tì giữ chặt, nó nâng cái đầu nhỏ lên hỏi: "Chú, con có thể đi học không?"

Du Dực hỏi: "Vậy con nói với chú, con muốn đi không, không cần sợ, cứ nói thật với chú."

Thanh Tì cắn môi một lúc rồi gật đầu: "Vâng, con muốn đi học..."

Trẻ con thời điểm này vẫn là phù hợp sống ở trong vườn trường, trường học mới là thế giới của bọn nó.

Du Dực thấy trong ánh mắt Thanh Tì tràn đầy khát vọng, trong lòng liền mềm nhũn: "Được, chúng ta đi học."

Anh thật ra là một người lòng dạ vô cùng độc ác, ngay cả ba mẹ anh đều nói nuôi anh không giống như nuôi một đứa con trai, từ nhỏ tâm địa vừa lạnh lại vừa cứng rắn, chưa từng thấy anh sống dễ chịu đối với mọi người bao giờ.

Sau khi gặp được Nhiếp Thu Sinh, Du Dực mới biết được tất cả những mềm mại trong lòng mình đều dành cho cô và Thanh Tì.

Về mặt Thanh Tì đau khổ: "Nhưng mà còn mẹ?"

Du Dực xoa xoa đầu của nó: "Mẹ con đã có chú đây."

"Cảm ơn chú." Thanh Tì bỏ nhào trên người Du Dực ôm anh một cái.

"Đi thay quần áo đi."

"Vâng."

Du Dực đóng cửa lại đi ra ngoài, trông thấy Sở Yêu còn đứng ở phòng khách, đang nhìn quanh phía bên này, anh nhướng mày đi tới.

Sở Yêu vội vàng hỏi: "Chú, Thanh Tì đâu? Có thể đi chưa ạ?"

Du Dực mặt không chút thay đổi, nói: "Chú sẽ đưa Thanh Ti đi học, cháu đi trước đi."

Dù có nói gì anh cũng sẽ không để Thanh Ti đi cùng thằng nhóc này đến trường, ai biết nó sẽ nói cái gì với Thanh Ti?

Sở Yêu vẫn rất sợ Du Dực, nhưng nó cũng là có dũng khí không chịu khuất phục, nói: "Nhưng mà ba của con cũng đã nói rồi, hôm nay để cho ông ấy đưa đi..."

Du Dực cắt ngang nó: "Cháu đi nói với ba cháu, con gái của nhà chúng ta sẽ không phiền ông ấy lo."

Sở Yêu ở trong nhà là một Tiểu Bá Vương, ở trong cái tiểu khu này hay là trong trường học cũng không có ai dám khiêu chiến nó, bị Du Dực giáo huấn như vậy, trong lòng nó nhất thời ủy khuất muốn chết.

Du Dực: "Được rồi, cháu có thể rời đi."

Bạn đang đọc truyện *Boss Hung Dữ 2 - Cả Đời Chỉ Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.